

Antița Augustopoulos-Jucan • AL DOILEA ADEVĂR

1978

Editura Dacia

ANTIȚA AUGUSTOPOULOS-JUCAN

AL DOILEA ADEVĂR

Coperta de IOAN HORVAT BUGNARIU

ANTIȚA
AUGUSTOPOULOS-JUCAN

AL DOILEA ADEVĂR

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1978

1

— *My name is Ada. I am a little girl. I am six y . . .*

Fetița se opri încurcată. Nu mai știa cum se pronunță acest cuvînt: ***iers, iars?*** Desigur, domnișoara Lidia îi spusese de mai multe ori cum se pronunță, dar nu-și amintea exact. Ținea la profesoara ei de engleză și tare ar fi vrut să poată citi corect. Dacă ar ajuta-o puțin . . . Fără a-și lua degetul de pe cuvîntul buclucaș, de parcă se temea ca acesta să nu dispară, mica Ada o privi rugător. Însă cu părere de rău își dădu seama că profesoara nu se uita la ea; privirea ei era ațintită asupra ferestrei deschise, în fața căreia se legănau ușor crengile încărcate de flori ale liliacului. Poate că nici nu auzise ce-i citise . . .

Fetița privi la rîndu-i spre fereastră. Cerul albastru, soarele blînd de mai, parfumul florilor nu prea îndemnau la învățătură. Ar fi fost mult mai plăcut să se joace în grădină, decît să stea aici, străduindu-se să-și amintească cum se pronunță „years“! Însă, din păcate, nu putea face ceea ce voia. Nu acum. Mămica s-ar fi supărat aflînd că nu-și vede de lecție. Și știa prea bine că pe mămica era preferabil să n-o supere . . . Mica Ada se foi necăjită pe scaun și oftă cu năduf. Acest oftat păru s-o readucă la reali-

tate pe profesoară, care tresări şi, ca trezită din vis, se uită buimăcită în jurul ei. Da, iar se lăsase pradă gîndurilor. E adevărat că purtarea lui Dinu o preocupa tot mai mult în ultima vreme. Chiar şi această încăpere, în care totul părea să îndemne la meditaţie şi studiu, nu reuşise să aibă asupra ei efectul de altădată. Şi totuşi, camera spaţioasă, ai cărei pereţi erau acoperiţi aproape în întregime cu rafturi pline cu cărţi, rămăsese neschimbată. Tavanul din lemn de stejar cafeniu-închis, fotoliile îmbrăcate în pluş castaniu-roşcat, draperiile de un verde sumbru şi masa de abanos dădeau acestui interior un aspect sobru. Podeaua, acoperită cu un uriaş covor persan, în nuanţe de cafeniu şi verde, se armoniza cu restul mobilierului şi înăbuşea zgomotul paşilor. Cotoarele cărămizii şi verzi ale cărţilor şi cîteva glastre cu begonii avînd flori mari, portocalii, înseninau atmosfera, tocmai atît cît trebuia, pentru ca sobrietatea ei să nu devină apăsătoare. Nu, în jurul ei nu se schimbase nimic, numai ea era acum alta. Şi acest lucru se întîmplase de cînd îl cunoscuse pe Dinu sau, mai precis, de cînd... Cu un vădit efort, Lidia reuşi să alunge acele gînduri prea puţin plăcute şi se-ntoarse spre eleva ei, care începuse să dea semne de nerăbdare. Privi cuvîntul sub care se oprise degetul copilei şi zîmbi.

— Se pronunţă *iăărs,* zise ea. Citeşte, te rog, mai departe.

— *Iăărs,* repetă Ada, apoi citi frazele următoare.

Acum, domnişoara Lidia o urmărea cu atenţie şi o corecta, cînd era cazul. Lecţia continuă fără alte întreruperi. Atît profesoara, cît şi eleva evitară să mai privească pe fereastră.

De îndată ce termină, Lidia se grăbi să plece. Nu

dorea să dea ochii cu autoritara doamnă Sebastian, mama Adei. Era atît de necăjită, încît nu se simţea în stare să-şi ascundă suferinţa. Voia să fie singură, să-şi recapete cumva calmul, înainte de întîlnirea cu Dinu.

Ada, eleva ei, şi Sia, „fata în casă" a doamnei Sebastian, ţinură s-o conducă pînă la poartă. Îi observaseră amîndouă tristeţea din priviri şi voiau să-i arate şi în acest fel cît de mult o îndrăgesc. Lidia, mişcată de purtarea lor, reuşi să le zîmbească.

Îndreptîndu-se spre bulevardul din apropiere, unde se afla staţia de autobuz, Lidia se gîndi că ar trebui să aibă o discuţie serioasă cu Dinu: să încerce să-i explice că felul lui de viaţă avea să-l distrugă.

„Da, trebuie să-i vorbesc", îşi zise. ea. Însă ştia că nu-i va fi uşor să aibă cu Dinu „o discuţie serioasă".

„Legătura asta a ţinut cam mult. E timpul să-i pun capăt", îşi spuse Dinu Tarcea pe cînd se îmbrăca.

Lidia îl întrebă cu voce nesigură:

— Oare n-ai putea renunţa la întîlnirea aceea?

— E imposibil.

De fapt, nu avea nici o întîlnire. Pur şi simplu se plictisise şi voia să plece.

— Altădată nu te arătai atît de grăbit, zise ea cu reproş.

— Ţi-am explicat doar. E vorba de o afacere care-mi aduce ceva parale. Ştii cît de prost stau cu finanţele în ultima vreme.

„Sper că n-o să-nceapă să se miorlăie", se gîndi el şi, pentru a preveni o scenă sentimentală cu lacrimi, se grăbi să schimbe vorba.

— Ce-ţi mai face *stăpîna?*

— „Stăpîna“! Vorbești de parcă i-aș fi servitoare!
— Într-un fel sau altul, toți ne aflăm în slujba cuiva, replică el zîmbind.
Își luă cravata și începu să și-o lege în fața oglinzii.
Și totuși, Lidia era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Oare de ce se plictisise de ea atît de repede?
Știa bine de ce. Pentru că era prea sentimentală, exagerat de cinstită și foarte îndrăgostită de el. Dragostea ei începuse să-l apese.
— Știi la ce m-am gîndit?
— Nu.
— Că e păcat de tine. De ce nu te angajezi dansatoare într-un local de noapte? Ai studiat baletul și, cu un corp ca al tău... Te-ai umple de bani!
Lidia îl privi stupefiată.
— Crezi că mi s-ar potrivi o asemenea meserie!?
— De ce nu? Oricum, ar fi mai bine decît să predai lecții de engleză plodului acelei doamne, pentru cîțiva lei, care...
— Ai uitat că mai am două eleve? Nu e numai fetița doamnei Sebastian, îl întrerupse Lidia, supărată.
Dinu zîmbi amuzat de izbucnirea ei. Îi vedea chipul în oglindă, pe cînd era ocupat să-și aranjeze cu grijă, ca de obicei, podoaba capilară, lăsată să coboare ondulat pînă aproape de umeri.
— Apropo de doamna Sebastian. Parcă spuneai că la sfîrșitul acestei luni se căsătorește.
— Totul s-a contramandat, răspunse Lidia îmbufnată.
— Ei, nu mai spune! Asta-i bună! Porumbița se teme să-și pună iarăși pirostriile? Stai, că m-ai dat gata...

Era surprins mai mult decît arăta. Încerca să-și ascundă mai vechiul interes pentru ceea ce numise el „afacerea Sebastian“. Îl interesa tot ce era în legătură cu persoane care aveau o „situație materială bună“. Iar Cela Sebastian, sculptoriță și văduvă a unui cunoscut ginecolog, reprezenta o situație materială demnă de toată atenția.
— De ce? întrebă iar, fiindcă fata nu se grăbea cu răspunsul.
— A survenit ceva, zise Lidia încă supărată, apăsată de sentimentul neliniștitor pe care i-l dădeau întîlnirile lor din ultimul timp. Ca atunci cînd calci un teren nesigur; ceva fără certitudine și fără perspective.
— Ce anume? insistă Dinu, hotărît să nu renunțe.
— De ce te interesează? întrebă la rîndul ei Lidia pe un ton din care Tarcea nu-și putea da seama dacă mirarea ei era sinceră sau ușor prefăcută.
— A! Iar ai principii? exclamă el enervat. Iar sîntem prudenți și neîncrezători? Știi foarte bine că chestiile de felul ăsta n-au trecere la mine, încheie el înciudat.

Într-adevăr, nu aveau. Dinu Tarcea era un om cu „morală foarte... elastică“ sau, mai precis, lipsit de morală. La vîrsta de douăzeci și șase de ani reușise să ajungă „o lichea elegantă“, trăind din expediente. Ce-i drept, încă nu avea cazier, nu făcuse nici o zi de închisoare, dar era clar că drumul pe care apucase avea să-l conducă, mai devreme sau mai tîrziu, la asemenea „rezultate“.
Și totuși, părinții lui fuseseră oameni cinstiți, care se ocupaseră cu multă atenție de educația lui. Din păcate, cînd încă nu împlinise paisprezece ani, tatăl

pierise într-un accident de automobil, iar mama, de supărare, murise după cîteva săptămîni, răpusă de un atac de cord. Unchiul său, un actor îndrăgit de public, îl luase să-l crească. Dornic să-l facă pe nepot să nu simtă lipsa părinților, acesta îl răsfățase și-i satisfăcuse toate capriciile. Burlac convins și avînd o situație materială excelentă, unchiul nu-i refuzase nimic nepotului. Rezultatul a fost că Dinu, deși absolvise Institutul de Educație Fizică, nu se încadrase nicăieri, ci preferase să trăiască din sumele pe care tutorele său i le punea cu generozitate la dispoziție. La moartea acestuia, survenită cu trei ani în urmă, moștenise o avere destul de frumoasă, dar, învățat cu o viață ușoară și costisitoare, o risipise aproape în întregime. Ca „să-și refacă finanțele“ cum spunea el, se lansase în tot felul de „bișnițe“, pentru reușita cărora se folosea din plin de înfățișarea sa atrăgătoare, precum și de „relațiile“ răposatului său unchi.

Pe Lidia Jeleru o cunoscuse la Mamaia, pe plajă. Fata se afla în anturajul doamnei Sebastian și el crezuse că sînt rude. Această presupunere îl îndemnase să-i facă o curte asiduă. Impresia lăsată de frumusețea ei n-ar fi fost suficientă să-l determine să se ocupe de ea. Socotind-o însă plină de bani, risipise destulă fantezie ca s-o cucerească. Abia mai tîrziu aflase că Lidia nu făcea parte din familia Sebastian. Era studentă la Filologie și preda limba engleză micuței Ada. În această calitate își însoțise eleva la mare. Fusese decepționat; însă, cum Lidia era frumoasă, continuă să facă pe îndrăgostitul. Ea deveni amanta lui și îl iubea sincer, dar Dinu, cum nu putea trage foloase de pe urma Lidiei și a principiilor ei de viață, își dăduse repede seama că nu era genul lui.

Atmosfera se mai destinse. Ca întotdeauna, Lidia cedase prima, poate din cauză că n-avea puterea să se supere cu adevărat pe el. Sau fiindcă o înspăimînta ceea ce ar fi putut să urmeze. Nu dorea o ruptură. Prefera s-o ducă mai departe așa, amăgindu-se.

— Nu crezi că e ceva serios? întrebă ea zîmbind ușor stînjenită de atitudinea lui Dinu.

— Serios? În povestea asta cu amorul încărunțit în dulcea văduvie? Exagerezi.

— Nu exagerez deloc. Ceva serios și întrucîtva compromițător.

— Compromițător pentru cine?

— Pentru doamna Sebastian și pentru... prietenul ei.

— Inginerul Barna?

— Da.

Dinu se așeză pe pat lîngă ea.

— Ascultă, mititico! Pentru oameni ca ei nimic nu poate fi compromițător, zise el, deși în adîncul sufletului își dorea să fie cu totul altfel. Am auzit că răposatul doctor Sebastian i-a lăsat bani grei, casă, vilă, tablouri de valoare. Ce să...

— Dar tocmai despre răposat este vorba, îl întrerupse Lidia. Cînd a murit, eu nu devenisem încă profesoara fetiței.

— A pierit într-un accident, nu-i așa? întrebă Dinu, simulînd un efort al memoriei, deși știa bine istoria.

— Da. În timpul unei excursii în Alpii Austrieci.

— Ei, ce să-i faci? Trista soartă a alpiniștilor amatori! exclamă el într-un fel care arăta că întîmplarea îl lăsa rece. Ce-ai mai aflat?

— Aș bea o cafea, mărturisi Lidia, observînd că

perspectiva unei seri petrecute împreună recîştiga teren.

— Lasă cafeaua acum! vorbi Dinu şi o vibraţie nerăbdătoare a glasului său trădă mai mult decît dorea el faptul că era continuu interesat de informaţiile obţinute încetul cu încetul. Mi-ai spus că doamna Sebastian l-a cunoscut pe inginerul Barna, cu care urmează să se căsătorească, abia anul trecut.

— Ei, şi? Nu văd ce importanţă are.

— Cînd a murit soţul ei?

— Acum doi ani. În 1972.

— Adică, l-a cunoscut pe Barna la un an după ce rămăsese văduvă.

— Aşa s-ar părea, zîmbi Lidia. Adevărul însă e altul: doamna Cela era amanta inginerului Barna încă înainte de moartea soţului ei.

— Aiureli! exclamă Tarcea dezamăgit. Şi ce dacă se cunoşteau dinainte? La urma-urmelor, de la moartea doctorului Sebastian au trecut doi ani şi văduva lui are tot dreptul să-şi refacă viaţa. Nu văd ce poate fi compromiţător în asta.

— Ai uitat de întîlnire? îi reaminti Lidia, cu o uşoară ironie în glas. Ai să întîrzii.

Grija subită pentru întîlnirea lui îl convinse că îi ascundea ceva.

— Acum e prea tîrziu, îi răspunse, privindu-şi ceasul.

— Totuşi, dacă te grăbeşti . . .

— N-are rost. Tipului cu care urma să mă întîlnesc nu-i place să aştepte. Am să-i telefonez diseară sau mîine.

Se aplecă şi o sărută.

— Nu voiai să mai rămîn?

— Desigur. Însă . . .

— Scumpa mea, hotărăşte-te o dată. Vrei să plec sau să rămîn?

Zîmbea, se prefăcea că-l preocupă numai persoana ei. Îşi dădea seama că trebuia să se stăpînească şi să se arate prudent, dacă voia să afle mai multe amănunte despre ceea ce-l interesa. În acel moment nu avea rost să insiste.

— Ei, te-ai hotărît? o întrebă iar.

— Să rămîi, şopti tînăra.

Cu gesturi grăbite, Dinu îşi aruncă hainele pe scaun şi se întinse lîngă ea. Nu mai pomeni nimic de chestiunea care-i stîrnise interesul. Se arătă drăgăstos şi pătimaş, făcînd-o pe Lidia să se simtă fericită şi, după un timp, să redeschidă ea însăşi discuţia.

— Dragul meu, nu ţi-am mărturisit totul.

— Despre ce? făcu el cu o indiferenţă perfect simulată.

— Am mai aflat ceva. Ţii minte că ţi-am povestit despre servitoarea doamnei Sebastian?

— Servitoarea? A, da. Parcă plecase pe neaşteptate.

— Chiar aşa s-a întîmplat.

— Nu înţeleg ce legătură are acest fapt cu căsătoria doamnei Sebastian, rîse el, decis să-şi joace rolul. Nu vrei să bei ceva? Am un coniac grozav! Franţuzesc veritabil.

— Nu, mulţumesc. Dar, nu vrei să continuu?

— Mă rog, te ascult. Eu unul nu văd în ce măsură fuga servitoarei putea avea vreo influenţă asupra . . .

— Cum, ai şi uitat ce ţi-am povestit? îl întrerupse Lidia. Servitoarea a şters-o, pentru că furase o casetă cu bijuterii.

— Știu. Ei și? Au reclamat cazul la Miliție și curînd își vor recăpăta bunurile furate.

— Află că n-au reclamat nimic.

— Curios! Oare ce i-o fi împiedicat s-o facă?

— Faptul că în casetă, pe lîngă bijuterii, se aflau și niște scrisori din care reieșea că inginerul Barna era amantul Celei Sebastian încă de pe vremea cînd îi trăia soțul. Se pare că ea nu vrea ca Miliția să ia cunoștință de conținutul lor.

— Numai pentru atîta lucru? Poate că în ele era vorba și despre altceva. Nu știi?

— N-am idee.

Tarcea își dădu seama că de data aceasta îi spunea adevărul. O atrase spre el și o sărută.

— Nu-i nici o pagubă, șopti el cu fața afundată în părul ei. N-au decît să se descurce. Ce ne pasă nouă de treburile altora? continuă el, deși, în realitate nimic nu-l interesa mai mult. Chiar nu vrei să-mi guști coniacul?

— Am să-l gust, zise Lidia, bucuroasă de atitudinea lui.

În timp ce turna băutura în pahare, Tarcea se gîndea că, firește, nu era exclus ca Cela Sebastian să fi evitat să reclame Miliției furtul casetei doar din dorința de a-și apăra reputația. Poate că, din cauza fetiței, nu voia să se afle că avusese relații cu inginerul Barna încă de pe vremea cînd trăia soțul ei. Dar dacă nu acesta era motivul? Dacă era ceea ce bănuia el? Atunci... Dinu zîmbi și strînse în brațe trupul gol al Lidiei. În acele clipe simțea față de ea o vie recunoștință: aproape că o iubea!

— Dinule, s-a înnoptat, zise Lidia într-un tîrziu.

— Ai dreptate. Tu m-ai făcut să uit de toate.

Aprinse veioza de pe noptieră și își privi ceasul.

— E aproape nouă! exclamă el. De aceea mi-e atît de foame. Ție nu?

— Ba da.

— Atunci, echiparea, strigă vesel, sărind sprinten din pat. Mergem să cinăm. Știu eu un local elegant și discret pe aici, prin apropiere.

Ambianța din local era, într-adevăr, foarte plăcută și Lidia se simți bine de la început. În tot timpul cinei, Tarcea nu aduse vorba nici măcar o dată despre chestiunea care-l preocupa. Însă tîrziu, cînd o conducea spre casă, află de la ea ceea ce dorea: numele și adresa servitoarei hoațe. O determinase să i le dezvăluie într-un mod foarte dibaci, printre glume, rîsete și declarații de dragoste, așa încît tînăra femeie, ușor amețită de vinul băut, nici nu-și dăduse seama că le rostise.

Reîntors în apartamentul lui, continuă să pună la punct planul care începuse să-i încolțească în minte încă de cînd aflase de furtul casetei.

Era convins că inginerul Barna încercase să reintre în posesia scrisorilor deținute de servitoare, însă fără rezultat. Tarcea era sigur de acest lucru, deoarece dacă inginerul ar fi reușit să le recapete nu și-ar fi amînat căsătoria. Prin urmare, acestea se aflau încă în mîinile servitoarei. Oare fata aceea le păstra fiindcă le cunoștea valoarea? În acest caz avea să se descurce mai greu cu ea. Dar, pe de altă parte, era posibil ca servitoarea, înspăimîntată și temîndu-se de consecințele faptei ei nesăbuite, să fi negat pur și simplu că a comis furtul. Dacă ea îl luase pe „n-am furat, nu știu nimic“, în brațe, inginerul Barna nu insistase, sperînd s-o convingă pînă la urmă să i le dea, într-un fel sau altul. Tarcea

înclina să creadă că cea de a doua presupunere era cea reală, deoarece, în caz contrar, viitorii soţi ar fi ajuns deja la o înţelegere cu hoaţa.

„Oricum, dacă mă voi prezenta în faţa ei ca trimis al celor doi, nu voi obţine nimic. Şi nu numai că nu voi obţine nimic, dar există pericolul ca viitorii soţi să afle de demersul meu la proxima convorbire pe care Barna ar avea-o cu fosta servitoare. Şi aşa ceva nu mi-ar conveni deloc. Atunci?“

Se trînti într-un fotoliu şi încercă să-şi adune gîndurile.

„Asta-i! exclamă el deodată. Cel mai potrivit ar fi să-i spun că sînt de la Miliţie! Da, ideea e bună. Nu risc prea mult. Fata, care e o hoaţă, nu va îndrăzni să se opună unui reprezentant al legii. Principalul este s-o iau tare şi să am o legitimaţie, pentru orice eventualitate. Cu mici modificări şi îmbrăcată în celofan albastru, vechea legitimaţie de intrare la baza sportivă îmi va servi de minune“.

După ce meşteri documentul respectiv, se culcă „mulţumit de prezent şi încrezător în viitor“.

Dimineaţa, pe la şapte şi jumătate, Dinu Tarcea se şi înfiinţă la locuinţa servitoarei. Aceasta locuia într-un cartier periferic. La numărul indicat se afla o curte destul de mare, umbrită de cîţiva copaci. În casa gen vagon, situată în fundul curţii, locuiau mai mulţi chiriaşi.

— O caut pe domnişoara Ana Chifor, se adresă el unei femei durdulii, care, aşezată pe o bancă, curăţa nişte mazăre.

— A doua uşă pe stînga, îi răspunse ea.

Apoi strigă:

— Ana, iar te caută cineva!

„Iar te caută“, aşadar era sigur că inginerul Barna o şi vizitase. Dinu Tarcea se apropie de uşa indicată. În prag îl întîmpină o fată destul de îngrijit îmbrăcată. Sacoşa şi poşeta din mînă arătau clar că tocmai se pregătea de plecare, cînd vecina o anunţase că are un musafir.

— Dumneavoastră mă căutaţi? îl întrebă ea foarte calmă.

— Da, zise Tarcea, gîndindu-se că fosta servitoare are tupeu.

— Şi ce doriţi?

— Să vorbim între patru ochi.

— Nu văd ce ne-am putea spune. Nu vă cunosc, şi, în afară de asta, mă grăbesc. Azi am de făcut curăţenie la două doamne foarte . . .

— Atunci vom discuta la Miliţie, o întrerupse el, încruntîndu-se.

Fata îl privi înspăimîntată. Nu trebuia s-o lase să-şi revină.

— Să mergem, rosti hotărît.

— Bine, dar . . .

— Ai să-mi spui totul la Miliţie.

— Păi, dumneavoastră voiaţi să stăm de vorbă. O putem face şi aici, în casă, sau . . . ştiţi . . . peste drum e o cofetărie şi . . .

„S-a pierdut cu firea, îşi zise mulţumit Tarcea. Nici măcar nu mi-a cerut legitimaţia!“

— Să mergem, spuse el şi porni spre poartă. Prefera să discute în cofetărie, departe de urechile indiscrete ale vecinei durdulii.

Fata îl urmă speriată. Ajunşi în stradă, îi arătă localul.

— Acolo e. Vă rog, nu mă duceţi la Miliţie.

— Bine, zise el, după cîteva clipe de gîndire.

Intră primul și luă loc la o masă, fără să-i acorde fetei nici o atenție. Socotea că o purtare dură era potrivită ca să-i mențină spaima. Ana Chifor se așeză temătoare pe marginea scaunului.

— Să n-o lungim, se răsti Tarcea. Știi foarte bine de ce am venit.

— Nu știu. Zău că nu știu.

— Serios?

Chelnerul se apropie și el comandă ostentativ c singură cafea.

— Și domnișoara? întrebă omul.

— Domnișoara nu servește nimic.

— Știi de ce n-ai ajuns încă la închisoare? o întrebă el, după ce chelnerul îi aduse cafeaua.

— De ce să ajung... acolo, bîigui ea pălind.

— Fiindcă ai furat caseta aceea.

— Eu nu am...

— Din cauza scrisorilor, o întrerupse el tăios. Din cauza scrisorilor aflate în casetă. Dacă le-ai citit, ți-ai dat seama că sînt scrisori de dragoste, și doamnei Sebastian nu-i convenea să li se facă prea multă publicitate. Însă pînă la urmă a apelat la noi. S-a gîndit că nu poate renunța la acele bijuterii atît de valoroase numai de dragul unor scrisori.

— Nu pricep nimic, șopti fata zăpăcită de-a binelea.

— Ba pricepi foarte bine. Doar te-a vizitat și inginerul Barna. Nu-i așa?

— Da, însă eu...

— Ascultă, o întrerupse Tarcea. Vorba multă sărăcia omului. Acum nu mai ai de ales. Ori restitui caseta și afacerea se mușamalizează, după cum e dorința reclamantei, ori încasezi vreo doi ani de închisoare pentru furt calificat. Asta e!

— Cum adică „furt calificat"? Nu sînt hoață! încercă ea să protesteze.

— Unde ai ascuns caseta? o întrebă, oarecum tulburat de neașteptata reacție a fetei.

— N-am furat nimic!

— Bun. Atunci să mergem la Miliție, zise el și, după ce plăti, porni înainte cu pași mari.

„După cum se vede, stratagema mea n-a prins. Ce să fac acum? își spuse înciudat. Trebuie să mă gîndesc, dar nu-mi vine nici o idee".

Ajunse la capătul străzii, urmat de fată. Dacă ea ar fi continuat să nege, nu vedea cum ar fi putut ieși din încurcătură. Tocmai cînd credea că totul e pierdut, auzi glasul ei speriat.

— Tovarășe, de ce să mă duceți la Miliție?

— N-am chef de vorbă, o repezi el, făcînd pe furiosul. Ți-am spus limpede ce aștept de la tine.

— Vă rog!

— Am vrut să te ajut, dar dacă nu vrei...

— Tovarășe, vă rog să nu vă supărați. Vă jur că nu sînt hoață. Nici eu nu știu de ce am pus mîna pe caseta aia. Poate că bijuteriile mi-au luat ochii pentru o clipă și... Însă nu-mi mai trebuie. Niciodată n-am...

— Să nu mai pierdem vremea. Unde e caseta?

— Îmi promiteți că, dacă vi-o dau, n-o să mai am neplăceri?

— Nu cumva vrei să mă și jur? făcu el ironic.

— Nu. Vă cred. Iertați-mă, zise fata intimidată.

— Unde-i caseta?

— Am dat-o unei prietene s-o păstreze. Stă aici, aproape. Nu știe ce e în pachet. I-am spus că sînt niște acte.

— Ad-o mai repede. Şi răbdarea mea are margini, se răsti Tarcea. Dacă era după mine, nu scăpai de închisoare, însă ai noroc cu reclamanta.

— O aduc îndată. Vă rog, nu vă supăraţi. Prietena mea stă colea, după colţ. Vedeţi gardul acela de şipci negeluite? se grăbi Ana Chifor să-i explice.

— Bine. Am să te aştept la poartă.

Fata intră în casa amicei sale, în timp ce Dinu rămase în stradă. Cuprins de îndoieli, se plimba prin faţa porţii.

„Dacă are de gînd să mă tragă pe sfoară? îşi spunea el îngrijorat. Poate că era preferabil să n-o fi lăsat singură. De unde ştiu eu că nu există vreo ieşire dosnică?"

Pînă la urmă, după cîteva minute care i se păruseră secole, o văzu apropiindu-se.

— Aşa-i că n-am stat mult?

— Nu, răspunse el cu indiferenţă.

De fapt se stăpînea cu greu să nu înhaţe din mîinile fetei pachetul înfăşurat în hîrtie cafenie.

Ana Chifor îi întinse pachetul şi el îl luă fără grabă.

— Conţinutul e neatins?

— Desigur. Nu lipseşte nimic.

— N-ai reţinut vreo bijuterie, vreo scrisoare? o iscodi el, desfăcînd cu mişcări cît mai încete hîrtia.

— Vă jur că n-am luat nimic dinăuntru.

— Ai grijă, ţinu Tarcea să adauge, după ce aruncă o privire rapidă asupra conţinutului casetei. Ai grijă, repetă ameninţător, doamna Sebastian îşi va da seama îndată dacă lipseşte ceva. Dealtfel avem şi noi, la Miliţie, o listă amănunţită a obiectelor care se aflau în casetă.

— Vă asigur că toate se găsesc acolo, zise fata, gata să izbucnească în plîns.

— Bine, bine, te cred, se grăbi el s-o liniştească.

Dacă fata s-ar fi pus pe bocit, ar fi atras atenţia asupra lor. Observase deja că vreo cîteva femei se uitau iscoditor la ei pe după şipcile gardului. Acum, că intrase în posesia casetei, singura lui dorinţă era să se îndepărteze cît mai repede de acele locuri. Totuşi, se strădui să-şi joace rolul pînă la capăt, ca să nu stîrnească, fie şi tardiv, bănuielile fetei. Aşa încît se apucă să-i ţină o scurtă lecţie de morală, pe care Ana Chifor o ascultă cu capul plecat.

— . . . şi altă dată să nu se mai întîmple, îşi încheie el prelegerea moralizatoare. A, şi încă ceva. Despre întîlnirea noastră nu are cunoştinţă decît şeful meu direct, aşa că e în interesul tău să-ţi ţii gura. În ce mă priveşte, dacă s-ar întîmpla să mă vezi pe stradă în uniformă, sau în civil, ca acum, să-ţi vezi de drum, de parcă nu m-ai cunoaşte.

— Aşa voi face, îl asigură ea.

— Atunci, e-n regulă. Poţi să te duci la treburile tale.

— Vă mulţumesc din suflet.

Fata, bucuroasă că a scăpat de necaz, porni grăbită spre locul de muncă. După ce ea se-ndepărtă, Dinu Tarcea se-ndreptă spre bulevardul din apropiere şi, oprind primul taxi întîlnit în cale, dădu şoferului adresa locuinţei sale.

Ajuns acasă, încuie uşa, şi apoi, cu mîini tremurătoare, desfăcu pachetul. Aşa cum observase, caseta nu avea cheie. Din interiorul căptuşit cu atlas trandafiriu se degaja o undă de parfum fin. „Madame de Rochas", se gîndi, dînd la o parte bijuteriile. Nu

acestea îl interesau. Sub ele, legate cu panglică albă, se aflau scrisorile. Cu gesturi febrile dezlegă panglica și le numără. Găsi trei. O luă pe prima și o citi cu aviditate. Era o scrisoare de dragoste. Se referea la prima noapte petrecută împreună, la emoția și fericirea resimțite. Data indica 18 iunie 1971. Fusese trimisă din Sinaia, de către inginerul Barna.

„Foarte bine, își zise Tarcea satisfăcut. Doctorul Sebastian a murit în iulie 1972, adică după un an. E clar că deveniseră amanți cu mult înainte de moartea lui. Cele aflate de Lidia sînt adevărate. Dar ce importanță are asta? Acum, doamna e văduvă și ar putea să se dezintereseze de părerea celorlalți. Da, numai că, din fericire pentru mine, nu este așa. Faptul că și-au amînat căsătoria și au evitat să reclame furtul la Miliție, arată limpede că se tem de scandal. Precis că în scrisorile astea se află ceva compromițător pentru ei".

Cu mișcări mai sigure luă a doua scrisoare. Ca și în precedenta se pomenea de ceasurile petrecute împreună, însă frazele erau mai pătimașe, descrierile mai îndrăznețe. Nu era de mirare că Cela Sebastian nu voia ca epistola respectivă să fie citită de terțe persoane. „Cu asta se poate obține ceva", își spuse Tarcea continuîndu-și lectura. Deodată se opri și reciti cu atenție cîteva rînduri.

„Iubito, abia aștept să ne revedem. Scrie-mi cînd plecați în Austria, ca să mă duc și eu acolo. Faptul că acum mă aflu la München îmi va permite să te-ntîlnesc. Dacă îmi vei comunica data exactă, voi face tot posibilul să mă aflu în zona Alpilor Austrieci, la Trieben, în același timp cu tine".

— Austria! exclamă Dinu cu voce tare. Dar acolo, în Alpii Austrieci, a murit doctorul Sebastian!

Acolo a avut loc accidentul! După cîte îmi amintesc, în iulie 1972!

Cuprins de tulburare, își șterse fruntea transpirată și reciti scrisoarea.

„Dacă lucrurile s-au petrecut așa cum bănuiesc, am pus mîna pe o adevărată comoară!" se gîndi el, străduindu-se să se stăpînească.

Sublinie cu roșu data și pasajul care-i stîrnise interesul. Scrisoarea fusese expediată din München, la 3 iunie 1972. Faptul nu îl miră. Inginerul Barna era consilier în cadrul Ministerului Comerțului Exterior și, în această calitate, călătorea adesea în străinătate.

Luă cea de a treia scrisoare și o parcurse în grabă. Și aceasta fusese scrisă la München, însă ceva mai tîrziu, și anume la 25 iunie 1972. Curînd găsi ceea ce aștepta.

„Așadar, scumpa mea Cela, peste două săptămîni te voi revedea. Ard de nerăbdare să te strîng din nou în brațe. Întîlnirea noastră va avea loc în mirificul decor al masivului Niedere Tauern. Trieben se află chiar la poalele sale".

Datele coincideau perfect. Soții Sebastian sosiseră în Austria în a doua decadă a lunii iulie 1972. Dar oare accidentul se produsese în masivul Niedere Tauern? Puse scrisorile și bijuteriile la loc în casetă, iar pe aceasta o ascunse într-un sertar al biroului său, pe care-l încuie.

Tulburarea pricinuită de citirea scrisorilor încă nu se risipise. Trebuia să-și vină în fire, ca să se poată gîndi, să-și întocmească un plan de acțiune. Din micul bar, aflat într-un colț al încăperii, luă o sticlă cu coniac și își turnă un pahar. Se așeză într-un

fotoliu şi bău pe îndelete. Aroma băuturii îi făcu plăcere, şi, curînd, se simţi mai bine.

Se socotea un om norocos. Voise să-i şantajeze pe Cela Sebastian şi pe inginerul Barna bazîndu-se pe faptul că fuseseră amanţi încă înainte de moartea doctorului. Se străduise să pună mîna pe scrisori, sperînd că prin conţinutul lor, acestea aveau să-i faciliteze intenţiile.

„Totul se baza pe legătura lor amoroasă şi pe teama lor de scandal, îşi zise el, sorbind tacticos din licoarea aurie. Nu era cine ştie ce şi, chiar dacă aş fi reuşit, nu aş fi obţinut prea mult de la ei. Acum însă . . . Acum se schimbă lucrurile. Da, se schimbă radical! Ia să vedem cum stăm. Aşadar, punctul unu: doamna Sebastian a devenit amanta inginerului Barna încă pe cînd îi trăia soţul. Punctul doi: inginerul i-a cerut lămuriri cu privire la data cînd va avea loc excursia în Alpii Austrieci. Punctul trei: doamna Sebastian i-a indicat data cînd se va afla acolo, împreună cu soţul ei, iar Barna a asigurat-o că va veni s-o întîlnească în localitatea Trieben, situată la poalele masivului Niedere Tauern. Punctul patru: doctorul Sebastian a murit într-un accident, chiar în zona respectivă. S-a prăbuşit într-o prăpastie sau cam aşa ceva. Punctul cinci: mai poate fi vorba de «accident» cînd în apropiere se aflau soţia victimei şi amantul ei? *That is the question!* cum ar fi spus răposatul meu unchi".

Mulţumit de raţionamentul său, Dinu Tarcea se duse în baie şi făcu un duş ca să se mai înviorezе. Apoi, scoase un atlas din biblioteca bine dotată, pe care o moştenise de la unchiul său, şi cercetă cu atenţie harta Austriei ca să se convingă de poziţia micii localităţi Trieben. Constată satisfăcut că aceasta

se găsea, într-adevăr, la poalele masivului Niedere Tauern din Alpii Austrieci. Mai află că vîrfurile masivului respectiv, situat în partea vestică a Austriei, atingeau înălţimea de 2863 de metri.

„Înainte de a porni la atac, trebuie să stabilesc dacă accidentul a avut loc în zona aceea, se gîndi Tarcea, în timp ce-şi schimba cămaşa. Pentru a afla acest lucru n-am decît să consult colecţiile ziarelor din iulie 1972. Desigur că în «Informaţia Bucureştiului» şi în «Flacăra» voi găsi ceea ce mă interesează. Poate că şi în «Muncitorul sanitar», avînd în vedere că victima era medic şi încă un medic destul de cunoscut".

Fără să mai piardă vremea, se-ndreptă spre Biblioteca Centrală. Îşi dădea seama că pentru a reuşi trebuia să-şi calculeze cu atenţie mişcările, trebuia să aibă în mînă toate atuurile. Orice greşeală i-ar fi anihilat şansele de succes şi el voia neapărat să reuşească!

Ajuns la Bibliotecă, ceru colecţiile celor trei publicaţii din anul 1972. De îndată ce-i fură aduse, căută numerele de după 10 iulie. În revista „Flacăra" din 20 iulie descoperi ceea ce dorea: „Excursie cu sfîrşit tragic".

Stăpînindu-şi cu greu nerăbdarea, citi articolul care începea cu următoarele cuvinte: „Cunoscutul ginecolog Laurenţiu Sebastian şi-a pierdut viaţa în masivul Niedere Tauern din Alpii Austrieci".

Deci doctorul pierise în locul unde soţia lui îşi întîlnise amantul! Nu mai încăpea nici o îndoială!

Mai departe în articol se arăta că „soţii Sebastian, încercaţi alpinişti, membri ai Federaţiei Române de Alpinism" făcuseră o excursie în Austria, dornici să

escaladeze pantele abrupte ale masivului Niedere Tauern. Porniseră din mica localitate Trieben, de la poalele masivului, împreună cu un grup de turişti străini, iubitori ai muntelui ca şi ei. Urcaseră toată ziua şi în primele ore ale după-amiezii ceilalţi se opriseră. Însă doctorul Sebastian voise să escaladeze cel mai apropiat vîrf, la care se putea ajunge străbătînd o punte naturală. Urma apoi un urcuş de vreo sută cincizeci de metri, dar un urcuş foarte dificil, panta fiind extrem de abruptă şi înconjurată de prăpastii adînci, presărate cu colţi ascuţiţi de stîncă. Tocmai dificultatea traseului îi îndemnase pe ceilalţi alpinişti să se oprească, renunţînd la escaladarea vîrfului respectiv. Doctorul Sebastian ţinuse neapărat să facă acea ascensiune şi soţia sa, o talentată sculptoriţă şi încercată alpinistă, îl urmase, „pentru ca, din nefericire, să se întoarcă singură", deoarece soţul ei se prăbuşise într-o prăpastie, chiar cînd ajunsese la locul rîvnit. Autorul articolului, un alpinist, maestru al sportului, arăta în încheiere pericolele la care se expune un sportiv, chiar bine pregătit, dacă la un moment dat îşi supraestimează forţele şi „se lasă furat de vraja înălţimilor montane".

Tarcea reciti cu atenţie articolul, însă numele inginerului Barna nu figura. Reieşea clar că grupul cu care soţii Sebastian făcuseră prima parte a escaladării era alcătuit din turişti străini. Oare cei doi amanţi premeditaseră crima şi Barna îşi aşteptase victima pe munte? Poate că se ataşase unui alt grup de excursionişti şi, după ce urcaseră împreună, se ascunsese undeva, printre colţii de stîncă.

„Nu cumva greşesc? se întrebă Tarcea. Nu se prea obişnuieşte ca un om să încerce de unul singur es-

caladarea unui vîrf atît de dificil. E mai mult ca sigur că inginerul Barna a făcut parte din grupul cu care au urcat soţii Sebastian".

Deşi articolul din revista „Flacăra" îi dăduse destule amănunte, cercetă atent şi celelalte două publicaţii. Însă acestea dedicaseră tragicului accident doar cîteva rînduri şi nu-i aduseră nimic în plus.

În general, era mulţumit de vizita sa la Biblioteca Centrală. Dobîndise certitudinea că doctorul Sebastian pierise într-adevăr în masivul Niedere Tauern şi că localitatea Trieben fusese punctul de pornire în excursia fatală.

Părăsi Biblioteca fiind încredinţat că succesul lui este asigurat. Recunoştea că Cela Sebastian şi inginerul Barna aveau să fie adversari de temut, însă socotea că atuurile pe care le deţinea aveau să-i facă mai „maleabili".

„Cînd îşi vor da seama că le cunosc taina, vor fi gata să plătească. Suma pe care o voi primi de la ei îmi va reface finanţele", îşi spuse încîntat, îndreptîndu-se spre locuinţa lui.

În timp ce străbătea străzile aglomerate din centru, i se părea că trecătorii întîlniţi în cale îi zîmbesc şi-l privesc plini de admiraţie. Bucuria lui ar fi fost şi mai mare, dacă şi-ar fi putut împărtăşi cuiva planurile. Însă ştia că acest lucru nu este posibil. Nici Lidiei nu i-ar fi putut mărturisi „geniala" lui combinaţie; era sigur că deşi îl iubea, ea i-ar fi ţinut o predică şi ar fi încercat să-l determine să renunţe. Nu, nu intenţiona să-şi dezvăluie intenţiile în faţa acelei „proaste cu principii", cu toate că, în oarecare măsură, îi era recunoscător: doar de la Lidia obţinuse primele informaţii care, bine folosite de el, aveau să-l umple de bani.

2

Dinu Tarcea nu mai avea acum nici o îndoială că șantajul plănuit va fi încununat de succes. Așa că se decise s-o viziteze pe Cela Sebastian chiar în seara aceea. Bineînțeles, se feri s-o anunțe în prealabil, mizînd și pe factorul surpriză.

Vesel și sigur de reușită, îmbrăcat într-un elegant costum de tergal gri deschis, la orele șase suna la poarta spațioasei vile unde locuia văduva.

— Aș dori să vorbesc cu doamna Sebastian, i se adresă el fetei care îi veni în întîmpinare.

Sia îl privi mirată. Era sigură că nu-l văzuse niciodată pe acel tînăr, care-i zîmbea atît de galeș. Ce-i drept, era frumușel, dar stăpîna ei nu-i primea decît pe acei care își anunțau din vreme vizita. Trăia foarte retrasă, petrecea ceasuri întregi în atelierul ei și nu-i plăcea să fie deranjată cînd lucra. Numai domnul inginer Barna putea veni la orice oră.

— Sînteți așteptat?

— Nu.

— Atunci, regret, dar nu e nimic de făcut. Dacă doriți să-i telefonați și . . .

— Doamna Sebastian va fi încîntată să mă vadă.

Fata ezita. Oare să fi fost acest vizitator necunoscut vreun prieten al stăpînei sale?

— Anunț-o, te rog, că i-am adus caseta care i-a fost furată.

— Așteptați un moment, zise Sia emoționată.

Reveni curînd și-l conduse în casă. Îl introduse într-un salon mobilat cu gust și-l lăsă singur, mulțumindu-se să-i spună că „doamna va veni îndată".

Dinu Tarcea privi în jur. Fotoliile și canapeaua, îmbrăcate în velur negru, contrastau cu albul imaculat al mochetei. O statuetă de marmură verzuie, reprezentînd un vultur cu aripile întinse, parcă gata să-și ia zborul spre înălțimi, aflată pe o măsuță joasă și, puse direct pe podea, două imense vaze japoneze pline cu crengi de liliac înflorit erau singurele podoabe ale acelei încăperi. Eleganța ei sobră îl impresionă. Pe pereți doar două tablouri: o marină de Hobbema și un peisaj nocturn de Chirico. Nu avea prea multe cunoștințe în ce privește pictura, însă își putea da seama dacă o pînză era valoroasă sau nu. Se opri pentru cîteva clipe în fața tabloului lui Giorgio de Chirico. Reprezenta o piață pustie, luminată de lună. Privind-o își simți sufletul cuprins de o spaimă neînțeleasă. Din piața aceea pustie, luminată de razele palide ale astrului nopții, se degaja o amenințare teribilă. O senzație de vid, de catastrofă iminentă îl copleși. Înfiorîndu-se, reuși să-și desprindă privirile de pe acel tablou și ca să nu mai fie tentat să-l privească, îi întoarse hotărît spatele.

„Ei, drăcie, parcă e vrăjit!", își spuse înciudat. Se apropie de una din vaze și aspiră cu plăcere parfumul delicat al florilor de liliac.

„Tablourile astea valorează, desigur, o avere, se gîndi el venindu-și de-a binelea în fire. Cred că pot cere o sumă mult mai mare. Au de unde plăti".

— Ați vrut să-mi vorbiți?

Vocea plăcută, de contraaltă, a Celei Sebastian îl făcu să tresară. N-o auzise intrînd. Acum stătea în fața lui, privindu-l liniștită. Era o femeie foarte atrăgătoare, înaltă cu trup mlădios. Întreaga ei

făptură degaja hotărîre, energie. Dinu își dădu seama că nu greșise atribuindu-i tărie de caracter.

„Acum, desigur că e tulburată, își spuse, dar nu o arată. Totuși, am eu mijloace ca s-o îmblînzesc".

Se înclină în fața ei și se prezentă.

— Mi s-a spus că mi-ați adus o casetă. Ce fel de casetă?

— Aceea pe care v-a furat-o fosta dumneavoastră servitoare.

Rostind aceste cuvinte, depuse caseta pe măsuța cu statueta.

Frumoasa femeie aruncă o privire acelui obiect atît de disputat, apoi i se adresă zîmbind:

— Așadar, o furase totuși!

— Vă îndoiați?

— Fata nega cu atîta vehemență, încît pînă la urmă ajunsesem să cred că bănuielile mele erau neîntemeiate.

„Da, femeia asta îmi va da de furcă, își zise Tarcea. Se poartă de parcă furtul casetei a fost ceva lipsit de importanță, ba chiar ceva distractiv! Trebuie să mă arăt la fel de dibaci".

— Și cum a ajuns în posesia dumneavoastră?

— Cu totul întîmplător. Vă rog să vedeți dacă nu lipsește vreo bijuterie.

Se străduia să-i facă jocul. Se purta și el ca un om binevoitor, care face un serviciu neînsemnat unei femei frumoase. Cela Sebastian cercetă conținutul casetei.

— Nu lipsește nimic. Vă mulțumesc.

Degetele ei fine, dar puternice, răscoleau alene bijuteriile, de parcă se juca. Tarcea își dădu seama că de fapt frumoasa femeie căuta ceea ce fusese ascuns sub ele: scrisorile. Chipul lui fu luminat de un surîs.

— N-are rost să căutați scrisorile, fiindcă nu sînt acolo.

Cela Sebastian se-ntoarse brusc spre el și-l privi. În ochii ei se ivi o sclipire rece, amenințătoare, care însă dispăru îndată.

— Poftim?

— Am spus că scrisorile nu se află în casetă, repetă Dinu, continuînd să surîdă. Sînt la mine. Bineînțeles, nu asupra mea. Le-am pus într-un loc sigur. Conținutul lor este atît de interesant, încît m-am gîndit că este păcat să se piardă.

Femeia nu-i răspunse îndată. Se vedea clar că încearcă să-și păstreze calmul și, totodată, să chibzuiască ce atitudine să ia.

— Nu înțeleg, de ce le-ați păstrat? zise în cele din urmă. Dacă le-ați citit, v-ați dat desigur seama de caracterul lor cu totul personal.

— Tocmai, replică Tarcea liniștit.

— Atunci? De ce le-ați păstrat? repetă ea.

Dinu își scoase tabachera, își alese fără grabă o țigară și o aprinse. Nu socoti de cuviință să întrebe dacă poate fuma sau nu.

— Vă voi explica cu plăcere, spuse cu un aer binevoitor. Știți, eu aparțin categoriei de oameni cărora le place să trăiască bine. Din păcate, moștenirea lăsată de unchiul meu e pe ducă, așa că nu prea mai am mijloacele de altădată. Ce-i drept, am fost cam cheltuitor și . . .

— Nu văd ce legătură au toate acestea cu scrisorile mele! îl întrerupse Cela Sebastian nerăbdătoare.

— Au și încă mult. Fiindcă, stimată doamnă, dumneavoastră îmi veți oferi posibilitatea să duc și în viitor felul de viață cu care m-am obișnuit.

— Adică, îmi cereți o sumă de bani în schimbul scrisorilor?

— Exact.

— Știți că ceea ce faceți se numește șantaj? zise ea zîmbind ironic.

— Da, însă de ce trebuie să folosim cuvinte atît de urîte? Cred că-i putem da o denumire mult mai potrivită și anume „serviciu reciproc".

Trăsăturile frumosului ei chip se crispară și-l privi cu ură.

— Chiar așa este, scumpă doamnă, continuă el ca și cînd nu observase nimic. Eu vă dau ceea ce vă trebuie și dumneavoastră îmi dați ceea ce îmi trebuie. Mă serviți și vă servesc. Echitabil, nu?

— Cît? rosti ea disprețuitor.

— Văd că începem să ne înțelegem, spuse Tarcea vesel. Vă veți convinge că nu sînt prea pretențios. Două sute de mii.

— Cum? exclamă Cela Sebastian, pierzîndu-și cumpătul, pentru prima dată de la începutul între-vederii.

— Două sute de mii, repetă el calm.

— De ce nu un milion! replică ea furioasă.

— Așa sînt eu: modest. Dealtfel știu că îmi puteți oferi această sumă fără să vă resimțiți prea mult.

— Oh, dar e nemaipomenit! strigă ea indignată.

— Ce s-a întîmplat, draga mea? întrebă o voce calmă, bărbătească.

Se-ntoarseră amîndoi. În ușă stătea un bărbat înalt, cu părul ușor încărunțit la tîmple.

— Omul acesta pretinde..., începu ea înecîndu-se de furie.

— Am auzit totul, o întrerupse el. Îi cunosc pretențiile. Vrea două sute de mii de lei. Aceasta e suma? îl întrebă pe Tarcea.

— Da, aceasta, răspunse Dinu politicos.

Se afla pentru prima dată față-n față cu amantul Celei Sebastian și profită de ocazie ca să-l privească cu atenție.

„Frumos bărbat", se gîndi.

Într-adevăr, inginerul Victor Barna era ceea ce se numește „un bărbat frumos". Înalt, bine făcut, cu chip uscățiv, bronzat. Nu arăta nici furie, nici indignare. Dimpotrivă, părea că toată povestea îl amuză. Tarcea fu năpădit de un sentiment neplăcut. Pentru cîteva clipe avu impresia că pășește pe un teren nesigur și că undeva, în apropiere, se ivise un hău care amenința să-l înghită.

„Ca atunci cînd am privit tabloul acela", își zise el, străduindu-se să-și păstreze calmul.

— Așadar, două sute de mii, spuse Barna. Este o sumă destul de frumoasă. Atunci cînd cineva pretinde o asemenea sumă avînd certitudinea că o va primi, înseamnă că se bazează pe ceva. Nu-i așa, domnule...

— Tarcea.

— Nu-i așa, domnule Tarcea?

„Ăsta își bate joc de mine", își zise șantajistul, și senzația aceea neplăcută îl năpădi din nou.

— Desigur, reuși să răspundă.

— Dumneavoastră pe ce vă bazați? se interesă amabil Barna.

— Pe faptul că este în interesul dumneavoastră să-mi dați suma respectivă.

— Serios?
Tonul batjocoritor al inginerului îl înspăimînta și, în același timp, îl enerva.
— Da, răspunse tăios, lăsînd la o parte manierele frumoase.
— De ce? întrebă Barna liniștit.
— Fiindcă este preferabil ca cineva să piardă două sute de mii, decît întreaga avere moștenită de la răposatul doctor Sebastian și, odată cu ea, și libertatea.
— Și cine este în pericol să piardă toate acestea? întrebă Barna la fel de liniștit.
— Doamna și dumneavoastră. În cazul că Miliția află anumite lucruri.
— Adică?
„Nu încape îndoială că își bate joc de mine, își spuse Tarcea alarmat. Întrebarea este dacă atitudinea lui se datorează unei capacități deosebite de a se preface sau faptului că deține un atu imbatabil".
— Poate nu știți că posed cîteva scrisori... interesante, zise el, încercînd să dea vocii sale un ton amenințător.
— Știu foarte bine. Acelea pe care le-ați furat de la fosta servitoare. Doar am auzit tot ce ați discutat cu doamna.
— Atunci știți, desigur, și de ce sînteți nevoiți să-mi dați banii.
— Nu. Nu știu.
— Dacă aș preda aceste scrisori Miliției? rosti Tarcea cu greutate, simțind că-și pierde stăpînirea de sine.
— Ați comite o necuviință, dar sînt de părere că așa ceva nu v-ar jena prea mult.

— Poate. Însă datorită acestei „necuviințe" cum o numiți, Miliția ar afla...
— Un lucru pe care din delicatețe am vrut să-l ascundem: că doamna și cu mine ne cunoșteam îndeaproape încă înainte de moartea soțului ei. Nu văd ce interes ar prezenta pentru Miliție.
— Dacă ar fi vorba să afle numai atît, atunci aveți dreptate. Din păcate, ar mai fi și altele...
— Care „altele"? întrebă Barna zîmbind.
Simțindu-se tot mai nesigur, Dinu Tarcea aruncă o privire Celei Sebastian. Aceasta, instalată într-unul din fotolii, îi urmărea tăcută, dar acum părea liniștită.
— De exemplu, că după zece iulie 1972 urma să vă întîlniți cu doamna la Trieben, în Austria.
— Ei, și?
— Printr-o curioasă coincidență, tocmai atunci doctorul Sebastian a avut ghinionul să cadă într-o prăpastie, replică șantajistul cu un ton ce se voia insinuant.
— Și mai departe? făcu inginerul cu indiferență.
— Cei de la Miliție ar putea face o legătură între toate acestea și ar putea ajunge la concluzia...
— Ce concluzie?
— Că „accidentul" nu a fost chiar accident, ci...
Tarcea se opri, ca să dea mai multă emfază cuvîntului pe care voia să-l rostească.
— Crimă, spuse în locul lui Barna.
— Da, crimă, repetă el, furios că efectul dorit fusese spulberat de imperturbabilul Barna.
— Și pentru ca Miliția să nu ajungă la o astfel de concluzie, trebuie să-ți oferim ție două sute de mii?

— Exact, replică Tarcea, înregistrînd acel singular neaşteptat.

Constată alarmat că inginerul nu mai surîdea. Chipul său bronzat se-ncruntase şi în ochi i se ivise o sclipire ameninţătoare.

— Spune-mi, nemernicule, nu te-a bătut nimeni pînă acum? zise inginerul, apropiindu-se brusc de el şi apucîndu-l cu putere de braţ.

Tarcea, înspăimîntat, încercă să se degajeze, dar nu reuşi: mîna care-l ţinea părea de fier. Se simţi ridicat din fotoliu şi împins cu brutalitate spre uşă.

— Nu te lovesc, fiindcă o respect pe doamna, însă dacă te mai prind pe aici, fii sigur că vei căpăta ceea ce meriţi.

Îl îmbrînci dintr-o dată şi Tarcea se sprijini de perete ca să nu cadă.

— Ieşi afară! îi porunci Barna, fără să ridice tonul. Ieşi!

Dîndu-şi seama că se făcuse de rîs, şantajistul nu dorea altceva decît să plece.

— Veţi regreta amarnic, strigă el cuprins de o furie neputincioasă şi părăsi grăbit încăperea.

Dinu Tarcea se îndepărtă împleticindu-se de vila Celei Sebastian. Nu se aşteptase ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură. Trebuia să stea undeva, să-şi vină în fire. Intră în prima cofetărie întîlnită în cale, şi după ce luă loc la o masă cît mai retrasă, comandă o cafea. Sorbind alene din lichidul aromat şi fierbinte, încercă să-şi adune gîndurile. Cum de dăduse greş? Doar calculase atît de bine totul! Se documentase, meditase, nu se arătase pripit. Atunci? Ce anume şchiopăta în raţionamentele lui? Unde greşise? Desigur, exista un amănunt care-i

scăpa. Oricît de stăpîn pe sine ar fi fost Barna, nu s-ar fi purtat astfel dacă nu ar fi avut siguranţa că nu-l paşte nici un pericol.

„Fără îndoială că ceva mi-a scăpat", îşi spuse Tarcea.

Recapitulă totul, încercînd să stabilească ce-i provocase eşecul.

Servitoarea furase caseta cu bijuteriile şi scrisorile, însă nu o reclamaseră la Miliţie, ci căutaseră să recapete ei înşişi obiectul sustras. Faptul dovedea că se temeau de scandal, că nu le convenea să dea amploare întîmplării.

„Pînă aici e limpede, gîndi Tarcea. Am intuit bine lucrurile. Ce am făcut pe urmă?"

Reuşise să pună mîna pe scrisori, dîndu-se drept ofiţer de Miliţie. Citindu-le cu atenţie, constatase că cei doi amanţi îşi dăduseră întîlnire la Trieben, în zona masivului muntos Niedere Tauern, unde avusese loc accidentul. Deşi putea dovedi cu ajutorul scrisorilor că la data accidentului inginerul Barna se afla în localitatea respectivă, acesta nu păruse deloc impresionat.

„În mod normal, ar fi trebuit să fie, îşi zise el. Prezenţa lui în munţi, tocmai la data cînd doctorul Sebastian, încercat alpinist, s-a prăbuşit într-o prăpastie, avea să-l pună pe Barna într-o postură destul de neplăcută. Da. În mod normal, ar fi trebuit să se comporte altfel. Faptul că n-au reclamat-o pe Ana Chifor, îmi susţine raţionamentul. Însă... şi aici e buba, purtarea lui nu se potriveşte cu restul".

Inginerul Barna nu se purtase aşa cum se aşteptase, cum ar fi fost de aşteptat să se poarte, avînd în vedere antecedentele. Nu păruse deloc înspăi-

mîntat. Îl ascultase, părînd că se distrează teribil și-n cele din urmă îl dăduse afară!

Complet dezorientat și simțindu-se incapabil să găsească o explicație eșecului său, Dinu Tarcea comandă un coniac. Îl dădu pe gît, fără să-i pese că în acest fel nu-i putea gusta aroma, însă constată că băutura nu-l ajuta să judece mai limpede sau să-și recapete optimismul. Indiferent dacă Barna se prefăcuse doar că nu se teme sau dacă, într-adevăr, avea motive, necunoscute lui, ca să nu-i pese de nimic, tentativa lui de șantaj eșuase în chip lamentabil și el fusese dat afară. Se punea întrebarea: ce să facă? Cum să procedeze? Bineînțeles că nici măcar pentru o clipă nu-i trecu prin minte să predea scrisorile Miliției.

Mai comandă un coniac și, fumînd țigară după țigară, răsuci problema pe toate fețele, fără să găsească o soluție. După mai bine de un ceas părăsi cofetăria și se-ndreptă spre locuința lui. În sufletul său, pe lîngă supărarea provocată de insuccesul suferit, începuse să se strecoare o teamă nelămurită.

O vreme se-nvîrti prin apartament ca un leu în cușcă. N-avea rost să stea închis în casă și să se frămînte zadarnic. Fără să chibzuiască prea mult, îi telefonă Lidiei, invitînd-o să cineze cu el. Tînăra acceptă bucuroasă.

— Poți fi peste trei sferturi de oră în fața blocului? o întrebă el.

— Cred că da, răspunse Lidia, mirată că iubitul ei, atît de capricios de obicei, era acum grăbit să o vadă.

— Foarte bine. Voi veni să te iau cu mașina, zise Dinu.

O găsi așteptîndu-l. Se urcă fericită în Trabant și se aplecă să-l sărute, însă expresia lui o înspăimîntă.

Evenimentele acelei seri lăsaseră urme pe chipul lui frumos.

— Ți s-a întîmplat ceva? îl întrebă îngrijorată. Era palid și sub ochi avea cearcăne vinete.

— Nimic, cred că sînt cam obosit, zise el, încercînd să zîmbească.

Lidia îl privi cuprinsă de neliniște. Se întreba ce se putuse întîmpla în scurtul răgaz de cînd se despărțiseră. Dimineața arăta atît de bine! Nu puse nici o întrebare, știind că n-ar avea nici un rost. Dinu îi făcea confidențe numai cînd avea chef. Rămase tăcută, pînă cînd el opri mașina în fața unui restaurant, undeva pe lîngă Arcul de Triumf.

Localul curat și liniștit îi plăcu. Luară loc la o masă și comandară cina.

— Mi se pare că nu te-am mai adus aici. Îți place?

— Da, răspunse ea mecanic, tot întrebîndu-se ce îl frămînta și îl făcea să se teamă.

Mîncară în tăcere. Deodată, Tarcea își dădu farfuria la o parte și își aținti privirile asupra prietenei sale.

— Ce știi despre inginerul Victor Barna? o întrebă.

Lidia se zăpăci. Oare viitorul soț al doamnei Sebastian avea vreo legătură cu ceea ce îl chinuia pe Dinu?

— Destul de puține lucruri, îi răspunse.

— Ce anume?

— Este funcționar superior la Ministerul Comerțului Exterior și călătorește mult în străinătate în

interes de serviciu. Are un apartament în centru, mașină. Cam asta.

— Și crezi că Cela Sebastian îl iubește?

— Cred că da. Altfel de ce s-ar căsători cu el?

— Există și oameni care se căsătoresc fără să se iubească.

— Te asigur că nu e cazul lor.

— Cum se comportă cu ea?

Îl privi mirată și vag neliniștită. Ce rost aveau aceste întrebări?

— Nu prea am ocazia să stau cu ei. După cum știi, eu dau lecții micuței Ada. Însă din cîte am văzut, pot afirma că este foarte atent și afectuos cu doamna Sebastian.

— Și cu ceilalți cum se poartă? Cu fetița, cu tine, cu servitoarea, cu prietenii casei?

— Amabil, binevoitor. Nimeni nu s-ar putea plînge.

— Nu l-ai văzut niciodată furios, brutal?

— Pe inginerul Barna? exclamă ea. Nu. Ce ți-a venit să întrebi asemenea lucruri?

Într-adevăr, de ce formulase acele întrebări? Spera să afle de la Lidia că omul care-l dăduse afară, zădărnicindu-i planurile de șantaj, era un om violent, capabil să ucidă? Își dădea seama că i-ar fi fost greu să stabilească motivele care-l îndemnaseră să ceară acele lămuriri.

— Așa mi-a venit. Mi-au ajuns la ureche niște zvonuri și am vrut să verific dacă sînt reale.

— Dragul meu, n-aș vrea să te supăr, totuși..., cred... Oare n-ar fi mai bine să-mi spui ce te frămîntă?

— Nimic. N-am nimic, replică el tăios.

Lidia plecă necăjită capul. Tarcea înțelese că o jignise, însă nu o convinsese.

— Da, ai dreptate, zise ceva mai blînd, mîngîindu-i alene mîna. Mi s-a întîmplat ceva, dar nu-ți pot da amănunte. Cel puțin pentru moment.

Tînăra femeie nu insistă. Nu voia să-l înfurie. Îl iubea foarte mult, însă, totodată, se cam temea de el.

Adeseori se întreba de ce nu punea capăt acestei legături. Era o fată inteligentă, energică, cultă; nu-și făcea iluzii în privința lui Dinu Tarcea. Simțea că n-o iubește chiar atît cît susținea și știa că nu ocolea aventurile trecătoare. Ea care muncea foarte mult detesta felul lui de viață parazitar și, fără a deveni sîcîitoare, încercase să-i demonstreze că apucase pe un drum greșit, un drum care, sub aparența cîștigurilor ușoare și a distracțiilor, ascundea mari primejdii. Cunoștea foarte bine defectele lui Dinu și era conștientă de faptul că nu are șanse să-l determine să-și schimbe felul de trai, știa că nu este corect față de ea și, totuși, îl iubea. Pînă la urmă își dăduse seama că-l iubea tocmai pentru că-l cunoștea atît de bine. Faptul nu era paradoxal. Într-adevăr, dintre toți cunoscuții lui, numai ea, datorită intuiției sale de femeie îndrăgostită, reușise să-l cunoască așa cum era în realitate, adică să vadă că sub cinismul și duritatea lui aparentă Dinu ascundea un caracter slab, o bună doză de lașitate, o dorință de „a face pe grozavul". Acum de exemplu simțea că iubitul ei era înspăimîntat. Și se temea pentru el. Mai bine ca oricine avea certitudinea că slăbiciunea caracterului său și lipsa lui de dîrzenie îl făceau deosebit de vulnerabil. Desi-

gur că părinţii lui, dacă ar fi trăit, ar fi ştiut să-l îndrume şi să-l formeze, ajutîndu-l să păşească pe calea cinstei. Din păcate, unchiul său, cunoscîndu-şi prea puţin nepotul şi dorind să-l mîngîie de pierderea suferită, se mulţumise să-i ofere totul de-a gata, ferindu-l de greutăţi şi scutindu-l de orice efort. Sinceră cu ea însăşi, Lidia recunoştea că faţă de altă persoană s-ar fi arătat mult mai puţin indulgentă şi nu i-ar fi găsit atîtea circumstanţe atenuante. Îşi spunea că ar trebui să-l dispreţuiască, să pună capăt unei legături atît de nepotrivite. Însă..., continua să-l iubească. Era fericită cînd se purta frumos cu ea şi-i suporta cu o răbdare îngerească toanele. Uneori, cînd o jignea prin purtarea lui, se hotăra să fugă de el, dar, chiar în clipa cînd lua o asemenea hotărîre, era conştientă că nu va putea s-o facă. Şi în aceste clipe, cînd îl vedea neliniştit şi speriat, suferea nespus şi ar fi dorit să ia asupra ei temerile care-l chinuiau, ar fi vrut să-l apere de primejdia care-l pîndea.

Mîncară fără poftă şi discutară tot felul de banalităţi.

— Vrei să mai stăm? o întrebă el după cină.

— Nu. Mai bine să plecăm.

Necăjită că nu-l putea ajuta, Lidia urcă lîngă el în maşină. Tarcea conduse o vreme tăcut, apoi, spre mirarea şi bucuria ei, o întrebă dacă nu vrea să rămînă la el peste noapte. Acceptă, sperînd că prin prezenţa ei îi va putea alunga gîndurile negre. Observă emoţionată că iubitul ei o trata cu o blîndeţe şi o duioşie neobişnuite la dînsul şi-i vorbea ca unei fiinţe cu adevărat dragi şi apropiate, renunţînd la aerele lui de seducător cinic.

— Eşti o fată deosebită şi ai merita să fii fericită. Lîngă mine n-ai prea avut parte de fericire, spuse el într-un moment de totală sinceritate.

Lidia îşi dădu seama că vorbise spontan, din inimă, că acele cuvinte nu făceau parte din obişnuitul său „discurs amoros" pe care ea îl detesta. Era clar că pericolul îl apropiase de dînsa, îl umanizase.

Într-un tîrziu, cînd el adormi, rămase multă vreme trează privindu-l. Chipul lui destins de somn era deosebit de frumos şi, lipsit de duritatea pe care-i plăcea s-o afişeze, avea ceva copilăros. În acele clipe, simţea mai mult ca oricînd cît de puternică era dragostea care o stăpînea.

Dimineaţa, Lidia plecă prima. Se afla în ultimul an de studii şi, pentru nimic în lume, nu ar fi vrut să absenteze.

După plecarea ei, Dinu se duse în baie şi sub jeturile reci de apă îşi spuse că, desigur, dracul nu era chiar atît de negru cît i se păruse. Fireşte, felul cum îl tratase inginerul Barna nu era deloc încurajator, însă acum, la lumina zilei, privea totul cu mai mult optimism.

„M-a luat tare ca să mă determine să mai scad din preţ, gîndi el frecţionîndu-se cu un prosop pluşat. Dacă n-aş fi cam fricos, figurile inginerului nu m-ar fi impresionat atît. Fiindcă trebuie să recunosc că sînt cam fricos. Principalul este să nu o afle şi alţii".

În timp ce se îmbrăca, se surprinse gîndindu-se cu o neobişnuită duioşie la Lidia. În clipele grele prin care trecuse găsise la ea alinare, prezenţa ei îl ajutase să-şi revină.

„Cît de mult mă iubeşte! E atît de bună, de sin-

ceră, de frumoasă! Nu știu de ce își pierde vremea cu unul ca mine. Poate că ar fi spre binele ei să ne despărțim, să nu-i mai ies în cale", își zise cu o sinceritate care-l uimi, fiindcă, de obicei, prea preocupat de el însuși, nu-i păsa de soarta celorlalți.

Îmbrăcă un costum de tergal bej, care-i venea ca turnat, și uitîndu-și temerile din ziua precedentă, se admira în oglindă, cînd sună telefonul. Recunoscînd vocea inginerului Barna fu atît de uimit, încît aproape că scăpă receptorul din mînă.

— Alo, domnul Tarcea?

— În persoană, răspunse el mașinal.

— Sînteți singur?

„Iată că am revenit la plural", gîndi înveselit, socotind această schimbare de bun augur.

— Ce vă interesează? întrebă, căutînd să dea glasului său un accent tăios.

— Sînteți singur? repetă interlocutorul său.

— Da.

— Aș vrea să ne întîlnim.

„Se dă pe brazdă, gagiul!" își zise Dinu încîntat

— Alo, ați auzit ce am spus? întrebă inginerul.

— Desigur că am auzit, dar nu știu ce rost ar avea o asemenea întîlnire.

— Ca să discutăm referitor la chestiunea de ieri.

„Deci n-am greșit cînd am presupus că joacă teatru", gîndi Tarcea, uitînd de clipele neplăcute prin care trecuse în ziua precedentă.

— Văd că începeți să deveniți mai... maleabil, făcu el ironic.

— Atunci veniți? întrebă inginerul Barna, ignorîndu-i observația.

— Cînd și unde?

— Astăzi, pe la zece și jumătate, adică peste un ceas, la mine acasă.

Dinu tresări; o bănuială cumplită îi strînse inima. Dacă i se întindea o cursă? Dacă cei doi anunțaseră Miliția și avea să fie prins în flagrant delict de șantaj?

— Aștept! spuse cu răceală Barna.

„Și dacă e ceva și mai rău? Cine-mi garantează că nu mă atrage la el ca să mă lichideze? Un om ca ăsta, hotărît și calculat, cînd se vede încolțit e în stare de orice", își zise Tarcea simțindu-și fruntea năpădită de sudoare rece și trecînd brusc de la cea mai mare bucurie la cea mai adîncă spaimă.

— Ieri păreați mult mai dornic de conversație, observă interlocutorul său malițios.

— Sper că nu puneți ceva la cale, reuși Tarcea să răspundă. Voi lua anumite precauțiuni și...

— Oare vă temeți? îl întrerupse inginerul, vădit amuzat. N-aveți decît să luați măsurile pe care le socotiți necesare ca să vă apărați de... primejdie. Însă dacă intenționam să vă fac vreun rău, nu v-aș fi invitat la mine acasă, ziua în amiaza mare. Dealtfel, locuiesc într-un bloc și, ca să fiți și mai sigur, n-aveți decît să-i cereți portarului să vă conducă pînă la apartamentul meu.

Dinu fu silit să recunoască justețea argumentelor sale. În ce privește Miliția, odată ce evitaseră s-o anunțe cînd servitoarea furase caseta cu bijuterii, era greu de crezut că aveau s-o facă acum.

— Voi veni, spuse el pe deplin liniștit și reîncepînd să se lase purtat de un val trandafiriu de optimism. Unde locuiți?

Barna îi dădu adresa.

La zece şi jumătate fix, Dinu Tarcea îşi parcă Trabantul în apropierea blocului indicat de inginer. Era o clădire impunătoare, cu cinci etaje, dintre acelea care se iviseră în mare număr în anii premergători celui de-al doilea război mondial. Portarul se afla în loja sa şi Dinu îl întrebă unde este apartamentul inginerului Victor Barna.

— Etajul trei, apartamentul cinci. Uşa ascensorului este la capătul culoarului, răspunse acesta prompt.

Dinu intră mulţumit în ascensor. Barna avusese dreptate. Dacă ar fi vrut să-l ucidă, n-ar fi ales o asemenea oră şi ar fi avut grijă să nu existe martori. Nici nu-şi mai frămîntă mintea ca să afle motivul pentru care Cela Sebastian şi viitorul ei soţ îşi schimbaseră atitudinea. Bucuros de turnura pe care o luaseră lucrurile, cînd ajunse la etajul trei, sună la uşa lui Barna. Acesta îi deschise de îndată.

— Poftiţi înăuntru, îl invită el.

După ce închise uşa, îl conduse într-o încăpere care părea să fie cameră de lucru şi salon. Aruncînd o privire în jurul său, Dinu aprecie mobilierul simplu şi de bun gust.

— Luaţi loc, zise Barna, indicîndu-i un fotoliu. V-am invitat la mine ca să continuăm discuţia de ieri. Mai calm şi mai raţional.

— Nu eu m-am arătat lipsit de calm, remarcă Tarcea, instalîndu-se cît mai confortabil.

— Lipsit de calm nu, însă lipsit de raţiune da. Aţi pretins două sute de mii...

— Şi le pretind şi acum, îl întrerupse şantajistul cu tărie.

— Aţi făcut acest lucru, crezînd că datorită scrisorilor aflate în posesia dumneavoastră puteam fi

suspectat de crimă, continuă inginerul, fără să ţină seama de întrerupere.

— Întocmai.

Barna zîmbi şi Dinu se simţi stăpînit din nou de nesiguranţă. Interlocutorul său nu părea neliniştit.

— Dacă puteam fi suspectat de crimă, suma nu s-ar putea socoti exagerată. Însă în caz contrar este de-a dreptul nebunească.

— Cum adică „în caz contrar"?

— Cred că e timpul să discutăm serios, spuse inginerul. Vă bazaţi şantajul pe faptul că în zece iulie 1972 m-am întîlnit la Trieben cu doamna Sebastian. Şi, într-adevăr, intenţionam s-o întîlnesc la acea dată în localitatea respectivă, dar împrejurări neprevăzute m-au împiedicat să părăsesc Münchenul. În cinci iulie am avut o puternică criză de apendicită şi a fost nevoie să mă internez de urgenţă la un spital de acolo. Am fost operat în aceeaşi zi şi am părăsit patul abia în şaisprezece iulie, din cauza unor complicaţii. Prin urmare, la doisprezece iulie 1972, cînd a avut loc accidentul care a provocat moartea doctorului Sebastian, eu mă aflam în spital. Am să vă dau adresa spitalului din München unde am fost îngrijit. Prezenţa mea acolo poate fi stabilită pe baza documentelor spitaliceşti, a certificatului medical ce mi s-a eliberat, a declaraţiilor colegilor din minister care se găseau atunci la München împreună cu mine, precum şi a declaraţiilor medicilor, surorilor etc. Vedeţi dar că, din păcate, aţi avut ghinion. Dacă m-aş fi dus la Trieben, chiar şi în cazul că nu aş fi avut nici un fel de amestec în moartea doctorului Sebastian, poate că amenin-

țările m-ar fi neliniștit. Însă, în condițiile prezente, nu au nici un efect asupra mea.

— Și cine-mi garantează că nu mă mințiți? zise Tarcea.

În sinea lui se întreba dacă era o nouă manevră a celor doi sau dacă, într-adevăr, așa stăteau lucrurile. Oare nu acest „alibi" de neclintit îi determina să se simtă perfect liniștiți?

— Se poate stabili destul de ușor, replică Barna.

— Atunci, ce rost avea să mă chemați aici?

— Ca să vă ofer trei mii de lei, răspunse el, ascunzîndu-și cu greu disprețul. Cred că o mie de lei de scrisoare ajunge. Țin să precizez că dacă ar fi fost după mine nu ați fi primit nici un ban, însă doamna Sebastian m-a rugat să răscumpăr scrisorile. Și aceasta nu pentru că s-ar teme de Miliție, cum atît de greșit ați crezut, ci fiindcă nu dorește ca unele lucruri să ajungă la urechile rudelor soțului ei și, poate, mai tîrziu, și la ale fetiței sale. Procedează astfel dintr-o sensibilitate exagerată, dar așa este ea. Deci, ca să-i fac pe plac, voi plăti trei mii de lei pentru cele trei scrisori. Însă numai atît. Acesta este ultimul meu cuvînt, încheie el cu asprime.

— Bine, dar . . ., începu Tarcea.

— Nu vă cer să-mi răspundeți imediat, îl întrerupse inginerul, fără menajamente. Sînt dispus să aștept două săptămîni, ca să vă dau posibilitatea să-mi verificați alibiul. Dacă la expirarea acestui termen nu-mi veți fi predat scrisorile, înțelegerea noastră nu mai este valabilă. Sper că am fost destul de explicit.

— Da, răspunse Tarcea. Voi căuta să mă lămuresc.

Părăsi apartamentul destul de prost dispus. Presupunerile lui se dovediseră întru totul greșite, bineînțeles dacă inginerul Barna nu mințise.

„Fie că spune sau nu adevărul, trebuie să recunosc că e un adversar de temut. Pînă acum m-am întîlnit cu el de două ori și de fiecare dată m-a făcut knock-out. Să vedem dacă va reuși să mă neutralizeze și a treia oară, atunci cînd voi fi temeinic documentat", gîndi el îndreptîndu-se spre ieșirea din bloc.

N-avea de unde să știe că o „a treia oară" n-avea să existe, că nu avea să-l revadă vreodată pe inginerul Barna.

Portarul, care tocmai uda florile din fața intrării, îl recunoscu.

— L-ați găsit pe domnul inginer? îl întrebă.

— Da, mormăi morocănos Tarcea și se-ndreptă grăbit spre locul unde-și lăsase mașina.

Se instală la volan, dar nu porni îndată. Ce-i drept, își notase cu grijă adresa spitalului unde fusese internat Barna și vărul unuia dintre prietenii săi, care locuia la München, îi putea da indicațiile care-i erau necesare. Nu avea să-i fie greu să stabilească dacă alibiul era real.

„În cazul că afurisitul ăsta de inginer a spus adevărul, e de rău pentru mine. Va trebui să-mi iau rămas bun de la cele două sute de mii, ba mai risc să ajung și la «răcoare». În urîtă afacere m-am băgat, își zise el abătut. Oare n-ar fi mai bine să iau cele trei mii și să dau scrisorile?"

Pentru o clipă se gîndi să se reîntoarcă în apartamentul lui Barna și să-i spună că acceptă. Dar pe urmă se răzgîndi. De ce să se grăbească? Doar

avea la dispoziţie două săptămîni. Era mai indicat să încerce să verifice cît de adevărate erau afirmaţiile inginerului. Dacă stabilea că alibiul nu putea fi contestat, n-avea decît să se prezinte la Barna, să-i dea scrisorile şi să încaseze cei trei mii de lei.

„Tot e ceva. Dacă nu curge, pică", făcu el resemnat şi porni motorul.

Nu mai îndrăznea să spere că va dovedi netemeinicia celor afirmate de Barna în ce priveşte boala neaşteptată care-l reţinuse la München, silindu-l să renunţe la întîlnirea cu amanta lui în localitatea Trieben, de la poalele masivului muntos Niedere Tauern. Nu mai resimţea teama de la început, însă ceva îl avertiza că se avîntase pe un teren periculos.

3

Dinu Tarcea se-ndreptă spre barul Lido, pe de o parte pentru „a-şi reface moralul" cum spunea şi pe de altă parte pentru a încerca să „pescuiască" vreo turistă străină. Cu cît treceau clipele, cu atît mai mult i se întărea convingerea că nu avea să obţină nici un rezultat verificînd cele declarate de inginerul Barna. Un om atît de inteligent şi abil ca viitorul soţ al doamnei Sebastian nu ar fi riscat să-i pună la dispoziţie toate datele cu ajutorul cărora i-ar fi putut controla spusele, dacă nu ar fi avut certitudinea că acest control îi va fi întru totul favorabil.

„Ce mai, am avut ghinion, îşi zise el pătrunzînd în local. Va trebui să mă mulţumesc cu cele trei mii şi să mă consolez cu vreo turistă occidentală. Poate că mă aleg şi cu ceva valută . . ."

Aruncă o privire în jur şi se aşeză lîngă masa ocupată de două turiste foarte blonde, foarte bine făcute şi foarte dispuse să facă cunoştinţe masculine. După cinci minute intră în vorbă cu ele şi după un sfert de oră le instala în Trabantul lui.

Li se adresase în engleză, limbă pe care o vorbea destul de bine, şi ele îi răspunseseră în aceeaşi limbă. Fetele îi spuseră că erau studente suedeze şi se arătară încîntate de propunerea lui de „a le prezenta frumuseţile Bucureştiului şi ale împrejurimilor".

Acum, cînd nu mai era stăpînit de temeri şi nu avea nevoie de sprijin, o dădu uitării pe Lidia. Singurul lucru care-l interesa, pentru moment, era să se distreze cu cele două turiste şi să pună mîna pe o bună parte din dolarii şi mărcile pe care le aveau asupra lor.

Cam pe la orele două noaptea, Dinu Tarcea se-ndreptă spre casă, după ce-şi lăsase noile prietene la hotelul unde locuiau. Petrecuse de minune, suedezele dovedindu-se foarte darnice cu trupurile şi banii lor . . . Era cam ameţit şi de aceea conducea cu multă prudenţă. Din indispoziţia care-l stăpînise cu aproape cincisprezece ore în urmă, cînd intrase la barul Lido, nu mai rămăsese nimic. Mulţumit de rezultatele atît de „palpabile" ale „plimbării" sale cu focoasele nordice, privea cu optimism viitorul. „Frumuseţile Bucureştiului şi ale împrejurimilor", pe care promisese să le prezinte străinelor, se reduseseră de fapt la cîteva localuri şi la un motel, însă ele se arătaseră încîntate şi, mai ales, generoase din toate punctele de vedere . . . Da, fusese o escapadă încîntătoare, care-i refăcuse moralul atît de zdrunci-

nat de eşecul suferit în afacerea cu scrisorile Celei Sebastian.

Ajuns la colţul străzii unde locuia, opri maşina. Uitase cheia de la garajul colectiv şi intenţiona s-o lase peste noapte în stradă. Stinse farurile şi tocmai se pregătea să coboare, cînd rămase ţintuit locului: în faţa blocului unde-şi avea apartamentul staţiona o maşină a Miliţiei! Buna dispoziţie, optimismul şi uşoara ameţeală care-i îngreuia tîmplele dispărură ca din farmec. O spaimă cumplită îi strînse inima. Oare inginerul Barna îl reclamase Miliţiei?

Aproape instinctiv porni motorul şi făcu cale întoarsă. La început conduse încet, apoi din ce în ce mai repede. Străbătu în goană străzile pustii la acea oră, incapabil să raţioneze. Abia cînd fu cît p-aci să se ciocnească cu un camion încărcat cu zarzavaturi, undeva prin preajma Pieţii Obor, îşi mai veni în fire şi, reducînd viteza, privi în jur. Nu-şi dădea seama cum ajunsese acolo!

„Trebuie să mă stăpînesc, să mă gîndesc“, îşi zise el tremurînd.

Opri pe prima străduţă întîlnită şi încercă să-şi recapete cît de cît calmul.

Liniştea care domnea în acel loc lăturalnic, parfumul florilor primăvăratice din grădinile caselor din apropiere, ca şi aerul răcoros al nopţii îl ajutară să-şi revină.

Judecînd acum lucrurile îşi spuse că nu avea nici o dovadă că maşina Miliţiei îl aştepta pe el. Doar Barna îi propusese să-i controleze alibiul şi îi fixase un termen de două săptămîni. Ce rost ar fi avut ca, îndată după întîlnirea lor, să-l reclame Miliţiei? Nici Cela Sebastian nu ar fi făcut aşa ceva, odată ce ginerul îi făcuse propunerea în numele şi la rugămintea ei. Atunci?

„Dacă Miliţia se afla acolo pentru altcineva şi eu m-am speriat degeaba? În bloc locuiesc zeci de persoane. Ce, nu-l puteau căuta pe altul?“

Îşi aprinse o ţigară şi după ce trase cîteva fumuri se hotărî să se ducă acasă. Acum, că putea raţiona mai limpede, se mai gîndi la un amănunt: chiar dacă ar fi fost reclamat pentru şantaj, era greu de crezut că oamenii legii se deplasaseră în puterea nopţii ca să-l ridice de la domiciliu.

„M-am purtat ca un prost, se certă el. Am pornit-o ca un bezmetic cu maşina pe străzi. Bine că n-am accidentat pe cineva. Numai asta mi-ar lipsi!“

Aruncă ţigara şi se-ndreptă spre locuinţa lui, străduindu-se să conducă cu grijă. În goana lui nebună se îndepărtase foarte mult, aşa că pînă la destinaţie avea de parcurs un traseu destul de lung. Deşi ajunsese la concluzia că desigur nu el era cel vizat de descinderea Miliţiei, pe măsură ce se apropia de casă se simţea chinuit din nou de îndoieli, iar teama începea să i se strecoare iar în suflet.

Se afla în această stare, cînd zări sclipind sub lumina becurilor de pe bulevard scheletul metalic al unei cabine telefonice.

„Drace, cum de nu m-am gîndit la asta!“ exclamă el şi frînă brusc.

Se repezi în cabină şi, după o scurtă ezitare, formă numărul Mariei Oancea, vecina lui de apartament. Era o femeie divorţată, cu care întreţinea relaţii cît se poate de plăcute şi de . . . apropiate. Aceste „relaţii“ îi permiteau s-o sune la o oră atît de nepotrivită, avînd certitudinea că îi va spune ce se întîmplase la ei în bloc, bineînţeles dacă aflase ceva.

— Scumpa mea, scuză-mă că te deranjez la ora asta, dar . . .

— Dinule, îl întrerupse ea și spaima din glasul ei îl făcu să se-nfioare. Dinule, de unde vorbești?

— Din oraș, dar ce s-a întîmplat? reuși el s-o întrebe.

— Te-au căutat cei de la Miliție. Au fost și pe la mine. Susțineau că ai ucis un om, rosti ea dintr-o suflare.

— Eu? Nu se poate, e o eroare. Eu? Pe cine să ucid? Cum se poate? Nu, pe nimeni! Cum . . .

— Voiau să-ți pună întrebări despre un inginer, unul Barnea sau Barta, îl întrerupse din nou doamna Oancea, dîndu-și seama după felul lui incoerent de a se exprima cît este de înspăimîntat.

Dinu Tarcea asculta uluit. Receptorul i se păru dintr-o dată foarte greu și, incapabil să-l mai țină, îl depuse încet în furcă. O sudoare rece îi lipea cămașa de trup și-i îmbrobonea fruntea înfierbîntată. Rămase cîteva clipe în cabină, respirînd cu dificultate, apoi cu pași de automat se îndreptă spre mașina lui. Încă nu era în stare să gîndească. Șocul fusese prea puternic. Deschise portiera și se pregătea să urce, cînd se opri ca fulgerat. Mașina! Vederea mașinii risipi negura care-i cuprinsese mintea. Dintr-o dată înțelese unde se afla și ce este pe cale să facă. Vorbele vecinei de apartament îi reveniră cu claritate în memorie și efectul anesteziant al șocului resimțit dispăru brusc, lăsîndu-l pradă spaimei. Își spuse că, desigur, numărul Trabantului său era cunoscut de toate echipajele Miliției și, dacă s-ar fi folosit de acesta, avea să fie prins foarte curînd. Își părăsi așadar mașina și se grăbi să se îndepărteze. Din cauza orei înaintate bulevardul era pustiu și circu-

lația slabă, dar socoti că e preferabil să evite luminile și s-o ia pe străzi mai lăturalnice.

Era acuzat că l-a ucis pe inginerul Barna! Nu înțelegea nimic. Doar cînd se despărțiseră, acesta era cît se poate de viu și de mulțumit de sine. De ce credeau că îl ucisese?

Se simțea ca un animal hăituit. Înainta, strecurîndu-se pe lîngă zidurile caselor, aruncînd priviri cercetătoare în jur și văzînd în fiecare trecător întîrziat un posibil urmăritor. Oricum, nu putea rătăci pe străzi așa, la infinit. Dealtfel, curînd avea să se lumineze de ziuă. Trebuia să se ascundă undeva, ca să chibzuiască la cele întîmplate. Dar unde să se ducă? Cine i-ar fi oferit adăpost? Nu se putea baza nici pe numeroșii lui parteneri de chefuri și afaceri necinstite, nici pe și mai numeroasele lui amante de ocazie. La ușa cui să bată? Și atunci își aminti de Lidia, de dragostea ei sinceră. Da, numai ea l-ar fi putut înțelege și ajuta. Dornic să se afle cît mai curînd la adăpost, opri primul taxi întîlnit în cale. Nu-i dădu adresa fetei, ci aceea a unei străzi apropiate. Acum că își mai revenise, își zise că datorită șoferului de taxi, Miliția ar fi ajuns repede la el. Coborî și numai după ce mașina se îndepărtă, o luă din loc. Evitînd în continuare părțile mai luminate ale trotuarelor și făcînd un ocol destul de mare, ajunse pe strada unde stătea Lidia.

Tînăra locuise într-un cămin de studente, dar de cîteva luni se mutase în garsoniera unei mătuși. Aceasta, de profesiune medic, plecase pentru doi ani în Maroc.

Garsoniera se afla într-un bloc mic, fără portar. Locatarii, puțini la număr, se cunoșteau între ei.

Avusese ocazia s-o conducă pe Lidia de mai multe ori la noua ei reşedinţă, dar nu urcase niciodată la ea, tocmai din cauza vecinilor. Acum însă nu putea ţine seama de aceste „nuanţe". Dealtfel, cum erau orele trei dimineaţa, nu exista pericolul să fie văzut. Şi acest lucru îi convenea şi lui. Din fericire, uşa de la intrarea în bloc nu se încuia niciodată. Căutînd să păşească fără zgomot, urcă la etajul patru, unde locuia Lidia.

Nu trebui să sune de prea multe ori, pentru că tînăra femeie avea un somn foarte uşor şi se trezi îndată.

Cum încăperea era încă cufundată în întuneric, aprinse veioza şi se uită la ceas: abia trecuse de trei. Oarecum neliniştită, îmbrăcă un halat şi apropiindu-se de uşă privi prin vizor. La lumina slabă a becului de pe palier îl recunoscu uluită pe Dinu Tarcea. Se grăbi să deschidă, avînd presentimentul unei nenorociri.

Palid, cu trăsăturile descompuse de spaimă, el se strecură înăuntru.

— Încuie repede, îi şopti, sprijinindu-se vlăguit de perete.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă, răsucind cheia în broască de două ori.

— Sînt urmărit.

— Nu cumva ţi s-a părut? Cine să te urmărească?

— Miliţia.

Lidia păli.

— Miliţia? De ce? Ce-ai făcut?

— Nimic! Absolut nimic! exclamă el, gata să izbucnească în plîns.

Nu resimţi dispreţ pentru purtarea lui, ci numai milă. Cu nemărginită duioşie îl instală într-un fotoliu. Prin jaluzelele pe jumătate trase se strecura lumina trandafirie a zorilor.

— Te rog, linişteşte-te şi explică-mi ce s-a întîmplat. Nu înţeleg de ce să fii urmărit.

— Pentru că cei de la Miliţie cred că eu l-am ucis.

— Ai ucis? murmură Lidia înfiorîndu-se. Tu? Pe cine?

— Pe inginerul Barna.

— Viitorul soţ al doamnei Sebastian?

— Da. Însă sînt nevinovat.

— Bine, dar ce legătură ai tu cu inginerul Barna? Nici nu-l cunoşti! Şi mai întîi, de unde ştii că te urmăreşte Miliţia? Cine ţi-a spus? Totul mi se pare neverosimil . . .

— Am întîrziat în oraş. Mă întîlnisem cu nişte prieteni şi . . . În sfîrşit, zise el evitînd să-i vorbească despre escapada lui cu turistele, cînd am vrut să-mi parchez maşina în fundătura de la colţul străzii . . ., n-o puteam lăsa în garaj . . ., da, aşa este, mi-am dat seama că uitasem cheia. Atunci, în faţa blocului unde locuiesc am văzut o maşină de a Miliţiei şi m-am gîndit că e mai bine să nu mă apropiu. M-am temut că mă caută pe mine şi am plecat îndată. Pe urmă mi-am zis că poate nu mă caută pe mine, că poate nu mă reclamaseră cum crezusem. Ca să fiu sigur i-am telefonat unei doamne din apartamentul vecin. Ea mi-a spus că sînt căutat de Miliţie. O întrebaseră de mine. Bănuiau că sînt asasinul inginerului Barna. Am fugit ca un nebun şi am venit aici, la tine. N-aveam unde să mă duc.

— Ai făcut foarte bine, îl asigură Lidia. Însă totul mi se pare un coşmar: inginerul Barna asasinat, tu bănuit de crimă. Cum este posibil?

Se străduia să-şi păstreze calmul, dar îi era foarte greu. Din încîlcita lui explicaţie reieşea că se aştepta să fie căutat de Miliţie, pomenise şi de o reclamaţie. Privindu-i chipul răvăşit de spaimă şi mîinile tremurătoare îşi spuse că un om ca Dinu nu putea comite o crimă. Nu-l credea în stare să ucidă pe cineva. Era prea fricos, prea laş, duritatea lui era doar aparentă.

„Sînt sigură că n-a ucis, însă ceva trebuie că avea pe conştiinţă, altfel nu s-ar fi temut de Miliţie", gîndi ea neliniştită.

— Da, ai făcut foarte bine, repetă. Aici îţi vei reveni şi te vei putea prezenta la Miliţie ca . . .

— Nu! Pentru nimic în lume! o întrerupse Dinu cu vehemenţă. Nu-mi poţi cere aşa ceva.

— Dar, dragul meu, sînt convinsă că e vorba de o confuzie. Tu n-ai nici o legătură cu inginerul Barna şi îţi va fi uşor s-o dovedeşti.

— N-aş putea dovedi, rosti Dinu cu greutate.

— De ce?

— Pentru că ieri dimineaţă am fost la el acasă.

— Acasă la inginerul Barna?

— Da. Şi tocmai de aceea nu mă pot duce la Miliţie.

— Ce căutai tu la locuinţa lui?

— El m-a invitat. Mi-a telefonat.

— Aşadar îl cunoşteai?

— Da.

— Nu mi-ai pomenit niciodată despre asta.

— Este o cunoştinţă foarte . . . recentă. Ştii, eu . . .

Tarcea se opri încurcat. Lidia rămase tăcută, mulţumindu-se să-l privească întrebător.

„Trebuie să-i spun ce s-a petrecut", se hotărî el dintr-o dată.

— Lidia, numai tu mă poţi ajuta, aşa că n-are rost să-ţi ascund adevărul. Ştii că în ultimul timp nu prea stăteam bine cu finanţele. Şi cum mă învăţasem să duc o viaţă de huzur, nu mă puteam împăca deloc cu lipsa banilor. Trebuia să fac neapărat rost de bani.

— Şi ai furat? îl întrebă tînăra femeie îngrozită.

— Nu, însă am încercat să-mi procur suma necesară de la inginerul Barna şi de la viitoarea lui soţie. Ei au o situaţie materială foarte bună şi nu le-ar fi fost greu să-mi dea cît le ceream. Pe scurt, am pus la cale un şantaj. Îţi aminteşti de cele ce mi-ai povestit cu privire la caseta furată? Am reuşit s-o iau de la servitoarea care o furase şi pe urmă . . .

Tarcea îi mărturisi totul, fără să omită nici un amănunt. Lidia îl asculta uluită, înspăimîntată. Desigur, ştia că nu era corect faţă de ea, că se ocupa cu tot felul de bişniţe, dar asta?

— Ceea ce ai făcut e o mîrşăvie! strigă revoltată.

Ar fi vrut să-i arunce în faţă toată indignarea care o stăpînea, să-i arate cît de mult o dezgusta fapta lui, însă, văzîndu-l cu capul plecat, demn de milă, gata să-i accepte dispreţul fără să protesteze, se răzgîndi. Voia să-l ajute, să-l salveze, nu să-l rănească. Nu, nu-i putea spune vorbe care l-ar fi rănit, pentru că şi acum, cînd purtarea lui îi dovedea cu prisosinţă că nu-i demn de ea, îl iubea. Era nevoită să admită că, împotriva oricărei raţiuni, îl iubea.

— Cum ai putut să faci aşa ceva, îi spuse cu un ton mai potolit. Nu te-ai gîndit la urmări?

— Doamne, ce se va întîmpla cu mine? exclamă el înspăimîntat.

„E ca un copil şi aşteaptă să-l ajut", îşi zise Lidia, dîndu-şi seama că va trebui să gîndească pentru amîndoi.

— Să vedem ce e de făcut, i se adresă ea cu blîndeţe. Parcă spuneai că inginerul Barna ţi-a telefonat să te duci la el. Ai vreun martor care ar putea dovedi acest lucru?

— Din păcate, nu.

— La ce oră te-ai dus la inginer?

— Pe la zece şi jumătate, aşa cum îmi indicase.

— Te-a văzut cineva cînd ai intrat?

— Portarul. La venire l-am întrebat unde este apartamentul lui Barna, iar la plecare am schimbat de asemenea cîteva cuvinte.

— Deci, în cazul că va fi interogat, şi mai mult ca sigur că aşa se va întîmpla, îşi va aminti de tine.

— Fără îndoială.

— Dacă portarul l-a văzut pe inginerul Barna în viaţă după plecarea ta, atunci nu ai de ce să te mai temi.

— Da, însă cum putem şti dacă l-a văzut sau nu?

— Tocmai de aceea spuneam că e bine să te prezinţi la Miliţie. Un nevinovat nu trebuie să se ascundă.

— Nu uita însă că un nevinovat trebuie să-şi poată dovedi nevinovăţia şi eu nu pot face acest lucru.

— Bine, să nu mai discutăm acum despre asta. Cînd ai fost la Barna, era singur?

— Da.

— Şi cînd ai plecat l-ai lăsat tot singur?

— Tot.

— Pentru moment ar fi bine să te culci. Este aproape cinci dimineaţa şi eşti frînt de oboseală. În ce mă priveşte, am să mă odihnesc puţin şi după aceea am să mă duc la Facultate. Nu ar fi potrivit să-mi schimb felul de viaţă.

— Şi eu?

— Tu ai să rămîi aici. În frigider vei găsi ceva de-ale gurii. Cînd mă întorc, vom căuta împreună o soluţie. Plecînd, voi încuia uşa, aşa că, dacă nu vei face zgomot, nu va şti nimeni că eşti în casă.

Vorbea pe un ton degajat, calm, dar în sinea ei era departe de a se simţi liniştită. Dimpotrivă, îşi dădea seama că, mai devreme sau mai tîrziu, Miliţia avea să afle de legătura lor şi să ajungă şi la ea. Spera însă ca pînă atunci să-l poată convinge să se prezinte în faţa autorităţilor şi să declare cu sinceritate tot ce ştia.

Îl ajută să se culce pe pat şi-l înveli cu o pătură. Ea se instală într-un fotoliu, ştiind că nu va putea dormi. Cele aflate o răscoliseră pînă-n adîncul sufletului. Iubitul ei încercase s-o şantajeze pe mama micuţei Ada! Şi, în oarecare măsură, ea era aceea care, fără să vrea, îi dăduse datele necesare, vorbindu-i despre caseta furată. Dar, cum putea să-şi închipuie la ce va folosi el acele date? Totuşi, pentru moment, încercarea lui de şantaj trecea pe planul al doilea. Acum era vorba de asasinarea inginerului Barna. Cine-l ucisese şi de ce?

Pentru o clipă, o groaznică bănuială făcu să-i îngheţe sîngele în vine. Şi dacă-l ucisese Dinu? Desigur, nu-l credea capabil să comită o crimă cu sînge rece, premeditat, dar dacă inginerul văzîndu-se şantajat se revoltase şi-l jignise sau chiar voise să anunţe Miliţia, şi atunci, cuprins de panică, fără să-şi

dea seama ce face, Dinu îl lovise provocîndu-i moartea?

Privi înfiorîndu-se la bărbatul culcat în patul ei. Ochii închişi şi respiraţia liniştită arătau că adormise. Acum, cînd trăsăturile îi erau destinse, părea şi mai tînăr.

„Nu, nu e capabil să ucidă. Trebuie să găsesc o soluţie, trebuie să-l ajut să iasă din impas“.

La şapte şi jumătate, îl lăsă dormind şi plecă la Facultate.

Cînd reveni, Lidia pregăti ceva de mîncare şi prînziră, apoi încercară să analizeze împreună evenimentele. Îl rugă pe iubitul ei să-i povestească încă o dată cele întîmplate. Cu mintea mai limpede, în urma somnului reparator, el îi relată totul, din nou. Dar această trecere în revistă nu avu darul s-o încurajeze pe Lidia, ci dimpotrivă, o umplu de deznădejde, pe care se strădui să n-o arate. Acum cînd putea judeca mai calm vedea cu şi mai mare claritate în ce situaţie grea se afla Dinu. Totul era împotriva lui: felul lui de viaţă parazitar, potlogăriile în care se amestecase, anturajul său de bişniţari, fete uşuratice şi cheflii cu venituri dubioase, faptul că-l vizitase pe inginer acasă, chiar în ziua crimei, mărturia portarului şi, mai ales, şantajul.

— Eşti sigur că nu se mai afla nimeni în apartamentul inginerului? îl întrebă, deşi ştia dinainte răspunsul.

— Da. Cel puţin eu n-am văzut pe nimeni.

— Asta nu-i o dovadă. Poate că asasinul se ascunsese în altă încăpere şi a aşteptat să pleci ca să ucidă. Sau a intrat după plecarea ta.

— Pe mine m-a văzut portarul, şopti el abătut

Lidia tăcu. Era conştientă că presupunerile ei, chiar dacă erau juste, nu-i puteau fi de folos omului iubit. Mai mult: ajunsese la concluzia că informaţiile pe care le-ar obţine Miliţia despre Dinu ar fi în defavoarea lui. S-ar fi spus despre el că e chefliu, bişniţar, neserios, imoral, arogant, dur. Ceilalţi nu ştiau amănunte despre viaţa lui, despre motivele care-l făcuseră să se poarte astfel, nu-l cunoşteau aşa cum era în realitate, adică un tînăr cu caracter slab, laş, fricos, care afişa o falsă duritate tocmai ca să-şi mascheze teama. Teama în faţa vieţii.

„Nu, nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca mine şi nimeni nu-l iubeşte mai mult ca mine. De aceea eu ar trebui să-l însoţesc la Miliţie şi să explic tovarăşilor de acolo cum stau lucrurile. Să le arăt că nu poate fi el ucigaşul. Da, asta este soluţia cea mai potrivită şi cu cît mai repede ne vom duce, cu atît va fi mai bine“.

Era sigură că nu puteau proceda altfel, însă ştia că Dinu nu avea să se lase convins.

— N-ai vrea să consultăm un avocat? Mai precis o avocată? Cea mai bună prietenă a mătuşii mele...

— Nu, nici vorbă, o întrerupse el vehement.

— Dar nici nu putem sta cu mîinile încrucişate aşteptînd să vină Miliţia!

— Miliţia?

— Fireşte, zise Lidia, decisă să-i arate realitatea cu speranţa că-l va putea determina să se prezinte de bunăvoie în faţa autorităţilor. M-am gîndit încă de aseară la acest lucru, însă erai atît de... agitat, încît am preferat să te las mai întîi să te linişteşti. Cei de la Miliţie nu vor întîrzia să afle de legătura noastră şi atunci vor veni să te caute aici. Crede-mă că este absolut necesar să te duci

de bunăvoie şi să explici cu toată sinceritatea faptele. Te voi însoţi şi...

— Lidia, vrei să mă denunţi? o întrerupse el cu reproş.

— Bineînţeles că nu. Ca să te denunţ ar însemna că te consider vinovat, or, eu sînt convinsă că nu ai nici un amestec în asasinarea inginerului Barna. Dar tot atît de convinsă sînt că nu se arestează oameni nevinovaţi.

— Am mai discutat despre asta, făcu Tarcea cu un aer obosit. Nu mă simt în stare să fac ceea ce-mi ceri.

— Nu-ţi cer nimic, am încercat doar să-ţi arăt ce este spre binele tău.

— Înţeleg, însă nu mă duc la Miliţie. Prea sînt toate aparenţele împotriva mea. Nu-mi mai pomeni, te rog, de o asemenea posibilitate.

— Şi atunci? Ce propui?

— Ajută-mă să mă ascund undeva, de exemplu la ţară. Aici nu pot rămîne, ai dreptate.

— N-am pe nimeni la ţară, însă ai putea locui la o verişoară de-a mamei mele. E pensionară şi stă în Bucureştii Noi.

— Crezi că m-ar primi?

— Poate că da. Totuşi nu înţeleg ce rezolvi continuînd să te ascunzi. Ce speri procedînd astfel?

— Ei bine, sper că în timpul cît eu voi fi ascuns, Miliţia îl va descoperi şi-l va aresta pe adevăratul vinovat.

Rostise aceste cuvinte cu atîta hotărîre, încît Lidia îşi dădu seama că n-are nici o şansă să-l convingă să-i urmeze sfatul. Situaţia dificilă în care se afla, teama, nesiguranţa îl împiedicau pe iubitul ei să raţioneze. Poate că dacă ar sta undeva liniştit

cîteva zile şi-ar reveni şi ar recunoaşte că dreptatea e de partea ei. Acum nu avea rost să insiste.

— Atunci, să nu mai pierdem vremea, zise Lidia. Mă duc chiar acum la ruda mea, să văd ce se poate face. Ca şi dimineaţa, voi încuia uşa. La întoarcere aduc şi ceva alimente. Să nu te alarmezi dacă voi întîrzia. Tuşa Irina locuieşte departe, aşa că voi lipsi cîteva ceasuri.

— E aproape şase, spuse el, oare n-ar fi mai potrivit să laşi pe mîine?

— Nu, fiindcă la ora asta o voi găsi acasă. Dimineaţă merge şi ea după cumpărături sau pe la vreo prietenă.

Serile de mai fiind destul de răcoroase, tînăra femeie îşi puse pardesiul şi se pregăti de plecare.

— Lidia, îţi mulţumesc pentru tot. Ştiu că nu sînt demn de tine. Ţi-am adus numai necazuri. Ar fi fost mai bine dacă nu m-ai fi cunoscut, zise Tarcea, într-un elan de sinceritate.

— Cum poţi vorbi aşa? Doar ştii cît de mult te iubesc.

— Totdeauna te vei gîndi la mine cu drag, murmură el cu un aer visător, care nu-i era propriu.

— Nu-ţi pierde curajul, dragul meu. Pînă la urmă lucrurile se vor lămuri. Odihneşte-te pînă mă întorc şi ai grijă să nu aprinzi lumina.

Îl sărută şi ieşi grăbită, dornică să pună capăt acelei convorbiri stranii. Ultimele cuvinte ale iubitului ei o emoţionaseră şi o înspăimîntaseră în acelaşi timp. Aerul răcoros, încărcat de parfumul liliacului înflorit şi forfota necontenită a trecătorilor nu reuşiră să alunge sentimentul neplăcut care o copleşise.

4

Maiorul Radu Stelaru netezi cu palma coperţile dosarului aflat pe biroul lui.

— Nu ne putem plînge că avem prea multe date la dispoziţie, zise ca pentru sine.

Ajutorul său, căpitanul Marin Borcea, îl privi mirat. Îşi încruntă sprîncenele, gata să protesteze, dar se stăpîni şi rămase tăcut.

— Hai, dă-i drumul, îl încurajă superiorul său, observîndu-i mimica. Crezi că datele de care dispunem sînt suficiente pentru elucidarea asasinării inginerului Barna?

Căpitanul Borcea, un bărbat nu prea înalt, bine legat, cu faţa rotundă, cu o expresie dură şi autoritară, pe care ochii cenuşii cu gene lungi nu reuşeau s-o atenueze, se grăbi să-şi exprime punctul de vedere.

— Ce-i drept, datele nu sînt multe, în schimb sînt edificatoare. Dealtfel, să nu uităm că de la comiterea crimei au trecut doar douăzeci şi patru de ore, mai precis douăzeci şi opt de ore şi jumătate, se corectă el privindu-şi ceasul. Fireşte, mai avem de lămurit unele amănunte, însă principalul îl cunoaştem: ştim cine e criminalul.

— Nu mai ai nici o îndoială în această privinţă?

— Nu. Pentru mine e clar că Dinu Tarcea este acela care l-a ucis pe inginer, răspunse căpitanul cu fermitate. Totul îl acuză, totul îi demonstrează vinovăţia: este un individ dubios, bişniţar, chefliu, frecventează un mediu corupt, duce un trai parazitar, e amestecat în numeroase potlogării. A încercat să-l şantajeze pe inginerul Barna şi cînd acesta l-a ameninţat că-l denunţă, l-a ucis. Tarcea este ultimul

care l-a vizitat pe inginer, în acest sens mărturia portarului este zdrobitoare. După părerea mea, singura noastră preocupare ar trebui să fie aceea de a-l găsi şi de a-l aresta. Strîns cu uşa, nu va întîrzia să-şi recunoască crima. Însuşi faptul că se ascunde e cît se poate de concludent.

Cuta dintre sprîncenele căpitanului se adîncise şi, fără să-şi dea seama, chipul lui căpătase o expresie ameninţătoare.

— Dinu Tarcea, prin însuşi felul său de viaţă este un infractor. Nu e de mirare că a ajuns să ucidă. Trebuie să-l găsim şi să-l arestăm, fără întîrziere, încheie Borcea.

Maiorul Radu Stelaru, deşi nu era de acord cu spusele sale, nu se grăbi să-l combată. Se ridică şi, aşa cum obişnuia în clipele de încordare, făcu cîţiva paşi prin încăpere, oprindu-se în faţa ferestrei deschise. Nu, nu voia să-i ţină acum o predică înverşunatului căpitan. Nu era momentul potrivit. Îl mustrase deja pentru felul de a acţiona prea zgomotos şi bătător la ochi, folosit în noaptea precedentă, cînd se prezentase la locuinţa lui Tarcea. Tot blocul aflase că „Miliţia vrea să-l aresteze pe domnul Dinu“, ceea ce mai mult ca sigur că-l pusese pe fugă pe şantajist.

În dreptul ferestrei se legănau leneş cîţiva plopi cu frunze proaspete verzui-argintii, iar din parcul apropiat ajungea pînă la el parfumul teilor înfloriţi. Respiră de cîteva ori adînc, apoi se-ntoarse spre subordonatul său.

Maiorul Radu Stelaru era un bărbat înalt, zvelt cu păr foarte negru, în care jucau reflexe albastre. Faţa lui oacheşă şi liniştită, cu buze frumos modelate, cu bărbie pătrată în care se adîncea o gropiţă,

ca şi întreaga lui făptură răspîndea un farmec irezistibil.

— Da, cred că ar trebui să stăm de vorbă cu Dinu Tarcea. Sînt sigur că vom afla de la el lucruri interesante, zise el. Însă de arestat nu-l putem aresta. Cel puţin pentru moment. Nu avem dovezi palpabile.

— Cum? Dar faptul că i-a făcut o vizită inginerului chiar la ora cînd a fost ucis, nu este o dovadă? exclamă Borcea cu aprindere.

— După cum rezultă din raportul medico-legal, moartea a survenit între orele 11 şi 12, replică maiorul calm. Dar să recapitulăm faptele. Aşadar, conform declaraţiei portarului, la orele zece şi treizeci dimineaţa, Dinu Tarcea îl vizitează pe inginer. La unsprezece şi jumătate, aproximativ, conform declaraţiei aceluiaşi portar, a părăsit blocul. Crima a fost comisă cu un pistol de fabricaţie germană, un Walther, calibrul 9 mm. În timpul celui de-al doilea război mondial asemenea arme se aflau în dotarea armatei germane. Nu avem dovada că i-a aparţinut lui Tarcea. Deşi nu am primit încă un raport amănunţit din partea laboratorului, ştim deja că pe armă nu s-au găsit amprentele lui Tarcea.

— A lucrat cu mănuşi, zise căpitanul.

— Criminalul a lucrat cu mănuşi, într-adevăr, dar nu putem afirma cu certitudine că acesta este Tarcea. Dealtfel, dacă admitem că s-a dus la inginer cu pistolul în buzunar şi mănuşile pe mîini, înseamnă că premeditase crima.

— Fără îndoială că aşa s-a întîmplat. După cum ne-a declarat sculptoriţa Cela Sebastian, inginerul Barna îl tratase cu asprime pe şantajistul Tarcea şi-l azvîrlise pe uşă afară. Temîndu-se să nu fie . . .

— Un moment, îl întrerupse maiorul. Nu ţi se pare ciudat că inginerul Barna l-a primit de bunăvoie pe Tarcea acasă la el, după ce, aşa cum afirmi „îl azvîrlise pe uşă afară"? Şi mai e ceva. Conform părerii tale, acest Tarcea este un asasin cu sînge rece care-şi premeditează crima. Or, purtarea lui vine în contradicţie cu portretul schiţat de tine. Pentru că, ce a făcut Tarcea? Cum a procedat? S-a dus ziua în amiaza mare la locuinţa victimei, cu pistolul şi mănuşile în buzunar, şi a avut grijă să discute cu portarul şi la sosire şi la plecare, atrăgînd atenţia asupra lui! Curioasă purtare pentru un criminal versat şi prudent . . .

Se înserase şi Radu Stelaru aprinse lumina, în timp ce subalternul său trecea descumpătat. În acea clipă, în încăpere pătrunse grăbit locotenentul Ion Stănică.

— Permiteţi să raportez? întrebă el luînd poziţia reglementară şi aţintind privirile ochilor lui ca albăstrelele asupra maiorului.

— Raportează. Ai aflat ceva?

— Da, tovarăşe maior. Mai mult ca sigur că Dinu Tarcea se ascunde la locuinţa Lidiei Jeleru, prietena sa. Am adresa şi am stat de vorbă cu pensionarul Ilarie Ciucă, un vecin de al ei. Acesta suferă de insomnie şi adesea iese să se plimbe noaptea în jurul blocului. Ieri, cu ocazia unei asemenea plimbări, a zărit un tînăr pătrunzînd în clădire. Era trecut de două noaptea, dar nu s-a alarmat, deoarece la lumina becului de la intrare l-a recunoscut ca fiind prietenul Lidiei Jeleru. Îl văzuse adeseori conducînd-o şi sărutînd-o înainte de a se despărţi. Tînăra este studentă în ultimul an la Facultatea de filologie, la limba engleză. Garsoniera din blocul respectiv apar-

ține de fapt mătușii ei, doctoriță, plecată pentru doi ani în Maroc. Blocul nu are portar. Plutonierul Penciu ține sub observație clădirea.

— Să sperăm că Tarcea se mai află acolo, spuse maiorul Stelaru. Vom face chiar acum o vizită la locuința Lidiei Jeleru. Mă veți însoți amîndoi.

— Nu-l . . ., începu căpitanul Borcea.

— Am spus că vom face *o vizită* la locuința Lidiei Jeleru, repetă hotărît superiorul său. Locotenente Stănică, cheamă mașina. Repede!

Ca în noaptea precedentă, Dinu Tarcea se culcă îmbrăcat pe patul Lidiei și o vreme urmări înaintarea lentă a umbrelor înserării. Încet-încet, puneau stăpînire pe încăpere, înfășurînd fiecare obiect într-un văl de întuneric. Doar vreo rază singuratică destrăma pe alocuri tenebrele făcînd să licărească stins rama aurită a unui tablou, un colț de oglindă sau lacrimile de cristal ale candelabrului. Căutînd să se convingă pe sine însuși că datorită ajutorului iubitei sale va găsi o soluție ca să iasă din impas, se lăsă învăluit în mantia alinătoare a serii și, curînd, adormi. Însă somnul lui era bîntuit de coșmaruri. Visa că se afla pe un ghețar bătut de valurile furtunoase ale oceanului. Reușea cu greu să se mențină pe suprafața alunecoasă și tremura de groază pîndit de talazurile negre care se repezeau neconte-nit spre el, gata să-l tragă în abisul de ape. La un moment dat, gheața începu să pîrîie și să se clatine amenințător. Se zbătu, strigă și se trezi scăldat în sudoare. Cămașa umedă se lipea de trupul lui scuturat de fiori, dar era mulțumit că scăpase de teribilul coșmar. Tocmai voia să-și aprindă o țigară ca să-și mai vină în fire, cînd constată cu groază că

pîrîitura se auzea și acum! Amețit, se ridică în capul oaselor, întrebîndu-se dacă visează sau e treaz. Nu-i trebui mult ca să-și dea seama că ceea ce luase drept pîrîitură era de fapt țîrîitul soneriei de la intrare. Cineva suna insistent.

„Nu poate fi Lidia, își spuse, făcînd un efort să-și stăpînească tremurul care-l cuprinsese. Doar ea are cheie. Dar și în caz că n-ar avea, n-ar suna așa ca să alarmeze toți vecinii".

Sări din pat și se apropie de ușă. Mocheta groasă îi înăbușea zgomotul pașilor. Uitîndu-se prin vizor, zări pe coridor, în fața ușii, doi bărbați în civil și unul în uniformă de milițian. Acesta din urmă apăsa pe butonul soneriei.

„Miliția! Mi-au dat de urmă!" se gîndi îngrozit.

Fără să mai piardă o secundă, se repezi în baie. Observase că de pe geamul de la baie se putea ajunge la scara de incendiu care dădea undeva, în spatele blocului. Escaladînd fereastra se lovi cu putere de pervaz. O durere ascuțită îi săgetă genunchiul și își reținu cu greu geamătul de durere. Coborî cîteva trepte, cînd distinse undeva, jos, capătul luminos al unei țigări și auzi lătrat de cîine.

„Au adus și cîini! își spuse oprindu-se brusc. Dacă cobor pe aici, le cad de-a dreptul în brațe. Mai bine să urc".

Nu se gîndi că nici un milițian n-ar fi stat la pîndă cu țigara aprinsă, nu presupuse nici măcar pentru o clipă adevărul și anume că omul cu țigara era unul dintre locatari, care-și plimba cîinele în jurul blocului! Se întunecase și partea aceea nefiind luminată nu-i oferea puncte de reper, dar și dacă l-ar fi văzut pe bătrînul cu cîinele l-ar fi luat tot drept milițian și ar fi renunțat să coboare. Nu mai

raționa sau, mai precis, raționa într-un singur sens: să se-ndepărteze cît mai repede de locul primejdios. Începu deci să urce scara de incendiu, spre acoperiș. Nu se-ntreba cum va scăpa de acolo sau unde se va duce. Dorea numai un lucru: să fugă!

Ajunse pe acoperiș, care era destul de înclinat, și începu să înainteze tîrîș pe țiglele reci și alunecoase. Pantofii lui, cu tălpi foarte groase, cu care se mîndrise atît, îl incomodau, însă nu-i veni în minte să-i arunce din picioare. Să fugă, să fugă, numai acest gînd îl stăpînea. Se tîra mereu, în ciuda durerii care continua să-i sfredelească genunchiul. Spera să găsească un loc pe unde ar fi putut trece pe una din clădirile învecinate. Descoperi curînd ceea ce căuta: la o distanță care nu i se păru prea mare se afla un bloc ceva mai scund și cu un acoperiș mult mai plat.

„Dacă reușesc să ajung acolo, sînt salvat. N-am decît să fac un salt și gata“, își zise, încercînd să se ridice în picioare.

Din cauza pantei înclinate și a țiglelor instabile lucrul se dovedi destul de greu. Reuși încordîndu-și toți mușchii și respirînd anevoie. Stătu cîteva clipe pe marginea fluviului de întuneric, care-l separa de clădirea vecină. Credea că pentru el, absolvent al Institutului de Educație Fizică, nu va fi prea dificil să sară, uitînd că în ultimii ani nu mai făcuse nici un fel de antrenament, că nopțile pierdute prin restaurante și băutura nu erau cele mai potrivite mijloace ca să-și păstreze condiția fizică. Uită de toate; îl călăuzea doar dorința de a fugi. Se încordă deodată și sări. Dar cum nu calculase bine, picioarele lui, în loc să nimerească pe acoperișul blocului apropiat, nimeriră în gol. Instinctiv întinse

mîinile și se apucă de streașină, străduindu-se cu mișcări spasmodice și dezordonate să se cațere. Trupul îl trăgea în jos cu o forță de neînchipuit. Simțea tabla șubredă cedînd sub degetele sale însîngerate. Încercă zadarnic să găsească un punct ca să-și sprijine picioarele. Nu mai putea suporta groaznica durere care-i sfîșia degetele și, cu un răcnet înfiorător, se prăbuși în gol.

După ce schimbă de două ori autobuzul, Lidia Jeleru ajunse în cartierul unde locuia ruda ei. De o parte și de alta a străzii umbrite de tei în floare se înșiruiau case cochete, înconjurate de grădini. Peste fiecare gard se revărsau crengi de liliac încărcate cu flori albe, liliachii sau roșietice și parfumul lor suav se împletea cu acela al florilor de tei. Tînăra femeie respiră cu nesaț aerul încărcat cu arome și se gîndi că într-un asemenea mediu liniștit și plăcut Dinu își va reveni mai ușor.

Ruda ei, o bătrînă de aproape șaptezeci de ani, dar încă sprintenă și vioaie, se arătă atît de bucuroasă că o vede, încît o făcu să simtă remușcări că nu-și făcuse timp s-o viziteze mai des.

Totodată, își dădu seama că, preocupată de ciudata purtare a iubitului ei, nu se gîndise la plecare ce să-i spună tușii Irina. Bineînțeles că nu-i putea mărturisi adevărul. În timp ce bătrîna sporovăia veselă, Lidia își frămînta mintea să născocească o explicație. Dornică să-l ajute pe Tarcea, se angajase să-i găsească adăpost la ruda ei, însă acum, cînd trebuia să treacă la fapte, vedea cît de greu îi este să mintă. Pînă la urmă se hotărî, angajîndu-se în sinea ei să-l convingă cît mai repede să se prezinte la Miliție.

— Dragă tuşică, zise ea, profitînd de faptul că aceasta se oprise din sporovăială ca să-şi mai tragă sufletul, e atît de frumos aici la dumneata că aş sta ceasuri întregi să te ascult. Însă, din păcate, examenele bat la uşă şi timpul meu e tare drămuit. Am un coleg care suferă de inimă şi care, pentru moment cel puţin, trebuie să renunţe la studii ca să se trateze şi să se odihnească. Oare l-ai putea primi ca chiriaş? E un tînăr foarte liniştit.

— Cu cea mai mare plăcere. Dacă tu îl cunoşti şi spui că e băiat bun, adu-l să stea la mine şi am să-l îngrijesc ca pe fiul meu. Aşa n-am să mă mai simt atît de singură. Cînd vrea să se mute?

— Chiar mîine. Locuieşte într-un bloc din centrul oraşului, fără aer, fără verdeaţă şi cu cît se va instala mai repede în casa dumitale şi în mijlocul acestei grădini minunate, cu atît va fi mai bine pentru el.

Rosti aceste cuvinte roşindu-se uşor şi mirîndu-se cît de mincinoasă a devenit de dragul omului iubit.

Mai discutară unele amănunte, apoi, deşi tuşa Irina ar fi vrut s-o mai reţină ca să mai stea de vorbă, Lidia plecă.

Străbătînd străzile acelui cartier liniştit, se simţea copleşită de tristeţe. Îşi dădea seama mai limpede ca oricînd cît de nepotrivită era soluţia găsită de Dinu. Se întunecase şi parfumul florilor devenise parcă mai puternic, dar nici tăcerea din jur, nici semiîntunericul odihnitor, nici frumuseţea ciorchinilor de liliac care se legănau sub adierea lină a vîntului de seară nu reuşeau să-i redea curajul, calmul. „Totdeauna te vei gîndi la mine cu drag". Ultimele cuvinte rostite de iubitul ei îi răsunau din nou în urechi şi îşi spuse că lipsise prea mult de acasă. Se întreba cu teamă oare ce se întîmplase între timp.

„Parcă era un bun rămas, se gîndi înfiorîndu-se. Poate ar fi fost mai bine dacă nu plecam, dacă nu-l lăsam singur".

Urcă în autobuz, dar i se părea că merge prea încet. Pe măsură ce treceau clipele, neliniştea ei creştea. De aceea, cînd coborî, renunţă să-şi continue drumul cu al doilea autobuz, aşa cum făcuse la venire, şi luă un taxi din cea mai apropiată staţie. Dădu şoferului adresa casei sale, rugîndu-l să meargă cît mai repede. Pînă atunci, în ciuda celor întîmplate, izbutise să-şi păstreze calmul, să raţioneze, dar acum avea impresia că totul se năruie în jurul ei. Era un sentiment extrem de neplăcut, pe care nu şi-l putea explica. Din păcate, circulaţia intensă de la acea oră nu le permitea să înainteze atît de repede cît ar fi vrut ea.

Ajunseră pe strada ei, cînd simţi gheara nemiloasă a spaimei strîngîndu-i inima. Chiar în faţa blocului ei staţiona o maşină de a Miliţiei! Plăti în grabă şi se repezi afară. Mai multe persoane se aflau acolo, comentînd şi agitîndu-se. Recunoscu pe cîţiva dintre vecinii ei. Ar fi vrut să-i întrebe ce se întîmplase, dar constată că de teamă nu era în stare să vorbească.

— Domnişoară Jeleru, hoţul din apartamentul dumneavoastră a încercat să scape, dar, fugind pe acoperiş, a căzut. Vedeţi dacă nu v-a furat ceva, găsi de cuviinţă s-o informeze un pensionar, care locuia la acelaşi etaj cu ea.

— A vrut s-o şteargă, însă nu i-a mers, se amestecă în vorbă soţia lui. S-a prăbuşit şi . . . gata. De la înălţimea aceea . . .

îi asculta uluită, pierdută. „Hoţul din apartamentul dumneavoastră . . ., a încercat să scape . . ., s-a prăbuşit . . ." Avu nevoie de cîteva minute ca să priceapă teribila semnificaţie a acelor cuvinte. Simţi deodată că puterile o părăsesc şi ca să nu cadă, se sprijini de peretele clădirii.

— Unde este? reuşi să întrebe, cu preţul unui efort groaznic.

Glasul i se păru străin, îndepărtat.

— Acolo, unde sînt cei de la Miliţie. Nu v-aş sfătui să vă uitaţi. Nu e un spectacol plăcut, spuse pensionarul, îngrijorat de starea ei.

Lidia Jeleru se-ndreptă spre grupul indicat păşind anevoie, de parcă avea legate de picioare greutăţi de plumb. Se apropie şi, la lumina puternică a farurilor de la maşina Miliţiei, zări trupul nemişcat al lui Dinu. Zăcea cu faţa în jos şi sub capul lui se lăţea încet o pată întunecată. Rămase ţintuită locului, incapabilă să mai facă un pas.

Pentru cîteva clipe avu impresia că oamenii şi clădirile pieriseră, înghiţite de o ceaţă deasă, fumurie. Pentru ea nu exista decît acel trup nemişcat, care părea că îmbrăţişează pămîntul.

— Sînteţi domnişoara Lidia Jeleru? răsună un glas din ceaţa care o înconjura.

Nu se mişcă, continuînd să privească la trupul omului iubit. Înregistrase acele cuvinte, fără să le înţeleagă, ca şi cînd ceva se rupsese între ea şi lumea înconjurătoare.

— Sînteţi domnişoara Lidia Jeleru? repetă vocea.

Tînăra simţi că o mînă i se lasă pe braţ şi i-l scutură uşor. Această atingere o făcu să revină la realitate. Se-ntoarse şi-l privi pe acela care o interpelase. Era un bărbat de statură potrivită, cu ochi cenuşii, sfredelitori.

— Da, Lidia Jeleru, eu, eu sînt, izbuti să rostească.

— Îmi dau seama cît vă este de greu, zise acesta zărindu-i chipul palid şi privirea rătăcită. Totuşi, va trebui să ne urmaţi.

— Să vă urmez? făcu ea, căutînd să-şi recapete cît de cît stăpînirea de sine. Nu . . ., nu înţeleg . . .

— Sînt căpitanul de Miliţie Marin Borcea, se prezentă el arătîndu-i legitimaţia. Trebuie să ne daţi unele lămuriri. La Miliţie.

În acea clipă se auzi ţipătul strident al unei ambulanţe.

Stătea pe un scaun şi încerca să fie atentă la întrebările ce i se puneau. Din cînd în cînd sorbea din paharul cu apă pe care i-l pusese în faţă unul din ofiţerii prezenţi. Erau trei. Cel cu ochi cenuşii, sfredelitori, căpitanul Borcea, da, parcă aşa-i spusese că-l cheamă, stătea de cealaltă parte a mesei. El îi adresa întrebările. Cel de-al doilea, foarte tînăr, nota de zor ceva într-un carnet. Pe cel de-al treilea nu-l vedea. Se afla în spatele ei şi nu-i adresase încă nici un cuvînt. Cînd intrase, însoţită de căpitan, îl găsise acolo; fiind pe jumătate întors spre fereastră, nu-i zărise faţa.

— Vă daţi seama că aţi comis un delict?

Se mulţumi să înalţe din umeri. Totul îi era indiferent. Dinu murise şi pentru ea nimic nu mai putea avea importanţă. Dinu murise! Nu fusese în stare să-l ajute. Delict! Nu, nimic nu mai avea importanţă.

— Aţi ajutat un asasin să se sustragă cercetărilor.

— Nu era asasin.

— Prezenţa lui în apartamentul dumneavoastră vă era cunoscută. Nu puteţi nega acest fapt.
— Nu, nu-l neg.
— I-aţi dat adăpost?
— Fireşte.
— Prin urmare, recunoaşteţi?
— Bineînţeles.
— De ce aţi făcut-o?
— Pentru că îl iubeam şi ştiam că este nevinovat.
Cuvintele se desprindeau anevoie de pe buzele ei şi în unele momente avea impresia că nu ea răspundea, ci altcineva.
— Inginerul Barna a fost ucis, iar prietenul dumneavoastră a fost ultima persoană care l-a vizitat. Dacă nu-i el ucigaşul, atunci cine este?
— Nu ştiu.
— Oare n-ar fi mai bine să fiţi sinceră? Să nu vă înrăutăţiţi, în mod inutil, situaţia?
„Să-mi înrăutăţesc situaţia! îşi zise ea. Dinu e mort. Ce importanţă are situaţia mea?"
— Nu vreţi să ne ajutaţi?
— Nu văd cum aş putea, răspunse mecanic, în timp ce în sinea ei gîndea: „Pe el n-am fost în stare să-l ajut".
— Declarînd tot ce ştiţi.
— Am făcut deja acest lucru.
— Nu, nu ne-aţi declarat totul. Frecventaţi casa Sebastian, eraţi profesoara de engleză a fetiţei. Aţi aflat despre servitoarea care furase caseta, aţi relatat faptul lui Dinu Tarcea şi împreună aţi pus la cale şantajul. Cînd inginerul Barna l-a ameninţat că îl va reclama Miliţiei, s-a speriat şi l-a ucis. Nu aşa s-au petrecut lucrurile?

Ea nu răspunse. Mai bău puţină apă, apoi se rezemă istovită de speteaza scaunului.
— De ce nu vreţi să recunoaşteţi?
— Fiindcă nu acesta este adevărul.
— Atunci, vă rog să ne expuneţi punctul dumneavoastră de vedere. Ne va face plăcere să-l cunoaştem.
Cel care vorbise era ofiţerul care stătuse lîngă fereastră şi care pînă în acea clipă nu participase la discuţie. Vocea lui calmă, oarecum amicală, contrasta plăcut cu cea extrem de politicoasă, dar aspră, a căpitanului Borcea. Lidia îl privi şi înfăţişarea lui o surprinse. Era un bărbat foarte frumos. Părea mai degrabă un actor de cinema. Nu se aştepta ca un ofiţer de Miliţie să arate astfel, deoarece în toate romanele poliţiste pe care le citise se accentua că detectivii trebuie să fie oameni cu o înfăţişare obişnuită, să nu atragă prin nimic atenţia. Însă acest ofiţer contrazicea regulile. Oricum, severul căpitan nu găsi de cuviinţă să facă vreo observaţie referitor la intervenţia lui, ceea ce dovedea că îl stima şi că, poate, îi era superior în grad.
— Dar, i-am explicat deja tovarăşului căpitan, zise ea cu un aer obosit.
— Şi nu doriţi să-mi explicaţi şi mie?
— Ce anume să vă spun?
— Punctul dumneavoastră de vedere asupra celor întîmplate. De exemplu în ce priveşte şantajul.
Lidia Jeleru povesti încă o dată ce aflase din întîmplare despre servitoare şi despre furtul casetei.
— Şi i-aţi povestit toate acestea prietenului dumneavoastră, nu-i aşa?
— Da, însă . . .

— Nu e cazul să protestaţi, o întrerupse el. Nu vă acuz pentru că v-aţi purtat astfel. Oricine ar fi procedat în acelaşi mod. Este firesc să vorbim celor dragi despre lucrurile care ni se par interesante. Aşadar, i-aţi pomenit prietenului dumneavoastră de caseta furată.

— Da.

— Şi el a pus la cale şantajul fără să vă spună nimic.

Vorbise calm, fără pic de ironie şi Lidia îi fu recunoscătoare.

— Da, aşa este.

— Şi cînd aţi aflat despre şantaj?

— Ieri noapte, cînd a venit la mine acasă, răspunse ea, evitînd să pronunţe numele iubitului, ca să nu izbucnească în plîns. Era înspăimîntat şi uluit. Nu putea pricepe.

— Ce nu pricepea?

— De ce este urmărit ca asasin al inginerului Barna.

— De unde ştia că e urmărit?

Tînăra femeie îi relată felul în care Dinu Tarcea aflase că este căutat de Miliţie. Se bucura că necunoscînd numele vecinei lui, nu era nevoită să mintă sau s-o dea de gol.

— Deci, numai cînd a venit la dumneavoastră v-a vorbit despre şantaj?

— Da.

— Ce v-a spus?

Ea povesti tot ce aflase de la iubitul ei, fără să omită vreun amănunt.

— Şi de unde ştiţi că nu v-a minţit? De unde ştiţi că nu l-a ucis pe inginerul Barna într-un moment de panică sau disperare?

— Ştiu. Mai mult chiar; sînt sigură.

— Bine, dar cum? Pe ce vă bazaţi?

Lidia nu răspunse imediat. Cum să-l convingă de justeţea afirmaţiei sale?

— Mi-e greu să vă explic. Cum să... Iată, era într-o asemenea stare, era... atît de înspăimîntat, încît nu putea să mă mintă. Şi apoi...

Se opri ezitînd.

— Şi apoi? o întrebă ofiţerul.

— Nici nu era nevoie să mă mintă, izbucni ea. Aş fi făcut orice pentru el. Ştia că nu era necesar să mă mintă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi făcu un efort ca să nu izbucnească în hohote de plîns.

— Vreţi să spuneţi că l-aţi fi ajutat chiar dacă ar fi fost vinovat? Chiar dacă aţi fi ştiut că l-a ucis pe inginerul Barna?

— Da, murmură Lidia.

— Şi credeţi că nu l-a ucis?

— Sînt convinsă! exclamă ea. Îl iubesc şi îl cunosc bine pe Dinu, de...

Tăcu brusc, dîndu-şi seama cît de nepotrivit suna acest prezent.

— Pentru că îl iubeaţi şi îl cunoşteaţi, zise ofiţerul, ca s-o ajute să treacă de acea clipă dificilă, v-aţi fi dat seama dacă spune sau nu adevărul?

— Da. Mi-aş fi dat seama imediat. Însă nu mă minţea. Era îngrozit, nu ştia ce să facă şi spera că eu îl voi putea ajuta. În starea în care se afla n-ar fi fost capabil să mă mintă.

— Deci l-aţi ascuns fiindcă l-aţi crezut?

— Da.

— Nu v-aţi gîndit că acest lucru este ilegal?

— Nu. Dealtfel... Nu ştiu cum să... Poate nu mă veţi crede, însă eu...

Îşi frămînta mîinile, incapabilă să găsească cuvintele potrivite ca să se facă crezută. Încercările prin care trecuse o storseseră de vlagă, fiecare frază îi cerea un efort epuizant.

— Ca să vă pot crede, trebuie să-mi spuneţi totul. Vorbiţi-mi fără teamă, o încurajă el.

— Vedeţi, intenţionam să-l conving să se ducă la Miliţie, să se prezinte aici de bunăvoie şi să-şi mărturisească sincer fapta, adică şantajul. Nu-mi pot dovedi cu nimic afirmaţiile, dar chiar în noaptea cînd a venit la mine am încercat să-l determin să vină la dumneavoastră. N-am insistat fiindcă mi-am dat seama că e inutil: era prea speriat şi nu putea raţiona. Eram sigură că dacă se va linişti nu-mi va mai respinge îndemnul. Mă credeţi?

— Da, îi răspunse.

— Vă mulţumesc.

— Aş mai avea o întrebare, domnişoară Jeleru. Nu bănuiţi cine ar putea fi ucigaşul?

— Nu.

— Bine. Acum puteţi pleca.

— Adică... sînt liberă? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Desigur. Vreţi să vă conducem cu o maşină de a noastră?

— Nu, mulţumesc.

— Dacă va fi nevoie, vă vom căuta, zise el.

— Bineînţeles.

Se-ndreptă spre uşă, aşteptîndu-se să audă vocea aspră a căpitanului Borcea cerîndu-i să rămînă. Dar acest lucru nu se-ntîmplă şi părăsi sediul Miliţiei fără ca cineva s-o împiedice.

După plecarea Lidiei Jeleru în încăpere se lăsă o tăcere grea. Maiorul Radu Stelaru observă privirea mustrătoare a căpitanului Borcea şi pe cea mirată a locotenentului Stănică şi zîmbi.

— Vi se pare curios că n-am reţinut-o? li se adresă el, ştiind că subalternii lui nu ar fi îndrăznit să exprime prin viu grai ceea ce exprimau atît de elocvent din priviri.

— Într-adevăr, nu înţeleg de ce aţi procedat astfel, zise morocănos Borcea. Oricum...

— Oricum, a ajutat un suspect să se sustragă cercetărilor. Cel puţin aşa pare. Nu asta ai vrut să spui?

— Da. Mai aveţi îndoieli în ce priveşte identitatea ucigaşului? Nu credeţi că...

— Nu contează ce cred eu, îl întrerupse maiorul. E clar însă că Lidia Jeleru îl socotea nevinovat. În această privinţă nu ne-a minţit. Sînt sigur. Dar mai este ceva care m-a determinat să procedez astfel.

— Ce anume?

— Convingerea că ne poate ajuta.

— La ce ne-ar putea ajuta? făcu mirat căpitanul Borcea.

— La *descoperirea adevăratului asasin.*

Lidia se simţea istovită. Groaznicele încercări prin care trecuse în ultimele două zile, multe şi greu de îndurat, o aduseseră la capătul puterilor. Dîndu-şi seama că nu va putea ajunge pînă acasă în halul în care era, se opri locului, încercînd să-şi mai vină în fire. Aerul răcoros al nopţii o învioră şi îşi aminti că după colţ era o staţie de taxiuri.

Porni într-acolo cu paşi ceva mai siguri. În staţie găsi un taxi şi, urcîndu-se, dădu şoferului adresa casei sale.

Se ghemuia într-un colţ şi închise ochii. Nu se putea împăca cu ideea că Dinu e mort, că nu-i va mai telefona, că nu-l va mai vedea niciodată. În ciuda faptului că-i zărise trupul zăcînd nemişcat, cu braţele date în lături de parcă voia să strîngă în braţe pămîntul şi cu acea sinistră pată de sînge lăţindu-i-se încet sub cap, nu putea admite că e mort. Întreaga ei fiinţă respingea o asemenea idee, se răzvrătea împotriva evidenţei.

Ajunsă în faţa blocului unde locuia, plăti şoferului şi se-ndreptă cît putu de repede spre ascensor. Intră în apartament şi încuie uşa. Voia să fie singură, să încerce să gîndească, să înţeleagă. Aprinse veioza şi se prăbuşi pe pat. Întunericul, care altădată o calma, acum i se părea apăsător şi nu-l putea suporta. Acum îi era mai plăcută lumina palidă a veiozei. Deodată, tresări. Chiar lîngă ea, pe cuvertură, zări pachetul de ţigări al lui Dinu.

„Nu-i vor mai trebui", îşi spuse.

Acest gînd o făcu să-şi dea brusc seama de realitatea pe care o respinsese cu vehemenţă, o sili să accepte ideea morţii lui. Da, se produsese ireparabilul.

— Nu-i vor mai trebui, şopti ea şi izbucni în hohote de plîns.

5

Lidia se trezi tîrziu. Plînsese mult şi, pînă la urmă, adormise, ţinînd strîns în mînă pachetul cu ţigările lui Dinu. Capul îi era greu şi ochii o usturau.

Netezi încet hîrtia colorată şi îl puse într-o casetă, ca pe o relicvă. Ştiuse totdeauna că-l iubeşte foarte mult, însă acum, cînd el murise, îşi dădea seama că dragostea ei era mai puternică decît oricînd. Cu mişcări de automat se apucă să facă ordine în încăpere. Trebuia să se ocupe cu ceva, ca să nu se mai gîndească încontinuu la cele întîmplate. Bineînţeles că pe primul plan se aflau examenele, însă nu se simţea în stare să se apuce de învăţat. Cel puţin nu în ziua aceea.

Pe la amiază se auzi soneria de la intrare. Se uită prin vizor, fiind hotărîtă să nu deschidă în cazul că ar fi fost vreo vecină „compătimitoare". Spre mirarea ei, cea care sunase era Sia, „fata în casă" a Celei Sebastian.

Cum simpatia dintre ele era reciprocă, se grăbi să-i deschidă şi s-o poftească înăuntru.

— Ia loc, dragă Sia, şi spune-mi ce vînt bun te aduce.

— Domnişoară Lidia, începu fata vădit stingherită, ştiţi că atît eu cît şi micuţa Ada vă iubim tare mult. De aceea aş fi vrut să vă aducă altcineva o astfel de ştire. Mie nu mi-a convenit, dar doamna a insistat, şi cînd dumneaei insistă nu poţi face altfel.

— Nu înţeleg despre ce-i vorba, zise Lidia, însă oricînd eşti binevenită la mine. Te rog să iei loc şi să-mi explici mai clar.

Sia se aşeză pe marginea unui scaun şi luînd din sacoşă un plic i-l întinse.

— Citiţi şi veţi pricepe totul, murmură ea, neîndrăznind s-o privească.

Intrigată şi neliniştită, Lidia luă plicul şi-l deschise. Conţinea o sumă de bani şi o scrisoare, pe care o citi de îndată.

„Deoarece intenţionez să predau eu însămi fiicei mele ore de limba engleză, nu mai am nevoie de serviciile dumneavoastră. Alăturat vă trimit suma care vi se cuvine. Cela Sebastian".

— Dragă Sia, nu trebuie să te necăjeşti din cauza asta, spuse Lidia încercînd să pară nepăsătoare. Mă aşteptam la aşa ceva. Şi ca să fiu sinceră nici nu aş mai fi putut continua mult timp să-i dau lecţii Adei. Curînd intru în sesiune de examene şi, îndată după aceea, vreau să-mi dau şi examenul de stat. Poţi să-i comunici doamnei Sebastian că hotărîrea ei nu mă deranjează. În ce te priveşte pe dumneata şi pe mica Ada, sper să ne mai întîlnim. Totdeauna îmi va face plăcere să te revăd.

— Adevărat? Nu vă pare rău că nu veţi mai da ore Adei?

— Cum nu se poate mai adevărat, o asigură Lidia mişcată.

Sia plecă curînd mult mai liniştită decît venise şi Lidia, căreia ataşamentul sincer al acelei fete de la ţară îi făcuse bine, încercă să îmbuce ceva.

„Ieri pe vremea asta, Dinu se afla aici, îşi aminti ea, străduindu-se să mănînce sandvişul pe care şi-l pregătise. Am luat masa împreună . . ."

Renunţînd la mîncare se instală într-un fotoliu. Voia să se stăpînească, să nu se lase copleşită de durere. Zări plicul şi-l luă ca să recitească cele cîteva rînduri scrise de Cela Sebastian. Cu ocazia anchetei, aflase desigur de legătura ei cu Dinu Tarcea şi de aceea nu voia s-o mai primească în casă.

„Şi doamna Sebastian crede că Dinu este asasinul inginerului Barna, se gîndi Lidia. Toţi sînt siguri de acest lucru. Dar ce importanţă are? Iubitul meu e mort . . ."

Îşi dădu seama, cu mirare, că faptul nu-i era indiferent; că deşi Dinu murise, ea dorea din tot sufletul să-i convingă pe ceilalţi că *altcineva* îl ucisese pe inginer. Da, aceasta era realitatea. Dorea ca *adevăratul* asasin să fie descoperit şi pedepsit. Pentru că el îl ucisese şi pe iubitul ei. Da, ar fi fost fericită să afle că acest misterios şi abil asasin fusese prins şi pedepsit după cum merita. Cu sinceritatea care o caracteriza, recunoscu că nu spiritul de dreptate o călăuzea, ci dorinţa de răzbunare. Voia ca acela care le făcuse atîta rău, lui Dinu şi ei, să sufere la rîndul lui, să ispăşească.

„Dar cum să se ajungă la adevăratul asasin, odată ce n-am fost crezută cînd le-am arătat celor de la Miliţie că Dinu este nevinovat?" îşi continuă ea firul gîndurilor. „Nu, greşesc. Acolo, la Miliţie, ofiţerul, care mi-a spus că sînt liberă să mă întorc acasă, m-a crezut. Poate că datorită lui, ucigaşul inginerului Barna şi al lui Dinu îşi va primi pedeapsa cuvenită".

Ofiţerul care o crezuse, adică maiorul Radu Stelaru, o vizită chiar în după-amiaza aceea.

Ca să scape de acele gînduri chinuitoare, Lidia se străduia zadarnic să aţipească. Tocmai îşi spunea că ar trebui să ia un somnifer, cînd răsună ţîrîitul strident al soneriei.

„Cine poate fi?" se-ntrebă tresărind.

Se sculă din pat, îşi netezi rochia cam şifonată şi se apropie de uşă. Îl recunoscu uimită pe ofiţerul care se arătase atît de înţelegător şi se grăbi să-i deschidă. În ciuda bunei păreri pe care o avea despre el, se simţi năpădită de o vagă nelinişte.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, îi spuse, dar voiam

să discutăm fără să fim deranjaţi. Să discutăm aşa, neoficial, prieteneşte.

— Vă rog să intraţi, tovarăşe...

— Stelaru, maior Radu Stelaru, se prezentă el zîmbind, deoarece îi intui neliniştea.

Pătrunse în hol şi apoi trecu în cameră, privind uluit în jurul său. Şi avea de ce. În cariera lui, destul de îndelungată, intrase în tot felul de locuinţe, văzuse mulţime de interioare, de la cele mai modeste la cele mai elegante sau excentrice, însă un interior ca acesta nu-i fusese dat să întîlnească! Încerca să-şi ascundă surpriza, dar nu prea reuşea, deşi calmul şi capacitatea sa de a se stăpîni erau proverbiale.

Lidia Jeleru dîndu-şi seama ce se petrece cu vizitatorul ei, deoarece ea însăşi rămăsese trăsnită cînd venise pentru prima oară în apartamentul mătuşii sale, îi spuse cu un aer de scuză:

— Ştiţi, mătuşa mea Matilda este cam... excentrică, în ce priveşte mobilierul şi, în general, decorarea locuinţei.

Totodată îşi aminti că se temuse de comentariile sarcastice ale lui Dinu Tarcea, cînd sosise atunci, noaptea, să-i ceară adăpost. Însă acesta era atît de înspăimîntat, încît nu remarcase „originalitatea" acelui interior. Dealtfel, aproape tot timpul stătuse în întuneric.

„Cam excentrică? E o aiurită, o femeie-catastrofă!" ar fi vrut să strige maiorul, dar se reţinu, mulţumindu-se să dea din cap şi, la îndemnul gazdei sale de a lua loc, se aşeză într-un fotoliu Chippendale.

Într-adevăr, locuinţa Matildei Troianescu era numită impropriu garsonieră, fiindcă se compunea dintr-o cameră spaţioasă, un hol mare, bucătărie, baie

şi debara. Atît holul cît şi camera erau acoperite în întregime cu o mochetă groasă de un verde ţipător brăzdat de arabescuri negre şi ciclamen, care contrasta în mod şocant cu tapetul trandafiriu al pereţilor. Aplice în formă de lumînare, din porţelan albastru, asigurau iluminarea holului, în timp ce în mijlocul tavanului din cameră trona un uriaş candelabru de cristal, foarte potrivit într-o sală de bal sau într-o catedrală, dar cu totul nepotrivit acolo. În centrul încăperii principale se afla o masă rotundă, scundă, din aramă bătută cu ciocanul; una dintre acelea care se găsesc şi astăzi în Andaluzia. În adîncitura mesei, acolo unde se pune de obicei jeraticul, — ea avînd şi rol de sobă — fuseseră aşezate flori de plastic de toate culorile. În jurul mesei, într-o vecinătate stranie, se înşiruiau: două fotolii moderne, de culoare liliachie, cu partea de jos avînd forma unei jumătăţi de ou, şi pe care cel care se aşază are tot timpul senzaţia că va cădea pe spate, un fotoliu stil Ludovic al XIV-lea, autentic, ca dealtfel tot ce se găsea în casă, un fotoliu ultramodern, umplut cu aer, din plastic strălucitor de culoare galbenă şi, la oarecare distanţă, parcă ruşinîndu-se de aspectul lor „normal", un fotoliu obişnuit, cu tapiserie înflorată şi cam roasă, — favoritul Lidiei —, şi un fotoliu Chippendale, ales de maior pentru că i se păruse mai solid şi mai comod.

Între ferestrele împodobite cu perdele de mătase portocalie, se afla un şifonier din lemn de nuc, înnegrit de vreme, deasupra căruia năstruşnica locatară aşezase o superbă vază chinezească, şi o statuetă în cel mai modern stil, un fel de tub de tinichea din care se înălţau spre tavan două antene şi nişte ciudate împletituri din sîrmă de cupru. Gîndindu-se

că ar fi fost imposibil de stabilit ce reprezintă, agățase de soclul ei un cartonaș pe care, scrisese cu litere de tipar: „Avîntul tinereții“ — Irimie Baltă, 1973. O comodă de lac, cu încrustații, stil Ludovic al XV-lea, servea drept noptieră, ea fiind așezată lîngă un pat foarte „hollywoodian“, scund și în formă de scoică, matlasat cu mătase vernil și acoperit cu o cuvertură din brocart de India, țesută cu fir de aur. Pe comodă se lăfăiau o pendulă Boulle, ale cărei arătătoare se înțepeniseră în dreptul cifrei 12, și o veioză vișinie. Nici cărțile nu lipseau. Erau destule, dar nu se aflau în rafturi, ci într-un hamac de rafie, agățat de tavan!

— Și ce profesiune are mătușa dumneavoastră? întrebă maiorul cînd își recăpătă glasul.

— Este neurochirurg. Spune că după orele de tensiune din sala de operație, după monotonia albă de acolo, această ambianță originală o ajută să se destindă!

— Da, e posibil, zise resemnat maiorul, „admirînd“ o uriașă maimuță de pluș verde, plasată într-un colț, și care ținea pe cap o lampă cu picior de fier forjat și abajur roșu cu buline portocalii. Un asemenea interior mai mult ca sigur că te destinde, adăugă el cu convingere, spunîndu-și în gînd: „dacă reziști la primul șoc“.

Își aminti brusc că, de fapt, știa că Matilda Troianescu era un excelent neurochirurg, foarte apreciată nu numai la noi în țară, ci și peste hotare, autoarea unor metode noi de tehnică operatorie. Zăpăcit de acel amestec de stiluri și culori pur și simplu uitase!

— Iat-o aci pe mătușa Matilda, i se adresă Lidia, arătîndu-i o fotografie în culori, format mare, prinsă

într-o ramă de argint. E cea mai recentă poză a ei. Mi-a trimis-o acum două săptămîni din Maroc.

Pe o masă pătrată, căreia, fiind acoperită cu o blană de tigru, nu i se putea stabili stilul, în afară de fotografia respectivă se găseau două ulcioare oltenești, o ploscă din Maramureș, o bufniță împăiată și o reproducere în bronz, foarte reușită dealtfel, a cunoscutei statui „Lupoaica cu Romulus și Remus“.

— Este un cadru cît se poate de potrivit pentru ea, murmură maiorul, privind cu nedisimulat interes chipul din fotografie.

Îmbrăcată cu o djellāba albă cu dungi roșii, cu părul negru fluturîndu-i pe umeri, bronzată și zîmbitoare, doctorița Matilda Troianescu părea că se acomodase perfect cu noul ei anturaj. Avea vreo patruzeci și cinci de ani, dar arăta ca o fată tînără. Și aceasta nu datorită unui machiaj savant, ci tinereții ei sufletești, firii sale șăgalnice. Cercetînd mai atent fotografia, el își dădu seama că femeia din imagine nu zîmbea obiectivului, ci... unei cămile, al cărei cap împodobit cu ciucuri roșii se ivea din dosul unei grămezi de oale și farfurii de lut! Constatarea îl făcu să surîdă fără voie.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc, zise el.

— Cînd va reveni în țară am să vă fac cunoștință, îi promise Lidia. Este o femeie atrăgătoare, cu o minte extrem de inventivă. Lîngă ea nu te poți plictisi. Se pricepe ca nimeni altul să alunge plictiseala și tristețea. Dacă ar fi fost aici, poate că...

Relativa bună dispoziție, provocată de întîlnirea maiorului Stelaru cu abracadabrantul interior din locuința doctoriței Troianescu, se risipi ca prin farmec și ochii Lidiei se umplură de lacrimi.

Schimbarea observată la tînăra femeie îl făcu și

pe maior să-şi amintească de faptul că venise să discute cu ea, nu să se lase „fascinat" de ambianţa atît de neobişnuită a acelei locuinţe. Deşi momentul de şoc nu durase decît cîteva minute, socoti că n-ar fi bine să atace dintr-o dată subiectul care-l interesa, adică asasinarea inginerului Victor Barna, şi de aceea continuă să se refere la mătuşa ei Matilda.

— Nu afirm că sînt un expert, însă am impresia că unele dintre aceste obiecte sînt de o reală valoare. Le-a moştenit?

— Într-adevăr, recunoscu tînăra, reuşind să-şi stăvilească lacrimile iscate de amintirea nenorocirii care se abătuse asupra ei, majoritatea lor sînt autentice. Au aparţinut unchiului meu, tatăl mătuşii Matilda, chirurg de reputaţie mondială şi mare colecţionar de obiecte de artă. Dar, stimate tovarăşe maior Stelaru, nu cred că scopul vizitei dumneavoastră este acela de a admira rămăşiţele acestei colecţii.

— Bineînţeles că nu. Doar v-am explicat că am venit să stăm de vorbă despre probleme care ne interesează pe amîndoi.

— Să stăm de vorbă sau să mă interogaţi?

Maiorul zîmbi şi gropiţa care-i apăru în obraz îi dădu un aer copilăresc.

— Nu e cazul să vă interoghez. Vreau numai să discutăm ...

— Neoficial şi prieteneşte, îl întrerupse Lidia. Ştiu, mi-aţi mai spus-o. Nu văd ce rost are o asemenea discuţie, odată ce colegii dumneavoastră sînt convinşi de vinovăţia prietenului meu.

— Lucrul nu trebuie să vă mire: multe probe îl acuză, dar asta nu înseamnă că e cazul să generalizaţi.

— Şi dumneavoastră nu le împărtăşiţi părerea? Îl socotiţi pe Dinu nevinovat?

— În ce priveşte crima, da.

— De ce?

— Pentru că sînt de mulţi ani în Miliţie şi am intîlnit tot felul de ...

Se opri brusc şi Lidia îşi dădu seama că voise să spună „răufăcători", dar se gîndise că ar putea-o răni.

— ... de oameni certaţi cu legea, continuă el. Aşa am ajuns să cunosc foarte bine mentalitatea şantajiştilor.

— Nu văd legătura, şopti ea înroşindu-se uşor şi plecîndu-şi fruntea, vădit stingherită.

— Am întîlnit cazuri cînd cel şantajat a ucis ca să scape de presiunea exercitată asupra lui şi de „jumuleala" la care era supus. Dar nu am auzit ca vreun şantajist să-şi ucidă „clientul", care pentru el este găina cu ouă de aur.

Ultimele lui cuvinte, deşi pe deplin justificate, o îndurerară pe Lidia.

— Şi de la mine ce vreţi? îl întrebă fără să ridice capul.

— Să mă ajutaţi.

— La ce? zise, privindu-l mirată.

— Să mă ajutaţi să-l descoperim pe adevăratul vinovat.

— Nu văd cum v-aş putea ajuta ...

— Spunîndu-mi tot ce ştiţi.

— Dar nu v-am ascuns nimic! exclamă ea. Ieri, la Miliţie ...

— Nu mă refer la Dinu Tarcea şi la şantaj, o întrerupse.

— Atunci?

— Aş vrea să-mi vorbiţi despre victimă, despre inginerul Victor Barna. Dădeaţi lecţii de engleză micuţei Ada, fetiţa doamnei Sebastian. Desigur că aţi avut ocazia să-i vedeţi pe cei doi împreună. Păreau foarte îndrăgostiţi?

— Voiau să se căsătorească, răspunse Lidia, amintindu-şi că Dinu, cîndva, îi pusese aceeaşi întrebare.

— Păreau foarte îndrăgostiţi? insistă el.

— Da, aşa cred ... Ştiţi, nu erau nişte adolescenţi ca să ... Adică ...

— Înţeleg, zise maiorul amuzat de încurcătura în care o pusese întrebarea lui. Vreţi să spuneţi că nu se purtau ca nişte adolescenţi la prima dragoste. E foarte firesc. Totuşi, care din ei credeţi că-l iubea mai mult pe celălalt? În asemenea chestiuni, intuiţia feminină nu dă greş.

— Din păcate, m-am aflat foarte rar în preajma lor. Inginerul Barna era atent, prevenitor, n-avea ochi decît pentru viitoarea lui soţie. Mi-e greu să fac afirmaţii, dar unele mici întîmplări, fapte în aparenţă neînsemnate m-ar putea îndemna să trag unele concluzii. Sper să nu greşesc şi să vă dau o falsă imagine a relaţiilor dintre ei. Uneori omul nu e în stare să-şi dea seama de intensitatea propriilor sentimente, necum ale altora.

Maiorul Stelaru constată mulţumit că nu se înşelase în privinţa Lidiei, că era într-adevăr aşa cum o intuise el: serioasă, atentă în emiterea unor păreri, deloc superficială. Era convins mai mult ca oricînd că va obţine de la tînăra femeie indicaţii preţioase, de a căror importanţă ea nu-şi dădea seama.

— Cred că tocmai acele „mici întîmplări" sînt deosebit de edificatoare, o încurajă el. Aveţi vreun exemplu?

— Da, răspunse Lidia, după ce se gîndi cîteva clipe. Luna trecută, după lecţie, am ieşit în grădină cu Ada. În stratul de sub fereastra atelierului erau o mulţime de violete şi fetiţa dorea să le culegem împreună. Fereastra era deschisă şi, fără să vreau, am auzit o discuţie dintre doamna Sebastian şi viitorul ei soţ. Acesta îi propunea să-şi petreacă duminica în vila pe care familia Sebastian o are lîngă lacul Snagov. Doamna se opunea, după părerea mea cu o vehemenţă cu totul nepotrivită, însă inginerul insista. Ea aducea tot felul de argumente: că încă e prea rece, că arborii abia au înfrunzit şi altele asemenea. „Mie tocmai în acest anotimp îmi place să mă aflu în mijlocul naturii, să respir parfumul proaspăt, amărui parcă al noilor frunze, să-mi desfăt ochii cu verdele crud al ierbii. Dacă m-ai iubi, nu ai ezita atît, ci mi-ai îndeplini dorinţa. Sau poate unele amintiri ..." „Dacă-mi ceri acest lucru ca pe o dovadă de dragoste, îl întrerupsese ea cu vocea înăbuşită de emoţie, atunci sînt de acord. Ne vom petrece duminica la vilă". Mie aluzia inginerului la amintirile ei mi-a displăcut şi vă mărturisesc că de la o femeie atît de autoritară ca ea nu m-aş fi aşteptat la o astfel de reacţie. Faptul că s-a grăbit să-i facă pe plac, trecîndu-i cu vederea aluzia nepotrivită, m-ar putea determina să cred că ea îl iubea mai mult. Ar fi şi alte „mici întîmplări" asemănătoare, însă, vă repet, mă feresc de concluzii prea categorice.

— Aveţi dreptate. Să mergem atunci mai departe. Prietenul dumneavoastră credea că cei doi amanţi îl asasinaseră pe doctorul Sebastian. Şantajul lui se baza pe acest argument.

— Da.

— În afară de scrisori, mai avea şi alte motive care să-l conducă la o astfel de „credinţă“?
— Nu. Numai scrisorile.
— Ei bine, Dinu Tarcea se înşelase, spuse maiorul. Inginerul Barna nu-l minţise. Într-adevăr, nu se dusese la Trieben, ca să se întîlnească cu doamna Sebastian. Cînd a avut loc accidentul care a provocat moartea doctorului, el se afla la München, în spital. Am verificat minuţios acest lucru. L-aţi cunoscut pe răposatul Sebastian?
— Nu. Am început să dau lecţii Adei, cu mult după moartea tatălui ei.
— Prin urmare, îl cunoşteaţi doar din fotografii?
— N-am văzut nici o fotografie de a lui.
— Cum, aţi fost de atîtea ori în casa Sebastian şi nu aţi văzut nici o fotografie de a defunctului? Cum este posibil?
— După accident, doamna Sebastian, care suferise un şoc puternic, a ascuns fotografiile soţului ei. Vederea lor o întrista nespus şi o împiedica să-şi revină.
— Da, este explicabil, zise el. Ce fel de femeie este doamna Sebastian?
— Amabilă, frumoasă, elegantă, cam autoritară şi foarte talentată.
— Cam autoritară?
— Da. Nu uitaţi că este sculptoriţă. Contactul permanent cu marmura, pe care trebuie s-o supună, s-o modeleze, i-a influenţat caracterul.
— Vreţi să spuneţi că nu este autoritară din fire, ci că a devenit astfel din cauza profesiunii sale?
— Cam aşa ceva, recunoscu Lidia.
— O simpatizaţi?
— O admir. Este o femeie deosebită. Cuvîntul „simpatie“ pare sărăcăcios dacă i-l alături.

— Cum se descurca după moartea soţului ei? Mă refer la partea materială.
— A moştenit ceva de la el, foarte puţin. Unii susţin că i-a lăsat o avere, dar nu este adevărat.
— Nu e greu de verificat. Atunci, o duce greu?
— Bineînţeles că nu. Vila în care locuieşte este proprietatea ei personală, moştenită de la părinţii ei. De asemenea mobilierul şi cîteva tablouri de mare valoare. Are şi casa de la Snagov. Arta ei îi asigură venituri serioase şi are o situaţie materială excelentă.
„Dacă n-ar fi avut o astfel de situaţie materială, Dinu Tarcea n-ar fi onorat-o cu «interesul» său“, gîndi maiorul.
— Prietenul dumneavoastră credea că inginerul Barna şi Cela Sebastian îl asasinaseră pe soţul acesteia, fiind convins că se întîlniseră în Austria. Am spus că greşea. Dar dumneavoastră i-aţi fi crezut capabili de o asemenea faptă?
— Odată ce inginerul Barna era la spital..., făcu Lidia, mirată de această întrebare neaşteptată.
— Da, chiar acolo se afla. Însă, dacă nu aţi fi cunoscut acest amănunt? Aţi fi putut crede că Barna şi Cela Sebastian l-au asasinat pe soţul ei?
— Nu înţeleg. Doar ei nu s-au întîlnit şi...
— Am să-mi formulez întrebarea mai clar, o întrerupse el. Iată: făcînd abstracţie de faptul că Barna nu se afla în Austria la data accidentului, dumneavoastră care o cunoaşteţi destul de bine pe doamna Sebastian, o socotiţi capabilă să-şi ucidă soţul împreună cu inginerul sau cu altcineva?
— Nu..., nu m-am gîndit la aşa ceva, zise Lidia privindu-l uluită. Nu! Nu pot să cred că doamna Sebastian ar fi fost în stare să-şi asasineze soţul!

7 — Al doilea adevăr

O astfel de presupunere mi se pare monstruoasă, absurdă. O femeie ca ea? Nu, nu, niciodată!

Maiorul nu mai insistă și îi puse cîteva întrebări care-l ajutară să-și facă o imagine mai limpede a caracterului lui Dinu Tarcea și-l convinseră de sinceritatea interlocutoarei sale.

— Mă revoltă gîndul că adevăratul asasin doarme liniștit, simțindu-se în deplină siguranță! exclamă Lidia. Din cauza lui au murit doi oameni, dar pe el nu-l deranjează nimeni.

— Asta nu-i chiar atît de sigur.

— Credeți că-l veți prinde?

— Sper.

— Tovarășe maior, aș vrea să știu de ce s-a emis mandat de arestare împotriva lui Dinu?

— Dar nu s-a emis nici un fel de mandat! zise el mirat. Nu arestăm oamenii numai pe baza unor bănuieli.

— Așa mi-am zis și eu, însă atunci cum se explică „vizita" aceea nocturnă la locuința lui și, în seara următoare, aici la mine?

— Voiam să discutăm cu Tarcea, nimic altceva, răspunse maiorul, gîndindu-se că uneori atitudinea prea rigidă a unui ofițer poate crea impresii false.

— Deci, prietenul meu nu avea motive să se ascundă?

— Firește că nu avea. Dacă v-ar fi urmat sfatul și ar fi venit să ne spună sincer tot ce știe...

— S-a lăsat stăpînit de panică, zise Lidia cu glas sugrumat, dîndu-și seama că fuga aceea bezmetică, fugă care-l condusese la moarte, fusese inutilă!

„Și de lașitate", își spuse maiorul, dar își păstră părerea pentru el.

Înainte de a pleca îi lăsă Lidiei Jeleru numărul lui de telefon, atît de acasă, cît și de la serviciu.

— Dacă aflați ceva în legătură cu cazul care ne interesează sau dacă aveți nevoie de ajutorul meu, mă puteți găsi la unul din aceste numere.

Pentru cîteva clipe se priviră în tăcere. Tînăra femeie avea încredere în maior și îl stima, iar el îi aprecia sinceritatea și clarviziunea. Amîndoi aveau un țel comun: descoperirea adevăratului criminal.

— Voi face tot posibilul ca să vă ajut, îi spuse ea conducîndu-l.

— Sînt convins.

Maiorul Stelaru ajunse la sediu pe înserat. Pe masa lui găsi un plic cuprinzînd raportul locotenentului Ion Stănică, referitor la vecinii mai apropiați ai inginerului Barna, precum și declarația portarului Dumitru Stăncuț. Se apucă să le citească cu atenție. Vecinii nu furnizaseră vreo informație mai deosebită și nici unul din ei nu putea prezenta interes pentru justiție. Toți declaraseră că Barna era un om liniștit, distins, care nu-i deranjase niciodată. Îl vedeau rar, deoarece, avînd în vedere natura muncii sale, călătorea des peste hotare. Nu-l cunoșteau pe Tarcea, iar în ziua crimei nu putuseră observa nimic, aflîndu-se la serviciu. În ce-l privește pe portar, acesta era categoric în afirmațiile sale: Dinu Tarcea urcase la inginerul Barna la orele zece și jumătate și ieșise pe la unsprezece și un sfert. El însuși descoperise cadavrul la douăsprezece fără zece, cînd se dusese să predea corespondența. Între intervalul de timp dintre plecarea lui Tarcea și lugubra descoperire, nu lipsise din holul clădirii decît vreo zece minute.

„Oare adevăratul asasin s-a folosit de scurta absență a portarului ca să dispară?“, se întrebă maiorul.

Puse raportul locotenentului Stănică și declarația portarului în dosarul pe care cu cîteva zile în urmă scrisese cu litere mari: „CAZUL BARNA“.

Apoi, dintr-o dată se hotărî să facă o „vizită“ sculptoriței Cela Sebastian.

„Mă voi duce chiar mîine“, își spuse, încuind dosarul în fichet.

6

Maiorului Radu Stelaru nu i-ar fi fost ușor să explice de ce luase o astfel de hotărîre. Nu spera să obțină de la sculptoriță date de o importanță esențială, odată ce căpitanul Borcea stătuse deja de vorbă cu ea și depoziția ei se afla la dosar, însă dorea s-o cunoască. Obișnuia să discute personal cu fiecare dintre „protagoniștii“ cazului pe care-l ancheta. Bineînțeles, ținea ca formele legale să fie respectate cu rigurozitate, declarațiile scrise, depozițiile celor implicați mai mult sau mai puțin să fie păstrate, dar nu i se păreau suficiente, oricît de amănunțite ar fi fost acestea. Socotea că discuția la domiciliul celui în cauză este absolut necesară ca să-i poți cunoaște personalitatea. Apoi, o privire furișă, o tresărire la rostirea unui nume, emoția, teama nu pot fi redate de o declarație, oricît de atent ar fi întocmită. Or, aceste nuanțe au adeseori o importanță deosebită, pot deschide căi nebănuite. Gîndea deci că o convorbire cu Cela Sebastian avea să fie extrem de utilă.

În ce o privea pe Lidia Jeleru, încă de cînd asistase la interogarea ei de către căpitanul Borcea avusese impresia că este sinceră. Acum, după convorbirea lor prietenească, cum o numise, această impresie se transformase în convingere. Tînăra femeie îi relatase faptele în mod amănunțit și din spusele ei, precum și din datele culese de la alte persoane, reușise să dobîndească o imagine clară a lui Dinu Tarcea. O lichea ușuratică, un vînător de cîștiguri ușoare și necinstite, un individ laș, fricos și lipsit de scrupule, în stare să pună la cale o escrocherie sau un șantaj, dar incapabil de crimă. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Tarcea putea fi șantajist, bișnițar și escroc, dar nicidecum criminal. Dealtfel, așa cum îi spusese și Lidiei, era de părere că un om șantajat, stăpînit de revoltă și disperare, poate ajunge să-l ucidă pe acela care-l șantajează. Dar un șantajist nu are nici un interes să-și asasineze „sursa de venituri sigure“.

Cazul, pe care căpitanul Borcea îl socotea ca și rezolvat, fiind sigur că Tarcea este criminalul, prezenta pentru maiorul Stelaru multe puncte încă neclarificate. Dacă ar fi împărtășit opinia subalternului său dosarul ar fi trebuit clasat, cazul considerîndu-se elucidat. Ancheta n-ar mai fi avut nici un rost, odată ce Dinu Tarcea — criminalul — decedase. Or, după părerea lui Stelaru „Cazul Barna“ era departe de a fi rezolvat. Avea ferma convingere că inginerul nu fusese ucis de Tarcea, ci de altcineva, pentru motive care le erau încă necunoscute. Deci, trebuiau să descopere atît asasinul, cît și mobilul crimei. Totodată se întreba dacă ucigașul lovise *numai din întîmplare* la ora și în locul unde se afla Tarcea sau, dimpotrivă ș t i a că acesta va veni la locuința inginerului și avusese grijă să acționeze în

așa fel, încît toate bănuielile să cadă asupra șantajistului?

Erau întrebări cărora, pentru moment, nu li se putea da răspuns.

Pavel Romano, tatăl Celei Sebastian, fusese un renumit arhitect. Numeroase edificii publice din Capitală erau creația lui. Și vila, pe care o lăsase moștenire fiicei sale, fusese construită după planurile sale. Indiferent de stilul arhitectonic întrebuințat, reușea să facă din fiecare clădire o creație proprie. Prin cîteva coloane zvelte, o logie deschisă, trepte de marmură ușor rotunjite la capete, chenarul unei ferestre sau balustrada unei scări își punea amprenta personală pe tot ce realiza. Arhitect-artist, el nu se mulțumise să construiască, ci crease, iar clădirile înălțate de el aveau un aspect aerat, elegant și sobru care fermeca.

Ajuns în fața vilei unde locuia sculptorița, maiorul Radu Stelaru se opri pentru cîteva clipe lîngă gardul din fier forjat, pentru a admira frumoasa construcție. Înconjurată de peluze verzi și straturi împodobite cu parfumatele flori ale primăverii, clădirea albă, cu un singur cat, părea că se odihnește sub razele aurii ale soarelui. Mica terasă din față, ale cărei trepte de marmură coborau cu o unduire lină pînă la o alee mărginită cu tufe de liliac și tamarinzi, îți dădea impresia că locuința te așteaptă cu brațele deschise.

Sună, și Sia, foarte drăguță în rochia ei neagră cu șorțuleț alb, veni să-i deschidă. Cum își anunțase dinainte venirea, fu condus de îndată în salonul unde, cu cîteva zile în urmă, Dinu Tarcea încercase „să-și refacă finanțele“, prin șantaj.

— Luați loc, vă rog, doamna vine imediat, îi spuse fata, vădit impresionată de fizicul lui atît de atrăgător.

Rămas singur, îmbrățișă cu privirea acel interior plăcut, al cărui gust rafinat îl cuceri. Mobilierul, cele cîteva bibelouri, tablourile, florile din vaze și, mai ales, culorile se armonizau perfect, fără a crea totuși impresia de „aranjat“. Pînă și crengile tamarindului, acoperite cu puf verde, care se legănau alene în fața ferestrei, „se potriveau“ cu încăperea.

N-ar fi putut spune de ce se aștepta ca stăpîna casei să intre prin ușa care se afla înaintea lui. De aceea, fu ușor surprins cînd îi auzi glasul venind din altă direcție.

— Ați vrut să-mi vorbiți?

Se-ntoarse și o văzu. Frumusețea ei stranie și, în mod deosebit, farmecul ce se degaja din întreaga ei făptură îl făcură să-și dea seama de ce Lidia Jeleru îi spusese că o admiră. Părul foarte negru îi încadra chipul palid, dîndu-i prin contrast luminozitatea delicată a alabastrului. Nu era îmbrăcată în haine de doliu, însă expresia tristă și ochii ușor încercănați îi trădau suferința.

Pentru cîteva clipe se contemplară în tăcere. Maiorul își spuse că, într-adevăr, Cela Sebastian era o femeie care putea stîrni pasiuni arzătoare, dar care nu putea fi ușor descifrată.

— Mă scuzați, doamnă, că vă tulbur în asemenea clipe, i se adresă el, după ce se prezentă. Voi căuta să nu vă rețin prea mult. Însă aș avea nevoie de unele informații suplimentare, mai concret, de niște precizări.

Sculptorița se instală într-un fotoliu și-l invită și pe el să se așeze.

— Am dat deja o declarație destul de amănunțită unuia dintre colegii dumneavoastră. Totuși, dacă credeți că v-aș putea fi de folos, vă stau la dispoziție.

Vocea ei era caldă, învăluitoare. În timp ce-i vorbea, își aplecase ușor capul și-l privea cercetător. Maiorul își dădu seama, cu o ușoară uimire, că în privirea ei nu exista nici urmă din emoția pe care de obicei femeile o resimțeau în fața lui, emoție datorată frumuseții lui bărbătești. Nu, interesul ei era pur profesional.

— Ați fi un model excelent, i se adresă ea, confirmîndu-i presupunerea. Asemenea trăsături se întîlnesc rar.

Luat oarecum prin surprindere, maiorul zîmbi jenat.

— Este o deformație profesională, se grăbi să adauge sculptorița, pe un ton de scuză.

„Nu-mi va fi ușor s-o scot la capăt cu această femeie", gîndi Stelaru.

— Permiteți-mi să vă exprim sincerele mele condoleanțe. Mi se pare că urma să vă căsătoriți.

— Da.

— Erați de față cînd Dinu Tarcea a încercat să-l șantajeze pe inginerul Barna?

— Pe mine a vrut să mă șantajeze. Victor se afla din întîmplare aici, în ziua aceea.

— Și cum a reacționat? întrebă maiorul, deși reacția lui Barna îi era foarte bine cunoscută.

— Firește că l-a dat afară.

— Nu vi se pare curios că, ulterior, l-a invitat la locuința lui?

— Am aflat acest lucru de la colegul dumneavoastră și mărturisesc că am fost uimită.

— De ce? Nu vă spusese ce intenționează?

— Din păcate, nu, răspunse frumoasa femeie cu părere de rău. Dacă mi-ar fi adus la cunoștință ce are de gînd să facă, l-aș fi împiedicat și nenorocirea nu s-ar fi produs.

— L-ați fi împiedicat?

— Bineînțeles. Nu l-aș fi lăsat să comită o greșeală atît de mare. Dumneavoastră știți desigur că șantajiștii nu se opresc niciodată. Dacă te supui pretențiilor lor, ești pierdut.

— Aveți perfectă dreptate, se arătă el de acord. Dumneavoastră ce părere aveți? De ce a procedat astfel?

— Pentru că s-a gîndit la mine. Voia să mă scutească de neplăceri.

— Adică?

Ea ezită să răspundă și degetele ei lungi și fine, dar puternice, obișnuite să lupte cu piatra, se crispară ușor.

— Relațiile dintre mine și Victor nu erau cunoscute de nimeni. Rudele ar fi fost șocate să afle că totul începuse încă înainte de moartea soțului meu.

— Așa!

Acest „așa" al maiorului o indispuse și o roșeață ușoară îi coloră obrajii palizi.

— A fost un gest delicat din partea lui Victor, însă inutil, odată ce nu aveam nici un motiv să mă tem.

„Și totuși ți-a fost teamă, gîndi ofițerul. De aceea nu ai reclamat la Miliție furtul casetei".

— Inginerul Barna i-a spus șantajistului că l-a chemat la el acasă ca să-i ofere trei mii de lei în schimbul scrisorilor, deoarece i-ați cerut-o dumneavoastră și că, altfel, el nu i-ar fi dat nici un ban.

— Nu se poate!

— Așa a declarat șantajistul.

— Domnule maior, după cîte am aflat, Miliția nu a reușit să-l prindă viu pe asasin, zise ea cu oarecare ironie. Este adevărat?

— Da. Însă, Tarcea nu poate fi numit „asasin", ci doar presupus asasin, o corectă Stelaru.

— În ce mă privește, nu am nici o îndoială că individul acela este ucigașul lui Victor. Dar, odată ce nu ați izbutit să-l interogați, cum puteți fi atît de sigur în privința convorbirii pe care a avut-o cu victima?

— A povestit totul persoanei care l-a adăpostit.

Genele ei lungi fremătară o clipă ca niște aripi și sprîncenele ușor arcuite se încruntară imperceptibil.

— Atunci, sau el a mințit-o pe acea persoană, sau persoana respectivă v-a mințit pe dumneavoastră. V-am spus că nu aveam cunoștință de acel primejdios demers al lui Victor. Dacă mi-ar fi comunicat ce intenționează să facă l-aș fi împiedicat... Dar n-are rost să repet, ceea ce am mai declarat o dată, zise ea și se ridică.

„Îmi dă de înțeles că nu mai avem ce discuta și că aș face bine să plec", gîndi maiorul fără să se clintească.

Silueta ei încîntătoare se desena limpede pe fundalul luminos al ferestrei. Privirea ochilor ei strălucitori, ațintită asupra lui, era sfidătoare și dușmănoasă.

Afirmațiile sale păreau verosimile, însă, cu toate acestea, Stelaru avea impresia că sculptorița îi ascundea ceva. Nu atitudinea ei ostilă îl îndemna să nutrească astfel de gînduri. I se părea firesc ca o femeie atît de crunt lovită, care-și pierduse viitorul soț în împrejurări tragice, să nu se arate încîntată de faptul că i se puneau întrebări care-i răscoleau durerea. Maiorul Stelaru își dădu seama curînd că impresia lui își avea izvorul în purtarea ei. Da, asta era. În purtarea ei față de el percepea hotărîrea rece a omului care este pregătit să înfrunte un adversar.

Avea certitudinea că Cela Sebastian nu era sinceră cînd susținea că n-avea habar de intențiile inginerului Barna. Doar Dinu Tarcea, stăpînit de panică, n-ar fi avut nici un motiv s-o mintă pe Lidia Jeleru în această privință; și ea, la rîndul ei, ar fi avut și mai puține motive să facă declarații false. Deodată se gîndi că mai exista o a treia posibilitate și anume ca atît sculptorița, cît și cei doi tineri să fi spus adevărul, iar cel care mințise să fi fost inginerul Barna. Vrînd să-l intimideze pe șantajist, acesta i-ar fi putut spune: „Ia ascultă tinere. Eu nu ți-aș da nici un ban. Dacă cedez și îți ofer trei mii de lei, o fac de dragul doamnei Sebastian, care m-a rugat. În cazul că suma ți se pare prea mică, nu vei căpăta nimic". Nu era exclus ca lucrurile să se fi petrecut astfel.

— Soțul dumneavoastră a pierit într-un accident în Alpii Austrieci? i se adresă maiorul, ridicîndu-se și făcînd cîțiva pași spre ea.

Dacă întrebarea o surprinsese, reuși să n-o arate deloc. Numai mica cută, care-i brăzdă pentru o secundă fruntea marmoreană, îi trădă încordarea lăuntrică.

— Nu văd ce legătură are accidentul cu cazul pe care-l anchetați.

— Mi se pare că Tarcea a încercat să vă șantajeze tocmai cu acest accident.

— Greșiți. Voia să mă șantajeze pentru relațiile dintre mine și inginerul Barna.

— Și cu acestea. Însă, mai ales, susținea că întîlnirea dumneavoastră cu răposatul inginer în mica localitate Trieben, despre care se pomenea în scrisori...

— Această întîlnire nu a avut loc, îl întrerupse ea cu asprime. Victor nu a fost niciodată acolo.

— De ce? întrebă maiorul cu un aer nevinovat, deși știa foarte bine motivul.

— Pentru că a trebuit să se opereze urgent la München.

— Așa... Prin urmare, în acea excursie ați fost numai dumneavoastră cu soțul?

— Domnule maior, nu sînt chiar atît de naivă cum credeți, replică ea, surîzînd disprețuitor.

— Mi-e teamă că m-ați înțeles greșit, făcu Stelaru, cu un ton de regret.

— Vă rog să-mi răspundeți deschis. Ce rost au aceste întrebări atît de... nepotrivite? Vă interesează ce s-a întîmplat aici cu șantajistul acela sau accidentul din masivul Niedere Tauern?

— Firește că șantajistul.

— Atunci, e preferabil să puneți întrebări referitoare la cazul care vă preocupă, replică ea.

„E clar că vede în mine un adversar și nu se sfiește să mă atace", gîndi el și zîmbi fără să vrea.

— Stimată doamnă, pentru moment, nu vă voi adresa alte întrebări. Vă rog să mă scuzați că v-am deranjat, i se adresă el înclinîndu-se.

Prin fereastra deschisă se zărea un crîmpei de cer albastru și siluetele elegante și veșnic fremătătoare ale plopilor. Razele soarelui de mai pătrundeau nestingherite în încăpere, țesînd ici-colo plase fine în care jucau firicele de praf și, uneori, cîte un funigel alb și pufos. Frumusețea acelei zile de primăvară nu părea să aibă vreun efect asupra maiorului Stelaru și a subalternilor săi. Într-adevăr, nici unul din ei nu avea motive să fie mulțumit: în ciuda eforturilor lor „Cazul Barna" nu părea că va putea fi elucidat prea curînd. Nu reușiseră să descopere indicii care să-i pună pe urmele vinovatului. Discuțiile purtate cu vecinii și colegii de muncă ai lui Victor Barna nu aduseseră nici un element nou, care i-ar fi putut pune pe urmele criminalului.

— Și totuși, capătul firului se află undeva, însă noi n-am dat de el pînă acum, zise maiorul Stelaru, privind chipurile încruntate ale colaboratorilor săi. Inginerul Barna nu s-a sinucis. Traiectoria glontelui, precum și faptul că arma s-a găsit la o distanță de aproape patru metri de corp nu permit o asemenea presupunere. De asemenea, constatarea că din apartament nu s-a furat nimic, deși acolo se aflau destule obiecte de preț, exclude posibilitatea ca ucigașul să fi fost un hoț ocazional prins pe cînd „opera". Dealtfel, lipsa amprentelor dovedește că crima a fost premeditată. Ușa nu prezintă nici un semn de efracție. Deci putem trage concluzia că însăși victima i-a deschis asasinului.

— Fără îndoială, spuse căpitanul Borcea. Și nu numai că i-a deschis, dar i-a permis să se apropie de el. Asupra inginerului s-a tras din imediata apropiere.

— Toate acestea ne dovedesc că criminalul era

cineva pe care Barna îl cunoștea și de care nu se ferea. Ucigașul trebuie căutat printre cei din anturajul victimei. Așadar este absolut necesar să continuăm cercetările în această direcție, conchise maiorul.

— Am stat de vorbă cu toți cunoscuții lui Barna și nu a ieșit nimic din asta, făcu morocănos căpitanul Borcea.

— Poate că l-a ucis o amantă părăsită sau un rival gelos, spuse locotenentul Stănică. Inginerul era un bărbat frumos și...

— Iată-ne în plină dramă pasională! îl întrerupse ironic căpitanul. Eu, cu cît înaintează blestemata asta de anchetă, mă întreb din ce în ce mai des dacă n-am avut dreptate cînd am afirmat că crima a fost comisă de nemernicul acela de Tarcea.

Maiorul Stelaru nu răspunse îndată. Vorbele lui Borcea dovedeau că, în ciuda aparențelor, rămăsese cramponat de părerea lui eronată. Era convins că nu se străduia să-l scoată pe Tarcea vinovat din dorința de a da o soluționare facilă cazului Barna. Contrar altor colegi de ai lor, care se mulțumeau să constate și să condamne atitudinea greșită a căpitanului Borcea, el căutase să ajungă la rădăcina ei și să o combată. Își dăduse însă seama că așa ceva nu era ușor de realizat. Motivul? Unicul frate al căpitanului, tot ofițer de Miliție, fusese ucis într-o ciocnire cu o bandă de infractori, iar mama lor, care suferea de inimă, aflînd trista veste, făcuse un infarct și murise. Pierderea ființelor dragi marcase pentru totdeauna existența lui Borcea. Tatăl lui căzînd pe front, în luptele pentru eliberarea Cehoslovaciei, Marin Borcea era foarte legat de fratele și de mama sa. Nu putea uita că moartea lor se datora unor infractori, unor tineri de genul lui Tarcea, care vrînd să trăiască pe picior mare fără să muncească ajunseseră la început să înșele și să escrocheze, iar apoi să fure și chiar să ucidă. Intrase în Miliție mînat de o singură dorință: să-i stîrpească pe infractori. Desigur, aceasta era principala misiune a lucrătorilor din Miliție, dar și-o îndeplineau căutînd să fie imparțiali și neuitînd nici măcar pentru o clipă că în fiecare om, chiar și în cel mai înrăit, poate licări un sîmbure de lumină. Or, Marin Borcea nu admitea așa ceva. Pentru el infractorul era un dușman al societății care trebuia făcut inofensiv și pedepsit cît mai aspru.

Știind toate acestea despre subalternul său, altminteri un ofițer energic și capabil, maiorul Stelaru nu se grăbi să-l mustre pentru că readucea pe tapet o posibilitate pe care o excluseseră ca nefondată. Da, nu era ușor să lucreze cu un om ca Borcea!

— Locotenente Stănică, presupunerea dumitale mi se pare demnă de luat în seamă și n-ar strica să-ți îndrepți cercetările și în această direcție. Ți-ai făcut vreun plan?

— Da, tovarășe maior. Discutînd cu administratorul blocului unde locuia inginerul Barna, am aflat că acesta se mutase acolo de vreo doi ani și jumătate. Înainte locuise la o rudă îndepărtată, o anume Ilinca Gilorteanu, zise cu însuflețire tînărul ofițer. Poate că de la ea voi afla unele amănunte interesante.

— Ai adresa ei?

— O am, tovarășe maior și, dacă sînteți de acord, m-aș duce chiar acum să-i fac o vizită.

— Bine, poți pleca. De îndată ce obții ceva date să-mi raportezi.

Locotenentul Stănică, bucuros că superiorul său îi aprobase iniţiativa, salută reglementar şi părăsi grăbit încăperea.

— În ce te priveşte pe dumneata, se pare că nu ai nimic deosebit să-mi propui, i se adresă Stelaru căpitanului. Constat că nu vrei să renunţi la varianta Dinu Tarcea.

— Aş renunţa la ea, însă n-am găsit alta mai bună. Vreau să spun mai verosimilă.

— Ţi-aş putea cere să-ţi susţii afirmaţiile, dar ar însemna să te îndemn la o inutilă pierdere de timp.

— Oare nu de la Tarcea trebuie să pornim? întrebă căpitanul, întunecîndu-se tot mai tare la faţă. Nu el a declanşat...

— Nu despre asta e vorba, îl întrerupse maiorul cu asprime. Desigur, cercetarea anturajului lui Tarcea este necesară. Dealtfel n-am neglijat-o şi n-am nimic împotrivă s-o continuăm. Consider însă că cheia afacerii nu se găseşte acolo, ci la victimă.

— La inginerul Barna?

— Fireşte. Cu cît vom cunoaşte mai mult despre viaţa, relaţiile, obiceiurile, caracterul şi, de ce nu, tainele lui, cu atît mai curînd vom găsi capătul firului care ne va conduce la ucigaş. La adevăratul ucigaş.

— Atunci?..., făcu întrebător căpitanul.

— Ocupă-te de tot ce are vreo legătură cu inginerul Barna.

— Este un ordin, tovarăşe maior?

— Pentru moment, este doar un sfat prietenesc.

— Am înţeles, zise căpitanul.

Se ridică brusc de pe scaun şi salutînd reglementar se îndreptă spre uşă.

— Marine, i se adresă Stelaru cu blîndeţe, aş dori să vezi în mine un prieten, nu numai un superior.

Căpitanul se-ntoarse spre el, dar rămase tăcut.

— Şi noi, ofiţerii, putem avea necazurile noastre, putem ascunde în inimă o mare suferinţă, ca oricare. Însă, orice ni s-ar întîmpla, trebuie să fim obiectivi.

Căpitanul Borcea îşi privi cu atenţie superiorul, încercînd să pătrundă înţelesul tainic al acelor cuvinte.

— Pot pleca, tovarăşe maior? întrebă el după cîteva clipe.

— Da. Aştept să-mi raportezi ce ai aflat, răspunse acesta cu tonul lui obişnuit.

Rămas singur, Radu Stelaru răsuflă uşurat; îşi dădea seama că vrînd să-şi influenţeze în bine subalternul, fusese cît pe-aci să se trădeze. Da, pentru o clipă simţise nevoia imperioasă să vorbească despre suferinţa lui, acea suferinţă pe care n-o bănuia nimeni. Într-adevăr, văzîndu-l calm şi preocupat de munca sa, cei din jur nu-i putuseră ghici durerea şi, cu atît mai puţin, cauza ei. El însuşi îşi impusese să nu se gîndească la „cauza" aceasta care se numea Ileana. Pentru că de o femeie era vorba, mai precis de femeia cu care dorise să se căsătorească. Se cunoscuseră cu un an în urmă, la Tuşnad. Maiorul fusese rănit destul de grav în timpul unei ciocniri cu nişte infractori. La ieşirea din spital, medicii îi recomandaseră să petreacă două săptămîni în pitoreasca staţiune montană ca să se refacă. Ileana Neacşu, ingineră la o fabrică de textile, îşi petrecea acolo concediul de odihnă. Din prima clipă se simţiseră bine împreună, discutaseră, făcuseră lungi

plimbări şi, curînd, îşi mărturisiseră dragostea. Radu Stelaru îi ceruse să-i fie soţie. Ea acceptase, se vedeau cît de des îi permiteau obligaţiile de serviciu şi totul părea că se va sfîrşi cu bine. Dar ... Într-o zi, Ileana îi spusese că nu se poate mărita cu el, deoarece nu se poate adapta felului lui de viaţă.

— De cînd ne-am întors de la Tuşnad, ne vedem în fugă şi, de cele mai multe ori, a trebuit fie să mă duc singură la teatru sau la cinema, privind întristată la locul gol de lîngă mine, fie să dau biletele unor cunoştinţe. Cît despre excursii, ce să mai vorbim? Într-o jumătate de an ne-am dus o singură dată pe Valea Prahovei! Nu, dragă Radule, nu mă pot împăca cu un asemenea fel de viaţă. Nu mă simt în stare să-mi petrec vremea aşteptîndu-te şi întrebîndu-mă dacă nu ţi s-a întîmplat ceva rău. Ce să fac? N-am stofă de eroină!

Vorbele ei îl întristaseră nespus; îşi făurise atîtea planuri despre căsnicia lor ... Pentru că o iubea şi nu voia s-o piardă, încercase să-i explice, s-o înduplece, dar ea nu voise să-l asculte. Nutrise speranţa că îşi va schimba hotărîrea şi va reveni la el, însă aflase recent că Ileana se măritase cu un contabil şi se mutase cu soţul ei la Timişoara.

„Desigur, nu e uşor să fii soţia unui ofiţer de Miliţie şi să te adaptezi programului său atît de încărcat, dar dacă ea m-ar fi iubit cu adevărat ..., îşi zise maiorul, căruia convorbirea cu căpitanul Borcea îi răscolise amintirile. Ei drăcie, dar ce m-a apucat? N-am uitat-o şi ... Nu, nu trebuie să mă mai gîndesc la toate astea. N-are nici un rost. Ileana nu mai există pentru mine".

Fu ispitit să analizeze mai adînc motivele care-l determinaseră să-şi amintească tocmai în ziua aceea

trista lui poveste de iubire, dar, simţindu-se parcă pîndit de o primejdie, renunţă.

Luă o coală de hîrtie şi notă ce i se păruse mai deosebit din cele declarate de Cela Sebastian. Atitudinea ei duşmănoasă şi arogantă nu-l prea mira.

„Dacă nu era la curent cu hotărîrea lui Victor Barna de a-l chema la el acasă pe şantajist, avea dreptate să fie furioasă. Cît despre accidentul din Alpii Austrieci ..."

Într-adevăr, de ce pusese acele întrebări referitoare la accident? Ce urmărise să afle? Doar inginerul Barna nu fusese acolo cînd se petrecuse tragica întîmplare. Atunci? Chibzui un timp asupra propriei lui purtări şi ajunse la concluzia că explicaţia era simplă: nu voia să lase nimic necercetat. Înainte de a porni mai departe, dorise să clarifice ce rămînea în urmă.

„Trebuie să cunosc amănunte despre accident", îşi zise el, hotărîndu-se să se adreseze maiorului Mihai Ştefănescu, care ţinea legătura cu Interpolul.

7

Maiorul Radu Stelaru se întorsese acasă destul de tîrziu. Era obosit şi cam abătut. Ziua trecuse fără ca el şi colaboratorii săi să obţină datele care i-ar fi ajutat să rezolve „Cazul Barna". Persoanele cu care stătuseră de vorbă nu le furnizaseră detalii noi şi, pentru moment, băteau pasul pe loc. Cu colegul său Mihai Ştefănescu nu reuşise să se întîlnească, acesta fiind plecat în misiune, iar căpitanul Borcea şi locotenentul Stănică abia a doua zi urmau

să-i prezinte raportul. Deşi era convins că atît amănuntele pe care avea să i le furnizeze maiorul Ştefănescu cît şi rapoartele subalternilor săi aveau să fie de un real folos la elucidarea acestei încîlcite afaceri, nu izbutea să-şi alunge sentimentul de nemulţumire care-l stăpînea.

Tocmai se pregătea să facă un duş, cînd sună telefonul.

„Să fie Stănică?" se întrebă el, ridicînd receptorul.

— Domnul maior Stelaru?

— La aparat, răspunse uimit, recunoscînd vocea interlocutoarei sale.

— Sînt Cela Sebastian. Aţi putea trece mîine pe la mine?

— Desigur.

— La douăsprezece, vă convine?

— Da.

— Atunci am să vă aştept.

Depuse receptorul în furcă, nevenindu-i să creadă că acea convorbire fusese aievea.

„Ieri nu ştia cum să scape de mine şi azi mă invită la ea! Oare ce a survenit în acest răstimp?"

— Pînă aici, doamnă, i-am spus eu. Ce, dacă adică un bărbat aduce flori unei fete asta vrea să însemne că e ceva între ei? Nu permit să faci dumneata insinuări mîrşave, că pot să mă supăr şi să întorc foaia. Da, chiar aşa i-am spus, că eram hotărîtă să i-o tai de la început. Că dumneavoastră, doamnă Sebastian, sînt sigură că-mi daţi dreptate pentru că am vrut să-mi apăr onoarea.

— Fără îndoială, zise cu convingere sculptoriţa, modelînd cu febrilitate lutul moale.

Netezi uşor pometţii capului de fată la care lucra şi apoi, cu un gest sigur, începu să dea formă bărbiei. În timp ce degetele ei suple şi puternice se mişcau cu îndemînare, asculta fără să fie atentă necontenita sporovăială a tinerei care-i poza. Aceasta avea vreo douăzeci de ani şi faţa ei cu trăsături mongole era deosebit de interesantă.

— Adevărul e că proprietăreasa mea mă invidiază îngrozitor. Că dacă sînt tînără şi frumoasă e meritul meu şi ea n-are ce să se amestece în viaţa mea. Ce, eu mă amestec cînd la dînsa vine lume de joacă „pietre" pe bani? Nu, nu mă amestec şi nu mă bag. Şi atunci, ea de ce? D-aia am pus-o la punct din prima dată. N-am făcut bine?

— Absolut, replică Cela Sebastian, care, concentrată asupra lucrului ei, nu reţinuse nici un cuvînt din lunga şi încîlcita tiradă a fetei.

Cum, din fericire, aceasta nu bănuia adevărul, îşi continuă destăinuirile. Pe sculptoriţă vorbăria ei nu o deranja, deoarece reuşea să se detaşeze complet de tot ce se petrecea în jurul ei în momentele cînd crea. Şi acum trăia un asemene moment. De mai multe săptămîni căuta un model pentru o lucrare intitulată „Tăcere enigmatică". Ştia *cum* trebuia să arate chipul statuii căreia voia să-i dea viaţă, dar nu izbutise să găsească modelul potrivit. Ce-i drept, evenimentele din ultima vreme nici nu-i permiseseră să se ocupe cît ar fi fost nevoie de acest lucru, însă imaginea care se ivise în mintea ei o chinuia, voia să iasă la lumină. Ştia că nu se va elibera de ea decît atunci cînd o va vedea modelată în lut. Nu îndrăznise să se apuce de lucru, pînă nu descoperise modelul dorit. Dealtfel, această muncă de creaţie o obliga să se concentreze şi, pentru cî-

teva ceasuri, o ajuta să nu se mai gîndească la acele întîmplări îngrozitoare. Nu să le uite, ci să nu se mai gîndească la ele.

— ... parcă e vina mea că bărbații aleargă după mine ca bezmeticii. Că deși sînt la locul meu, ei nu mă lasă. Chiar ieri, își continuă fata monologul, șeful Aprozarului din colț, domnul Pandele, un bărbat bine, care are și mașină și apar ...

— Desigur, desigur, o întrerupse Cela Sebastian, acum însă te-aș ruga să nu vorbești cîteva minute ca să-ți pot modela gura.

— Mai avem mult? întrebă tînăra, necăjită că trebuia să tacă.

— Nu. Într-o jumătate de oră terminăm.

„Și cînd te gîndești că fata asta îmi servește ca model pentru «Tăcerea enigmatică»! își zise sculptorița, modelînd cu grijă buzele frumos conturate. Modelele profesioniste sînt tăcute, însă celelalte, neflind obișnuite să stea atîta timp nemișcate, simt nevoia să vorbească, să facă tot felul de confidențe. Totuși, nu am de ce să mă plîng: are exact trăsăturile care-mi trebuiau și am găsit-o tocmai cînd mă așteptam mai puțin, fără s-o caut."

Într-adevăr, modelul atît de dorit se ivise în casa ei pe neașteptate, chiar în dimineața aceea. Dorina Leahu, fata cea vorbăreață care-i poza acum, îi fusese trimisă de cooperativa „Munca la domiciliu" ca să spele rufele. De îndată ce o văzuse își dăduse seama că era ceea ce îi trebuia. Nu-i fusese greu să o convingă, promițîndu-i, bineînțeles, o retribuție convenabilă. „Și rufele? întrebase fata. N-aș vrea să am necazuri la cooperativă". „Le vei spăla mîine, îi răspunsese sculptorița. Le voi telefona să te trimită și mîine aici."

Cela Sebastian miji ochii și își cercetă cu atenție opera. Apoi, își continuă munca, dăruind buzelor care rostiseră acele fraze banale un surîs enigmatic. Simțind că sub degetele ei se năștea chipul visat, uită de toate. Lucra cu febrilitate, fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare și fața mîzgălită cu pete de lut.

— Acum pot vorbi? vru să știe tînăra care-i poza, temîndu-se că nu va apuca să povestească docilei sale interlocutoare cum reușise să scape de insistențele domnului Pandele.

Glasul ei strident, atît de nepotrivit cu frumusețea trăsăturilor sale, rupse brusc vraja și o readuse pe artistă la realitate.

— Sigur că poți, zise ea resemnată și, cu cîteva mișcări rapide, dădu bărbiei curbura potrivită.

— Așa am pățit și cu domnu Pandele, un bărbat bine, care are și mașină și apartament, că dacă ar ști proprietăreasa mea ar căpăta gălbinare, dar pînă acum nu știe, și iată că domnu Pandele chiar ieri ...

— Doamnă, a venit domnul maior, zise Sia, apărînd în ușa atelierului și întrerupînd tirada gureșei Dorina.

— Oh, am uitat că l-am rugat să vină astăzi! exclamă Cela Sebastian, privind-o uluită. Unde este?

— L-am condus în hol.

— Alături?

— Da. Înainte de a vă apuca de lucru, mi-ați spus să ...

— Bine, dar cît e ceasul? întrebă sculptorița, observînd că ușa dintre atelier și hol fiind deschisă, maiorul auzea tot ce se vorbea.

— E aproape douăsprezece, răspunse Sia.

— Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Spune-i, te rog, domnului maior că termin imediat.

Cela Sebastian aruncă o ultimă privire capului pe care-l modelase. Da, reușise să imprime lutului nu numai trăsăturile care pentru ea erau acelea ale „Tăcerii enigmatice", ci și expresia potrivită. Bineînțeles, va mai trebui să o retușeze, însă esențialul fusese „prins", rămăsese întipărit în lutul moale.

— Dar nu-mi prea seamănă, făcu vădit dezamăgită fata care-i poza se.

„Firește că nu-ți seamănă, doar eu am creat aci «Tăcerea enigmatică» nu chipul Dorinei Leahu", gîndi sculptorița, învăluindu-și lucrarea cu o bucată de pînză umedă.

— Încă nu e gata, mai sînt destule de făcut, îi zise ea ca s-o împace.

— Da? Păi, dacă are să-mi semene și are s-o vadă proprietăreasa mea, precis că are să plesnească de necaz.

— Fără îndoială, se grăbi Cela Sebastian s-o asigure.

După ce plăti fetei, care plecă foarte încîntată, se spălă la chiuveta din atelier și se pieptănă. Mulțumirea care-i stăpînise inima, în timpul cît dăduse lutului amorf forma dorită, pierise. Acum trebuia să facă față realității, s-o înfrunte, să se lupte cu ea. Și ca să izbutească era silită să privească înapoi, să se lase asaltată de acele fapte pe care ar fi vrut să le uite...

Planta agățătoare, cu frunze în formă de inimă, descria un arc grațios deasupra oglinzii ovale. Lujerul ei de un verde fraged se înălța dintr-o glastră de majolică, plină cu pămînt negru, proaspăt udat.

Chiar lîngă oglindă, un mic trepied de bronz susținea un vas rotund de alabastru din care răsăreau capetele crețe ale unor narcise galbene. În holul îngust, care lega atelierul sculptoriței de clădirea propriu-zisă se mai aflau două scaune tapisate cu mătase argintie, cam uzată, și un covor verde-albăstriu.

Maiorul Radu Stelaru luă loc pe unul din scaune și îmbrățișă cu privirea încăperea în care-l condusese Sia. Prin ușa deschisă se zărea o parte a atelierului și se bucură că, în curînd, va putea pătrunde în acea sfîntă a sfintelor. Din discuția la care asistă fără voia lui înțelese ce se întîmplase și se miră că stăpîna casei se hotărîse să-l primească acolo.

Nu fu nevoit să aștepte prea mult. Cela Sebastian se ivi curînd și-l invită în atelier. Observă că sculptorița purta un pantalon negru și o bluză de jerse verde, ambele avînd ici-colo urme de lut. Părul, strîns într-un coc pe ceafă, îi dădea un aer sever. Îl pofti să ia loc și se așeză la rîndul ei, încruntîndu-se ușor, și îndepărtînd o șuviță rebelă, care-i tot aluneca pe frunte, cu un gest ce se voia calm, dar care trăda o tensiune interioară, abil stăpînită. Maiorul nu putu să nu remarce că ținuta simplă și pieptănătura austeră nu răpeau nimic frumuseții ei; dimpotrivă, frumusețea și distincția ei naturală făceau ca acea vestimentație cam neglijentă, care ar fi dezavantajat o altă femeie, să pară elegantă. Totodată, fu plăcut surprins de ordinea care domnea în atelier, însă nu o ordine supărătoare „ca trasă cu rigla". Dacă ar fi trebuit s-o caracterizeze ar fi numit-o „dezordine ordonată", oricît de neîmpăcată ar părea apropierea dintre aceste cuvinte.

Simţind că sculptoriţa îi urmăreşte fiecare mişcare, se feri să privească prea atent în jurul lui, mulţumindu-se cu o privire fugară. Un cap hîd de vrăjitoare, cioplit în lemn, un crab de marmură roz, cîteva busturi de marmură şi, într-un colţ, o statuie de marmură albă, în mărime naturală, reprezentînd o femeie cu văl, erau cîteva din lucrările ei pe care le remarcă în treacăt. Aceasta din urmă îl intriga, deoarece din fotoliul unde stătea nu-i putea vedea faţa. Hitonul lung, cu falduri bogate şi peplosul care-i acoperea capul i se părură cunoscute, dar nu reuşi să-şi amintească de unde. Abia mai tîrziu, în timp ce discuta cu doamna Sebastian înţelese de ce avea acest sentiment: statuia era lucrată în genul celebrelor statuete de Tanagra. Totuşi, în atitudinea pe care i-o imprimase artista exista ceva care-l intriga şi care, oricît părea de ciudat, trezea un sentiment de nelinişte. Se hotărî ca la plecare să privească mai atent acea statuie, chiar cu riscul de a fi considerat indiscret.

— Vă întrebaţi, desigur, pentru ce v-am chemat, începu ea, fără preambul.

Maiorul observă că nu găsise de cuviinţă să se scuze pentru întîrziere, ci pornise dintr-o dată la atac, iar acel „v-am chemat" suna destul de jignitor. Chiar în faţa lui, pe o etajeră, se afla un foarte reuşit cap de fetiţă, sculptat în marmură trandafirie.

— Ce minunată sculptură! exclamă el, de parcă nu i-ar fi auzit vorbele. Parcă respiră! Sînt sigur că o reprezintă pe micuţa Ada.

— Greşiţi. Este al celeilalte fetiţe a mele, Dina. A murit. Acum ar fi avut zece ani.

Rostise cuvintele cu un ton tăios, privindu-l în ochi. Întreaga ei atitudine îi interzicea orice comentariu, orice cuvînt de compasiune.

„Da, nu e uşor să-i parezi loviturile, îşi zise Stelaru, indispus de gafa făcută. Este o femeie căreia nu-i place să-şi etaleze rănile şi să fie compătimită".

— Data trecută mi-aţi pus nişte întrebări despre accidentul din Alpii Austrieci, continuă ea pe acelaşi ton.

— Cu totul întîmplător, replică maiorul, renunţînd să contraatace şi aţintindu-şi privirea asupra unei superbe draperii pictate cu plante exotice, care acoperea un întreg perete.

— Sînt convinsă că nu a fost „întîmplător", spuse Cela Sebastian ironic.

El se mulţumi să se încline uşor, fără să răspundă.

— Da, repetă frumoasa femeie, sînt convinsă că nu „întîmplător" mi-aţi pus acele întrebări. Şi tocmai de aceea v-am chemat.

— Nu prea înţeleg ce . . .

— Domnule maior, şantajul şi apoi asasinarea sărmanului Victor mi-au creat destule necazuri şi au dat naştere la destule bîrfeli.

Ofiţerul reţinu expresia „asasinarea sărmanului Victor".

„Cam nepotrivită, dacă te referi la cineva pe care-l iubeşti" gîndi el.

— Unii pălăvrăgesc vrute şi nevrute. De aceea am ajuns la concluzia că e mai bine să joc cu cărţile pe faţă, continuă Cela Sebastian.

— Adică? întrebă, intrigat de hotărîrea ei.

— Să fiu sinceră cu dumneavoastră.

— Nu v-am pus niciodată la îndoială sinceritatea, spuse maiorul zîmbind.

Orice altă femeie, în fața zîmbetului său irezistibil, ar fi devenit mai „maleabilă“. Dar Cela Sebastian dovedi că nu era ca „orice altă femeie“ ...

— Pe scurt, mi-am dat seama că mi-ați pus acele întrebări, pentru că voiați să aflați *ceva*. Ei bine, prefer ca acel „ceva“ să-l aflați de la mine, nu de la alții. Așadar, întrebați-mă și eu vă voi răspunde, zise ea cu răceală.

— Despre ce?

— Despre accidentul din Austria. Dacă nu mă înșel, m-ați întrebat: „Prin urmare, în acea excursie, ați fost numai dumneavoastră cu soțul?“

— Cred că da, spuse maiorul, reușind să-și ascundă uimirea.

— Răspunsul la această întrebare este: Nu, nu eram numai eu cu soțul. Făceam parte dintr-un grup.

— Și ... soțul dumneavoastră s-a prăbușit în prăpastie?

— Da.

— De față cu ceilalți?

— Nu. Deși ... Vă pricepeți la munți?

— Foarte puțin, făcu maiorul cu modestie.

— Sper să-mi înțelegeți totuși explicațiile, spuse sculptorița, care nu avea de unde să știe că el era un alpinist încercat. Masivul muntos Niedere Tauern cunoaște un mare aflux de turiști, atît iarna, cît și vara. Ne-am alăturat unui grup numeros și am început să urcăm. Peisajul era încîntător și urcușul destul de ușor. Aceasta însă pînă la primul platou. Acolo, toți s-au oprit, deoarece în fața noastră se înălța un vîrf extrem de abrupt. Ca să-l escaladezi

trebuia să te cațări pe un perete stîncos, aproape vertical. Cum sub acea porțiune a muntelui se căsca o prăpastie adîncă, presărată cu colți ascuțiți de stîncă, ceilalți excursioniști nu s-au arătat dispuși s-o urce. Doar soțul meu, un turist elvețian și eu am întreprins temerara ascensiune.

— Turistul vă era prieten?

— Nu. L-am cunoscut cu ocazia excursiei.

— Și?

— Ajutîndu-ne unul pe altul cu funia și uzînd de pioleți am reușit să ajungem în vîrf. Accidentul a avut loc acolo.

— Acolo?

— Da. De fapt „vîrful“ era un mic platou de vreo trei-patru metri pătrați. Ne-am oprit ca să ne odihnim și să admirăm minunata priveliște care se oferea ochilor noștri. Am mai fi zăbovit, însă se însera și am socotit că e mai bine să coborîm. Tocmai atunci s-a produs accidentul. Soțul meu s-a împiedicat de un colț de stîncă, a alunecat și, pierzîndu-și echilibrul, s-a prăbușit în prăpastie. Domnul Rösner ...

— Elvețianul?

— Da, elvețianul care ne însoțise. A încercat să-l rețină, dar n-a reușit. Totul s-a petrecut în cîteva secunde ... A fost ca un coșmar!

Cela Sebastian se-nfioră și-n ochii ei se oglindi spaima acelor clipe.

— S-a prăbușit, scoțînd un țipăt înfiorător. Ecoul îl făcea și mai ... Trupul lui a pus în mișcare pietrele, o adevărată avalanșă de pietre. Împreună cu Rösner am privit prăpastia ce se căsca sub noi. Nu se vedea nimic ... Doar pietrele continuau să se ros-

togolească... Încă multă vreme după aceea se tot rostogoleau...

Tăcu şi respiră de cîteva ori adînc, încercînd să se stăpînească.

— Asta e tot, spuse ea în cele din urmă.

— Şi ceilalţi? Vă aşteptau pe primul platou?

— Nu. După accident, n-am avut curajul să coborîm imediat. Coborîşul era la fel de dificil ca şi urcuşul. Totuşi, nu puteam rămîne acolo. Cînd ne-am mai revenit, am coborît. Ajunşi pe primul platou am observat că se întunecase de-a binelea. Cei care făcuseră parte din grupul nostru se aflau deja în vale. Pentru mine drumul a fost un chin. De îndată ce am sosit la Trieben am anunţat poliţia. S-au trimis echipe de salvare, alcătuite din alpinişti încercaţi. Dar..., nu se mai putea face nimic. Abia după patru zile au găsit cadavrul soţului meu. În cădere se zdrobise de stînci şi...

Se opri. Vocea i se frînse. Maiorul se simţi năpădit de remuşcări.

— ...şi apoi... avalanşa aceea de pietre şi păsările de pradă din munţi îl..., încercă ea să continuie, însă se opri din nou.

— Nu e cazul să mai continuaţi, spuse Stelaru.

— Am vrut să aflaţi totul de la mine, vorbi ea cu greutate. Sper că sînteţi mulţumit.

Trupul îi era scuturat de fiori şi chipul extrem de palid, dar făcea eforturi să-şi vină în fire, de parcă se ruşina de slăbiciunea ei.

— Fireşte că sînt, răspunse el, încercînd să-şi înăbuşe emoţia, mai ales că vă înţeleg.

— Mă înţelegeţi? făcu ea neîncrezătoare.

— Da. Ştiu cît e de greu să priveşti înapoi.

— Să priveşti înapoi..., repetă ea ca un ecou.

O roşeaţă uşoară îi coloră obrajii palizi şi îl privi cu atenţie, de parcă atunci îl vedea pentru întîia oară.

— Înseamnă că aţi putea înţelege totul! exclamă ea.

Pentru cîteva clipe, Stelaru avu impresia că enigmatica femeie îi va destăinui ceva foarte important, ceva vital pentru ea şi aşteptă, încordat ca un arc. Dar nu se întîmplă nimic.

— Mă refeream la lucrările mele, spuse Cela Sebastian repede.

Maiorul era sigur că altceva voise să-i spună, dar se răzgîndise din motive cunoscute doar ei.

— Cred că aţi înţelege mesajul care se ascunde în ele, continuă cu o grabă febrilă. Mi s-a părut că „Adevărul" v-a impresionat în mod deosebit.

— Adevărul? făcu el mirat.

— Da. Aşa am intitulat statuia aceea din colţ. Am lucrat mult la ea. Intenţionez s-o prezint, cîndva, într-o expoziţie. Aţi vrea s-o priviţi?

— Dacă nu vă deranjează...

„Adevărul" era statuia de marmură albă, care-i amintise de statuetele de Tanagra. Se apropie cu vădit interes. Acum îi putea contempla în voie faţa. O privi şi, fără să vrea, se dădu înapoi consternat. Nu se aşteptase ca silueta elegantă, drapată în faldurile imaculatului hiton de marmură să aibă un astfel de chip. Ochii măriţi de spaimă, care parcă rosteau „am văzut!", gura strîmbată de un rictus oribil şi, mai ales, expresia de silă şi groază îl făceau înspăimîntător, aproape respingător.

— Vă place?

Sculptorița se afla foarte aproape de el și-l privea, dornică să constate cît de mult îl impresionase acea ciudată statuie. Pentru o clipă, maiorul Stelaru fu tentat s-o apuce de umeri și, zgîlțîind-o cu putere, s-o întrebe: „Ce urmărești tu, Cela Sebastian? Ce-mi ascunzi?"

— Este o lucrare remarcabilă, dar nu am venit aici ca să vă elogiez calitățile de sculptor, răspunse el, cînd fu sigur că glasul nu-l va trăda.

— Vă place? repetă ea.

— Nu mă așteptam ca adevărul să arate astfel, spuse maiorul.

— Tocmai asta este! exclamă ea triumfătoare.

— „Asta"? Ce vreți să spuneți?

— Că fața statuii provoacă celui care o privește un șoc: fiindcă fața nu se potrivește cu corpul, sau, mai precis, vederea acelei siluete zvelte, voalate, nu te pregătește, nu te lasă să bănuiești că vei vedea o asemenea față.

„Știu bine că nu la statuie se referă", gîndi maiorul.

— Ce ați spus este valabil pentru un privitor neatent, replică, hotărît să-i facă jocul. Cu unul atent, e altceva.

— Vă ascult. Părerea dumneavoastră mă interesează extrem de mult, murmură ea.

— Un privitor atent ar observa că silueta „zveltă", cum ați numit-o, are ceva care-i stîrnește un sentiment de neliniște.

— Ah, ați sesizat și acest lucru?

— Da. Și acest lucru și multe altele, stimată doamnă Sebastian.

— Faptul că-mi înțelegeți mesajul artistic este deosebit de încurajator pentru mine.

— Oricînd veți dori să discutăm despre lucrările dumneavoastră și, în mod deosebit, despre „Adevăr", mă refer la statuia cu acest titlu, mă puteți chema, îi spuse el înainte de plecare.

8

Ilinca Gilorteanu, o bătrînă cu alură marțială, înaltă, slabă, cu păr alb adunat într-un coc în creștetul capului, își îndreptă ochelarii cu degetele ei osoase, asemeni ghearelor unei păsări de pradă, și privi atentă legitimația pe care i-o arăta locotenentul Stănică. Ochii ei decolorați de vîrstă și ușor bulbucați îl examinară cercetători, apoi expresia lor deveni severă.

— Tinere, aș putea să-ți fiu bunică! rosti ea sentențios, înapoindu-i legitimația.

Surprins, acesta o luă și o puse în buzunar. Ruda inginerului Barna, de la care se aștepta să obțină unele informații interesante, îl cam descumpănea. În primul rînd era mult mai bătrînă decît se așteptase. Fața brăzdată de riduri, care se încrucișau ca firele unei plase, corpul slab, numai piele și oase, mîinile descărnate, cu tendoane proeminente, arătau că avea peste optzeci de ani. Privind-o se întreba dacă nu cumva discuția cu ea avea să se dovedească inutilă.

„În cazul că a dat în mintea copiilor, nu prea văd ce rezultate aș putea obține", se gîndi el necăjit.

Ofițerul stătea în picioare, în holul spațios unde-l primise doamna Gilorteanu și, în ciuda îndoielilor care-l chinuiau, zîmbea. Prin ușa deschisă și prin două ferestre înguste, acoperite cu perdeluțe de tul

alb, brodat, lumina zilei pătrundea în voie şi putu constata că mobilierul, alcătuit din două fotolii, o masă rotundă şi un cuier cu oglindă, era cam uzat, însă de bună calitate.

— Bunicile îţi trăiesc? îl întrebă ea.

— Desigur, răspunse locotenentul, continuînd să zîmbească.

— Sînt bătrîne?

— Una are şaptezeci şi doi de ani, iar cealaltă şaptezeci şi cinci.

— Ei, sînt încă tinere! Eu am împlinit optzeci şi patru de ani.

— Mulţi înainte.

— Sper să fie mulţi. Bunica mea, odihnească-se în pace acolo unde este, a trăit o sută trei ani, iar mama mea, odihnească-se şi ea în pace, a ajuns la o sută cinci ani.

— Dumneavoastră le veţi întrece, zise Stănică, reuşind cu greu să-şi ascundă exasperarea. Însă, dacă puteţi, v-aş ruga să-mi acordaţi cîteva minute deoarece . . .

— De ce să nu pot? îl întrerupse bătrîna doamnă. Că doar n-am nimic de făcut. Nepoată-mea, Linica, şi bărbatul ei fac toate treburile. Sînt tare buni cu mine. Acuma, amîndoi sînt la serviciu. Vin după trei. De cînd locuiesc cu ei o duc minunat. Nu mă pot plînge. Eu îngrijesc doar de Sultan şi de flori. Ba şi împletesc. Ce-i drept, cu ochelari. Mama mea, fie-i ţărîna uşoară, abia după vîrsta de nouăzeci de ani a început să poarte ochelari. Ce să-i faci, noi cei de azi sîntem mai slabi. Alte vremuri! Şi cum îţi spuneam, tinere, doar atîta am de făcut. Să nu crezi însă că e puţin. Sultan e tare mofturos şi flori avem destule. Cît despre împletit, află că dacă vreau, pot

face un pulovăr pe lună! Am uitat să-ţi spun că Sultan este motanul casei. Uite că a apărut. E deştept foc. Cum şi-a auzit numele a şi venit.

Într-adevăr, în hol îşi făcu apariţia un motan mare, cenuşiu. Se apropie de stăpîna lui şi începu să i se frece de picioare.

— Doamnă Gilorteanu, spuse locotenentul, făcînd eforturi disperate ca să-şi păstreze calmul, aş . . .

— Să mergem în salonaş, îl întrerupse din nou guraliva bătrînă. Acolo vom putea sta liniştiţi de vorbă.

După ce încuie uşa de la intrare, o luă înainte, urmată de motan şi de deznădăjduitul Stănică.

Salonaşul era o încăpere luminoasă, cu fotolii de tip vechi, tapisate cu catifea înflorată, cu o masă ovală situată chiar în mijlocul camerei, sub un elegant candelabru de bronz aurit. Un dulap bibliotecă, cu uşi de sticlă, prin care se zăreau cotoarele cu litere aurii ale cărţilor, ocupa aproape un perete, iar lîngă fereastră, pe etajere şi gheridoane se aflau o mulţime de glastre cu flori şi plante verzi. Cerceluşi, ciclamene, asparaguşi, muşcate şi ficuşi alcătuiau o oază de verdeaţă, plăcută la vedere.

Locotenentul, instalat într-un fotoliu confortabil, aprecie curăţenia şi ordinea care domneau în cameră. Ar fi vrut să-şi exprime admiraţia pentru felul cum erau îngrijite plantele, dar se stăpîni, temîndu-se de o nouă deviere a discuţiei.

Bătrîna luă şi ea loc, avînd grijă să-şi pună picioarele pe un mic scăunel. Se vede că acela era locul ei favorit.

Sultan îi dădu de cîteva ori tîrcoale ofiţerului, privindu-l cu ochii lui surprinzător de albaştri. Apoi,

cu un aer de proprietar se tolăni pe o pernă voluminoasă şi, după ce-şi linse cu grijă labele, adormi.

— Te ascult, tinere, i se adresă bătrîna, apucîndu-se să împletească cu sîrg.

Clinchetul andrelelor, torsul molcom al motanului şi ciripitul păsărelelor, care se fugăreau printre crengile înflorite ale pomilor din grădină, creau o atmosferă paşnică şi-l făceau pe Stănică să-şi amintească de vacanţele petrecute în casa bunicilor săi. Dar, din păcate, nu venise acolo ca să evoce anii fericiţi ai copilăriei, ci ca să capete informaţii care ar fi ajutat la elucidarea „Cazului Barna".

— Îmi pare rău că va trebui să vă răscolesc durerea, însă nu se poate altfel. Desigur . . .

— Pricep. Vrei să vorbim despre nepotul meu, Victor, zise bătrîna, continuînd să împletească.

— . . . că şi dumneavoastră doriţi ca asasinul să fie prins şi pedepsit, ţinu locotenentul să-şi termine fraza.

— Fireşte că asta vreau. Totuşi, nu văd cine l-ar fi urît atît de mult, încît să-l ucidă. N-avea duşmani, îşi vedea de treabă, era stimat şi apreciat. La serviciu n-avea probleme.

Glasul ei răsuna la fel de ferm, însă capul i se plecă imperceptibil, ca sub o apăsare nevăzută şi ridurile de pe chipul ei parcă se adînciră.

— Pînă acum doi ani şi jumătate, inginerul Barna a locuit aici, la dumneavoastră şi, poate că aţi observat ceva care ar explica cele întîmplate. Pentru noi, orice amănunt este important.

— Află, tinere, că m-am gîndit mult la toate astea. Sînt vară primară cu bunica lui Victor şi l-am iubit ca pe fiul meu. A locuit la mine încă de pe vremea cînd urma liceul. Tatăl lui, Dumnezeu să-l

odihnească, a pierit în bombardamentul din 4 aprilie 1944. O bombă le-a lovit casa în plin. El şi maică-sa s-au mutat la mine. Biata Virginica, maică-sa, şi-a urmat curînd bărbatul în mormînt. Era tare frumoasă. Victor îi semăna. Da, a locuit la mine pînă acum doi ani şi cinci luni. Ne înţelegeam tare bine.

Locotenentul ar fi vrut s-o întrebe de ce se mutase inginerul de la ea, însă se temu s-o întrerupă. Spera că lăsînd-o să vorbească va afla şi lucruri care le-ar fi putut fi de folos. Observase că de cîte ori încercase să spună ceva, apriga bătrînă îl întrerupsese. Se hotărî aşadar s-o lase în voia ei. Constatase uşurat că, deşi vorbea cam încîlcit, ea îşi păstrase limpezimea minţii.

— În răstimpul cît a stat la mine, nu am avut necazuri cu Victor, continuă doamna Gilorteanu. Învăţa şi muncea mult, iar de cînd lucra la Ministerul Comerţului Exterior călătorea des. Viaţa lui era liniştită şi i se prevedea un viitor strălucit. Nimic, nimic nu arăta că va avea parte de un asemenea sfîrşit.

Tăcu pentru cîteva clipe, îşi şterse cu mişcări încete ochelarii care i se aburiseră de lacrimi, îşi suflă nasul într-o batistă tivită cu dantelă şi reîncepu să împletească.

— Da, a trăit liniştit pînă în ziua cînd a cunoscut-o pe Cela Sebastian, zise ea, mişcîndu-şi cu înverşunare andrelele. Din ziua aceea, totul s-a schimbat. Bineînţeles, nepotul meu muncea, călătorea, îşi vedea de serviciu ca de obicei şi sînt sigură că nici unul dintre colegii lui nu şi-a dat seama ce se petrece cu el.

„Asta aşa este", îşi spuse locotenentul.

— Eu însă, care-l cunoşteam de mic şi-i eram ca o mamă, mi-am dat seama că suferă. Nu, să nu-ţi

închipui că mi s-a plîns. Nu. Victor era un bărbat mîndru, în stare să se stăpînească. Nu, nu mi-a spus nimic, dar din unele mici fapte, dintr-un cuvînt scăpat, mă rog, adunînd picătură cu picătură, am înțeles cum stau lucrurile. Mai tîrziu, din discuția avută cu el și cu femeia pe care o iubea, pentru că o iubea foarte mult, așa să știți, bănuiala mea s-a adeverit. Bietul Victor! Dragul meu băiat!

— Regret că din cauza mea trebuie să vă amintiți de lucruri atît de triste, murmură locotenentul, observînd că bătrîna doamna își șterge din nou ochelarii.

— Amintirea lui Victor nu mă părăsește nici măcar pentru o clipă, prin urmare n-ai ce regreta. Vezi, tinere, la vîrsta mea ajungi să te obișnuiești cu ideea morții, Victor însă era încă tînăr și a pierit de moarte năprasnică. Sînt convinsă că Cela Sebastian nu se prăpădește jelindu-l.

— Ați cunoscut-o? întrebă Stănică.

— Firește. Nu ți-am spus că Victor a adus-o aici și că am avut o discuție? Nu mult după aceea, el s-a mutat de la mine. Cică să fie mai aproape de minister... Povești! Adevărul este că nu i-a convenit cum i-am vorbit acelei doamne. Nu m-am amestecat niciodată în viața lui, dar atunci n-am mai putut răbda și i-am spus verde în față ce gîndesc. Mie mi-au plăcut întotdeauna oamenii sinceri. Asta e. Am prețuit toată viața sinceritatea și, fie vorba între noi, oare poate exista dragoste fără sinceritate?

— Nu, nu poate exista, exclamă cu convingere locotenentul. Dar, ce vă făcea să credeți că doamna Sebastian nu era sinceră? Vă rog să fiți convinsă că nu curiozitatea mă îndeamnă să vă pun această întrebare.

— Știu, știu. Și tocmai de aceea am să caut să-ți răspund cît mai limpede. Ei bine, Victor voia s-o ia de nevastă, însă ea refuza să divorțeze. Zicea că n-o poate face din cauza fetiței. Adevărul era însă altul: pe de o parte nu-l iubea pe Victor atît de mult cît susținea și, pe de altă parte, ținea încă la bărbatul ei care..., ce mai încoace și încolo, nu era ușă de biserică. Ba poate că se și temea de el, să n-o pățească și dînsa ca nenorocita aceea de Victorița Iordache. Da, Victorița Iordache; că am o memorie foarte bună cînd e vorba de nume. Ce, n-am aflat eu? Că doar din cauza bărbatului ei s-a sinucis biata fată. Și mai era și doctor, nerușinatul! Doamne iartă-mă, că-i mort.

Bătrîna își făcu cruce cu multă evlavie și își reluă lucrul, mînuindu-și andrelele cu și mai mare înverșunare. Locotenentul tăcea, încercînd să rețină ceva din acea avalanșă de cuvinte.

— Și atunci i-am zis: „Argumentele tale cam șchioapătă, draga mea. La fetiță ar fi trebuit să te gîndești mai înainte. Dacă l-ai iubi pe Victor, nu ai putea suporta o situație atît de... echivocă". Da, chiar așa i-am zis. Și, bineînțeles, nu i-a convenit. Și nici lui Victor. Au plecat amîndoi. Pe urmă, cînd nepotul meu m-a mustrat, ce-i drept cu multă politețe, și m-a rugat să nu mă mai amestec, i-am explicat că nu pot fi indiferentă, cînd e-n joc fericirea lui. Și așa, din vorbă-n vorbă... Ce mai, după două săptămîni de la discuția aceea s-a mutat de la mine. Am fost tare amărîtă. Pe urmă, Linica, nepoată-mea, care se măritase de curînd cu un profesor de aici, din București, că ea era din Ploiești, mai precis acolo locuia, da, Linica și bărbatul ei s-au mutat la mine și mă simt bine cu dînșii. Victor însă nu mai este...,

încheie ea, lăsîndu-şi împletitura în poală, cu un gest obosit.

Motanul se trezi, se întinse şi îşi ascuţi ghearele înfigîndu-le de mai multe ori în pluşul scămoşat al pernei. Apoi, cu paşi leneşi se apropie de stăpîna lui şi i se frecă de picioare.

— Nu ştiu dacă ceea ce ţi-am povestit ţi-ar putea fi de folos, spuse bătrîna, dominîndu-şi emoţia.

— Chiar foarte mult, o asigură Stănică, afişînd un entuziasm pe care, în realitate, era departe de a-l resimţi.

Desigur, din spusele ei aflase unele amănunte necunoscute referitoare la relaţiile dintre inginerul Barna şi Cela Sebastian, precum şi la „aventurile" extraconjugale ale doctorului Laurenţiu Sebastian, dar nu vedea în ce măsură i-ar fi ajutat toate acestea în rezolvarea cazului care-i preocupa. Nu socoti însă de cuviinţă să-i arate octogenarei că relatarea ei îl dezamăgise şi îl cam... ameţise. Îi mulţumi deci cît putu mai frumos şi se pregăti de plecare.

Ilinca Gilorteanu, urmată de Sultan, îl conduse, încercînd să-şi recapete alura marţială. Cînd ajunseră în hol se opri şi se-ntoarse spre el.

— De fapt, tinere, îi zise surîzînd, ştiu că am vorbit cam încîlcit, dar nădăjduiesc că mă vei ierta. Nu uita că sînt cu mult mai bătrînă decît bunicile dumitale.

— Relatarea dumneavoastră a fost cît se poate de clară şi m-a ajutat să lămuresc unele puncte obscure, rosti cu convingere locotenentul.

— Adevărat? făcu încîntată bătrîna doamnă. Atunci, sper că ai să mă anunţi şi pe mine, cînd criminalul va fi prins.

— Vă promit, spuse Stănică şi, luîndu-i mîna tremurătoare, i-o sărută respectuos.

„Cînd criminalul va fi prins! gîndi el cu amărăciune, părăsind casa Ilincăi Gilorteanu. Sărmana bunicuţă crede că m-a şi pus pe urmele lui... Pînă una alta, trebuie să văd ce voi raporta maiorului Stelaru! Pe el nu-mi va fi atît de uşor să-l conving că datele pe care i le aduc ne pot fi de folos".

Întors din misiune, maiorul Mihai Ştefănescu puse la dispoziţia colegului său, maiorul Radu Stelaru, dosarul cerut. Acesta cuprindea datele furnizate de poliţia austriacă în legătură cu „accidentul din masivul Niedere Tauern din Alpii Austrieci, accident în care îşi pierduse viaţa cetăţeanul român Laurenţiu Sebastian, doctor în medicină".

Maiorul studie cu mare atenţie cuprinsul dosarului şi ajunse la concluzia că faptele se petrecuseră aşa cum i le relatase Cela Sebastian.

Coborîse de pe acel vîrf abrupt împreună cu inginerul Rösner, cînd începuse să se întunece. De îndată ce ajunseseră în mica localitate Trieben, cea mai apropiată de locul accidentului, relataseră poliţiei cele întîmplate. Fuseseră trimise echipe de salvare, dar numai după patru zile reuşiseră să dea de cadavrul doctorului Sebastian, „zdrobit de stînci şi sfîşiat de păsările de pradă din munţi".

Da, frumoasa femeie nu-l minţise şi, totuşi..., era sigur că-i ascundea ceva, mai bine zis exista ceva care o preocupa. Îşi aminti de convorbirea avută cu ea, de ciudata ei purtare, de înfiorătoarea expresie a acelei stranii statui intitulate „Adevărul" şi îşi spuse că flerul lui nu-l înşela. Dealtfel, chiar Cela Sebastian încercase să-i atragă atenţia, ce-i

drept, într-un fel cam neobişnuit, că există unele lucruri pe care el „ar putea să le înţeleagă".

„La început m-a tratat cu aroganţă şi cu vădită rea-voinţă. Mai mult, m-a atacat ca pe un adversar, pe care vrei să-l faci knock-out. Pe urmă însă, mai exact... Dar cînd s-a întîmplat asta?" se întrebă el străduindu-se să stabilească momentul în care sculptoriţa şi-a schimbat atitudinea faţă de dînsul.

Cum amănuntele acelei întîlniri i se întipăriseră adînc în memorie, nu-i fu greu să o facă. Revedea roşeaţa care-i colorase obrajii palizi, ochii strălucitori, felul în care-l privise.

„M-a privit, de parcă atunci m-ar fi văzut pentru întîia oară, îşi zise, retrăind acele clipe cu o emoţie care-l uimi. Şi asta s-a întîmplat cînd am rostit: «Ştiu cît e de greu să priveşti înapoi». Da. Atunci. Ce însemnătate avea pentru ea acest fapt? Să priveşti înapoi... E greu să priveşti înapoi..."

Gînditor, îşi notă unele detalii de care ar fi putut avea nevoie şi, mulţumindu-i colegului său, îi înapoie documentele referitoare la accident.

Revenind în biroul lui, maiorul Stelaru scoase din fichet dosarul pe coperta căruia scrisese „Cazul Barna" şi studie cu grijă toate materialele pe care le cuprindea. Nu avea nici o îndoială că, în ce priveşte asasinarea inginerului, Dinu Tarcea era nevinovat. Însă, odată ce se comisese o crimă, trebuia să existe şi un asasin. Cine era acesta? Nu putea fi vorba de un spărgător prins asupra faptului; nu se găsiseră nicăieri urme de efracţie şi din apartament nu lipsea nimic. Atunci?

„Oare Stănică şi Borcea au dat de vreun fir? se întrebă maiorul. Şi Cela Sebastian? Ce a împiedicat-o să-mi vorbească deschis?"

Puse dosarul în fichet şi, înainte de a aşeza lîngă el hîrtia pe care-şi făcuse unele notiţe despre accidentul din Austria, o citi încă o dată.

„Rösner Karl Heinz, inginer chimist, cetăţean elveţian, 49 de ani, născut la Weinfelden, cantonul Thurgau, Elveţia".

Aceste date i se părură destul de modeste. La urma-urmei, respectivul era singurul martor al accidentului. Fără să mai piardă vremea, maiorul formă numărul colegului său Ştefănescu.

— Ştefănescule, tot eu sînt, îi zise el cînd îi auzi vocea. Aş vrea să te rog ceva în legătură cu Rösner, elveţianul care i-a însoţit pe soţii Sebastian în ascensiunea fatală.

— Da, ştiu. Ce anume? se mulţumi să întrebe maiorul Ştefănescu, care niciodată nu se mira de nimic.

— Te-aş ruga să ceri poliţiei elveţiene mai multe date despre el: unde lucrează, unde se află în prezent, dacă are rude etc. Se poate?

— Ce nu fac eu pentru tine! replică Mihai Ştefănescu pe un ton melodramatic. Dar, ce ai cu Rösner ăsta? Crezi că ţi-ar putea furniza detalii suplimentare despre accidentul care a costat viaţa doctorului Sebastian?

— Cam aşa ceva, răspunse Stelaru în doi peri.

— Voi încerca să-ţi fac rost de ceea ce te interesează, însă fii sigur că acum, la doi ani după accident, respectivul nu-ţi va prezenta o depoziţie mai cuprinzătoare decît prima. Ei, dacă te-ai duce tu acolo sau dacă ar veni el aici şi i-ai adresa unele întrebări concrete, insistînd asupra chestiunilor care ţi se par mai importante, ar fi cu totul altceva.

— Asta cam aşa este, dar pînă una-alta, va trebui

să mă mulțumesc cu datele pe care ai să mi le procuri tu.

— În privința asta poți să fii liniștit, îl asigură maiorul Ștefănescu.

Radu Stelaru depuse încet receptorul în furcă. Cuvintele rostite de colegul său, mai mult în glumă, îi răsunau încă în urechi. „Dacă te-ai duce tu acolo sau dacă ar veni el aici și i-ai adresa unele întrebări..."

Făcu cîțiva pași prin încăpere, frămîntat de gînduri, apoi se opri în dreptul ferestrei deschise.

„Uite ce-i trece prin minte lui Mihai, își spuse el, privind zbaterea lină a frunzelor de plop. Să mă duc în Elveția sau să vină Rösner în România! Ce să caute aici? În ce mă privește pe mine, numai asta mi-ar lipsi acum: să fac pe turistul!"

Căpitanul Marin Borcea mai fusese în apartamentul Lidiei Jeleru, cu ocazia morții iubitului ei. Atunci doar trecuse în goană prin hol și camera de baie ca să iasă pe scara de incendiu și nu avusese prilejul să „admire" acel interior uluitor. Acum, zărindu-l la lumina zilei, resimți, ca toți cei care aveau „norocul" să-l vadă, un adevărat șoc. Nemaipomenitul amestec de culori și de obiecte atît de puțin potrivite unele cu altele îl făcură să rămînă pentru cîteva clipe în prag. Apoi, la invitația Lidiei, pătrunse în încăpere și, reușind să ocolească hamacul-bibliotecă, se așeză în fotoliul Chippendale, care, la fel ca superiorului său, i se păru mai sigur.

— Mătușa mea pretinde că aranjamentul apartamentului ei este înviorător și deconectant, zise Lidia ca de obicei în asemenea împrejurări.

Cînd se dusese să vadă cine sunase și-l zărise în fața ei nu fusese deloc încîntată: felul cum o interogase îi era încă prea viu în memorie. Acum însă, severul ofițer avea un aer atît de uluit, încît reuși cu greu să nu surîdă. Și acest lucru era ceva neobișnuit la ea, deoarece, de la moartea tragică a lui Dinu Tarcea, surîsul nu i se mai ivise pe buze. Singura ei alinare era învățatul. Se pusese „cu burta pe carte" și își luase aproape toate examenele cu notă maximă.

— Da, într-adevăr, este foarte. . ., foarte deconectant, mormăi căpitanul, privind înfiorătoarea maimuță de pluș verde.

Reuși să-și vină în fire cu prețul unui efort considerabil și să-și privească gazda. Chipul cu trăsături obosite, cearcănele vinete din jurul ochilor și chiar părul legat cu o panglică neagră, fără nici o urmă de cochetărie, îi vorbeau despre suferința tinerei femei.

„Cît a îndurat și îndură din cauza acelei lichele", gîndi el.

Se hotărîse cu greu s-o viziteze, știind că ultima lor întîlnire nu-i prea fusese Lidiei pe plac. Dacă pînă la urmă o făcuse, aceasta se datora dorinței sale de a afla numele prietenilor apropiați ai lui Dinu Tarcea, pe care era sigur că ea îl cunoștea. Conta și pe faptul că, poate, șantajistul îi spusese cine mai știa de vizita lui la inginerul Barna. Socotea că Lidia Jeleru i-ar fi putut furniza unele date despre acei prieteni, evitîndu-i astfel o pierdere de timp inutilă. După discuția avută cu superiorul său, căpitanul Borcea analizase din nou faptele și ajunsese la concluzia că, desigur, între asasinarea inginerului și prezența lui Tarcea la domiciliul acestuia exista o legătură. I se părea greu de crezut că asasinul alesese cu totul întîmplător tocmai ziua și ora cînd șantajistul se

dusese acasă la Barna. Or, dacă admitea că nu Dinu Tarcea, ci altcineva comisese crima, însemna că acest „altcineva" *ştiuse* în ce zi şi la ce oră se va duce Tarcea acolo, şi-l ucisese pe inginer chiar atunci, pentru ca vina să cadă asupra şantajistului. Dar ca iubitul Lidiei să-i facă o asemenea „confidenţă" însemna că criminalul îi era prieten apropiat, poate chiar complice. Nu excludea nici posibilitatea ca, în timp ce Tarcea vorbea cu portarul, asasinul să fi profitat de ocazie ca să se strecoare pe scări neobservat de nimeni. Raţionamentul său îl decisese să discute cu Lidia. Nu-i pomenise maiorului Stelaru de intenţia lui, vrînd să-şi verifice mai întîi ipoteza.

— N-am să vă reţin prea mult, îi spuse el. Ştiu că sînteţi în sesiune şi aveţi de învăţat. De aceea, vă rog să-mi indicaţi numele celor mai apropiaţi prieteni ai lui Dinu Tarcea.

— Din păcate, nu-i cunosc.

— Am vrut să vă cruţ timpul şi v-am pus întrebarea direct, însă dumneavoastră refuzaţi să-mi răspundeţi. Fiindcă nu pot crede că ceea ce îmi spuneţi este adevărat, ţin să vă atrag atenţia că aveţi tot interesul să-mi daţi numele cerute de mine. Pe scurt: dacă Dinu Tarcea este nevinovat, înseamnă că cineva a vrut să arunce întreaga vină asupra lui. Acel „cineva" este asasinul. El a ucis îndată ce prietenul dumneavoastră a părăsit locuinţa inginerului Barna. Şi a putut face acest lucru, ştiind *cînd* se va duce Tarcea acolo.

— Vă înţeleg perfect raţionamentul, şi mă bucur constatînd că nu-l mai consideraţi vinovat pe Dinu, însă credeţi-mă că nu-i cunosc prietenii.

Lidia Jeleru spunea adevărul. Tarcea avusese grijă să-şi ţină prietena departe de „lumea lui". Poate pentru că nu voia ca ea să afle cît de josnică este această „lume" a sa, deoarece în adîncul sufletului său, acel individ cinic şi dubios simţea un fel de respect pentru fata care-l iubea atît de mult. Aşa se face că niciodată nu-i ceruse să-l însoţească la chefurile organizate cu aceşti „amici".

— Deci, nu vreţi să mă ajutaţi? o întrebă Borcea, negăsind de cuviinţă să-i explice că noua lui presupunere privind nevinovăţia lui Tarcea nu o excludea deloc pe prima.

— Aş vrea, dar nu pot. Nu uitaţi că i-am promis tovarăşului maior Stelaru că-l voi anunţa de îndată ce voi obţine date care ar putea ajuta bunul mers al cercetărilor. Şi vă asigur că nu am stat cu mîinile încrucişate. Doar şi eu doresc ca asasinul să fie prins cît mai repede. Din nefericire însă nu am aflat nimic deosebit despre inginerul Barna şi anturajul său. De aceea nici nu i-am telefonat tovarăşului maior.

— Dar nu e vorba numai de inginerul Barna! exclamă căpitanul. Pe noi ne interesează tot ce ar putea avea vreo legătură cu acest caz. Nu putem neglija nici cel mai neînsemnat amănunt.

— Aşadar, poate avea importanţă ceea ce am aflat despre doctorul Sebastian?

— Desigur, zise cu convingere Borcea, deşi în sinea lui era dezamăgit; nu asemenea date aştepta el.

— Ei bine, am aflat că doctorul Laurenţiu Sebastian era cam afemeiat. Ultima lui „cucerire", o fată foarte tînără, pe nume Victoriţa Iordache, s-a înecat. Mai avusese şi alte asemenea aventuri, dar pe mine m-a impresionat sfîrşitul tragic al Victoriţei. Mai ales că ai ei au fost pe atît de norocoşi, pe cît a fost ea de nenorocoasă.

— Adică?
— Şi-au luat un apartament, iar fratele ei şi-a cumpărat maşină. Pînă la moartea Victoriţei acest frate o ducea greu, nefiind prea iubitor de muncă. Da, făcu întristată Lidia, s-ar zice că biata fată trebuia să moară pentru ca soarta familiei sale să se schimbe în bine.
Deşi cele relatate de tînăra femeie nu aveau nici o legătură cu asasinarea lui Victor Barna, ele i se părură interesante căpitanului.
— Şi unde locuieşte această familie norocoasă? întrebă el.
— În apropiere de Bulevardul 6 Martie. Nu ştiu precis pe ce stradă. Credeam că nu vă interesează şi n-am căutat să aflu.
— Nu-i nimic. Oricum, vă mulţumesc pentru osteneala pe care v-aţi dat-o. Şi vă rog să ne anunţaţi cînd veţi avea vreo informaţie legată cît de cît de cazul Barna.
— Aşa voi face, îi promise ea.
Căpitanul Borcea părăsi locuinţa Lidiei Jeleru destul de descumpănit. În loc să obţină numele prietenilor apropiaţi ai lui Dinu Tarcea, descoperise că doctorul Sebastian îşi înşela soţia, iar amanta lui se înecase, după moartea ei în situaţia financiară a familiei sale producîndu-se o substanţială îmbunătăţire. Aceste informaţii, deşi interesante, nu prea aveau să-i ajute la rezolvarea cazului pe care-l anchetau. Îndreptîndu-se spre sediu, se hotărî să-i raporteze totul maiorului Stelaru şi, totodată, să-i vorbească şi despre motivul care-l determinase s-o viziteze pe Lidia Jeleru.

9

Din entuziasmul care-l stăpînise pe locotenentul Stănică, în clipa cînd pornise spre casa Ilincăi Gilorteanu, nu mai rămăsese nici o urmă. Intră în biroul maiorului Stelaru şi spuse: „Permiteţi să raportez?“ cu un ton atît de trist şi cu un aer atît de abătut, încît superiorul său îl privi mirat.
— Ia loc şi dă-i drumul, se mulţumi el să-i spună, gîndindu-se că subalternul său îi va explica ce i se întîmplase.
Locotenentul nu aşteptă să fie invitat de două ori, ci aşezîndu-se pe unul din fotoliile aflate lîngă biroul şefului său îi relată cît se poate de amănunţit cum decursese vizita sa la bătrîna doamnă Gilorteanu şi ce-i declarase aceasta.
Tocmai terminase, cînd intră căpitanul Borcea. Chipul său încruntat arăta cît se poate de limpede că nici el nu prea era în apele sale. Părînd a nu fi observat nimic, maiorul Stelaru îl rugă pe Stănică să repete pe scurt cele spuse de doamna Gilorteanu, pentru ca şi căpitanul să fie pus la curent.
— Curios! exclamă acesta, după ce ascultă cu atenţie relatarea locotenentului. Da, curios, deoarece şi eu am aflat cam acelaşi lucru de la Lidia Jeleru.
— I-ai făcut o vizită?
— Da.
— Nu-mi amintesc să fi fost vorba de aşa ceva.
— E adevărat, tovarăşe maior. Însă mi-a venit o idee şi am vrut s-o verific cu ajutorul ei.
— Ce idee şi ce rezultat ai obţinut?
— M-am gîndit că asasinarea inginerului Barna în ziua şi la ora cînd a fost vizitat de Dinu Tarcea nu poate fi o simplă întîmplare. Dacă admitem că nu

Tarcea este făptaşul, înseamnă că asasinul este o persoană din anturajul acestuia. Mai mult chiar, este o persoană care se bucură de deplina sa încredere, odată ce i-a adus la cunoştinţă că a fost chemat de inginer. Am mers mai departe şi am presupus că persoana respectivă a reuşit să se strecoare neobservată în clădire şi l-a ucis pe Victor Barna ştiind că bănuielile vor cădea asupra lui Tarcea. Asta nu exclude, bineînţeles, posibilitatea ca prima mea supoziţie să fie adevărată şi anume că Dinu Tarcea, ameninţat de inginer că va fi dat pe mîna autorităţilor, să-l fi ucis.

Maiorul Stelaru nu găsi de cuviinţă să facă nici un fel de comentariu şi căpitanul urmă:

— Mărturisesc însă că cea de a doua variantă mi s-a părut mult mai plauzibilă şi m-am dus la locuinţa Lidiei Jeleru ca s-o întreb cine erau prietenii apropiaţi ai lui Tarcea şi căruia dintre ei crede că i-ar fi putut dezvălui acesta planurile sale. Din păcate, ea mi-a declarat că nu cunoaşte pe nici unul dintre prietenii lui. Lucrul mi s-a părut greu de crezut şi am insistat, explicîndu-i de ce voiam să ştiu în cine putea avea încredere iubitul ei. A susţinut morţiş că nu-mi poate fi de folos în această privinţă. În schimb mi-a spus că, dornică să-şi ţină promisiunea pe care v-a făcut-o, a încercat să obţină unele informaţii referitor la anturajul inginerului Barna. Spre marea ei părere de rău n-a prea avut succes. Numai despre doctorul Sebastian a aflat unele chestiuni, dar nu v-a telefonat ca să vi le comunice, socotind că nu au nici o legătură cu asasinarea inginerului. Ca să fiu sincer, îi împărtăşesc părerea şi am fost destul de dezamăgit că în loc să capăt numele prietenilor apropiaţi ai lui Tarcea, ceea ce ne-ar fi

pus poate pe urmele asasinului, am aflat că doctorul Sebastian a fost un soţ infidel şi că ultima lui „cucerire“, cum s-a exprimat Lidia Jeleru, o fată tînără, s-a înecat. Adică ceva asemănător cu ceea ce i-a relatat Ilinca Gilorteanu lui Stănică. În plus, Lidia Jeleru mi-a spus că după moartea Victoriţei Iordache, aşa se numea amanta doctorului, starea materială a familiei acesteia s-a îmbunătăţit simţitor. Da, amîndoi am obţinut cam aceleaşi informaţii, dar nu văd în ce măsură ne pot folosi ca să-l descoperim pe asasinul inginerului Barna, încheie el morocănos.

Superiorul său nu-i răspunse, ci luînd o coală de hîrtie începu să scrie. Căpitanul Borcea şi locotenentul Stănică se priviră necăjiţi şi nu încercară să rupă tăcerea care se lăsase. Pentru ei era limpede că datele pe care le aduseseră nu-l prea încîntaseră pe maior. Acesta depuse stiloul pe masă şi îşi reciti notiţele. Chipul lui frumos era întunecat şi între sprîncenele încruntate i se ivise o cută adîncă.

— Deşi datele aduse de voi par a nu avea vreo legătură cu problema care ne interesează, eu le găsesc interesante, spuse Stelaru în cele din urmă, spre surprinderea subalternilor săi. De aceea trebuie să le valorificăm. Marine, cercetează arhiva şi află în ce împrejurări s-a înecat Victoriţa Iordache, iar dumneata, Stănică, fă rost cît se poate de repede de adresa actuală a familiei Iordache şi verifică dacă vreunul dintre membrii ei are cazier. Aştept raportul vostru chiar azi. Între timp, eu mă voi duce la tovarăşul colonel Neagu.

Colonelul Petre Neagu, un bărbat nu prea înalt, cu părul încărunţit înainte de vreme, ascultă cu multă atenţie relatarea maiorului.

— Da, ai dreptate cînd afirmi că între datele pe care le deţii nu pare să existe vreo legătură, zise colonelul gînditor. Totuşi, aş vrea să-ţi cunosc concluziile.

— Acestea ar fi următoarele: asasinul inginerului Barna *ştia* că Dinu Tarcea îl va vizita în ziua respectivă, la orele zece şi jumătate dimineaţa; şantajul lui Tarcea se baza pe faptul că inginerul Barna s-a întîlnit în Austria cu Cela Sebastian şi că moartea soţului acesteia din urmă nu s-ar fi datorat unui accident, ci unui asasinat; Tarcea ignora faptul că Victor Barna nu s-a putut duce la întîlnirea plănuită cu sculptoriţa, fiind grav bolnav la acea dată; doctorul Laurenţiu Sebastian a avut mai multe aventuri amoroase, ultima lui „iubită", Victoriţa Iordache, înecîndu-se; Cela Sebastian îşi iubea soţul, în ciuda infidelităţilor lui, şi se cam temea de el, refuzînd să divorţeze ca să se căsătorească cu inginerul Barna; în excursia din masivul Niedere Tauern, mai precis în ascensiunea soldată cu moartea doctorului, soţii Sebastian au fost însoţiţi de un anume Karl Heinz Rösner; Cela Sebastian şi-ar fi putut ucide soţul din gelozie, cu complicitatea lui Rösner.

Maiorul rosti ultima frază cu vădită greutate, simţindu-se năpădit de o ciudată indispoziţie.

— Şi ce măsuri ai luat, avînd în vedere aceste concluzii? îl întrebă colonelul Neagu, părînd a nu observa schimbarea survenită în atitudinea maiorului.

— Am cerut date despre Rösner şi, după ce aflu împrejurările în care s-a înecat Victoriţa Iordache, voi face o vizită familiei acesteia. De asemenea, consider util să stabilim dacă Rösner a fost în ultimii ani la noi în ţară.

— Motivul?

— Vreau să verific dacă Rösner şi Cela Sebastian se cunoşteau dinainte, deoarece este greu de crezut că un necunoscut ar fi ajutat-o să pună la cale „accidentarea" soţului ei. În cazul că omul a mai fost pe aici, lucrul este posibil. De membrii familiei Iordache intenţionez să mă ocup, deoarece se pare că după moartea fetei s-au îmbogăţit brusc. Dacă n-au moştenit pe cineva sau n-au cîştigat la Loto o sumă foarte mare, această „îmbogăţire" s-ar putea datora unui şantaj. Îndreptîndu-mi cercetările şi în această direcţie, s-ar putea să dau de un fir.

— O consideri pe Cela Sebastian un fel de Barbă-Albastră feminin?

— Categoric nu. Însă este o femeie fermecătoare, una dintre acelea care, fără să facă vreun efort deosebit, pot cuceri şi subjuga un bărbat.

Deşi Stelaru se străduise să vorbească pe un ton indiferent, glasul lui trăda o emoţie ascunsă, ceea ce-l determină pe şeful său să-i arunce, pe sub sprîncenele-i stufoase, o privire mirată.

„Sper că nu e pe cale să te subjuge şi pe tine", fu cît p-aci să spună, dar se stăpîni. Gluma lui l-ar fi putut jigni pe maior. Desigur că Cela Sebastian era o femeie deosebită, dacă-l făcuse să se exprime astfel despre ea, însă cercetările pe care voia să le întreprindă dovedeau cu prisosinţă că nu exista pericolul să fie orbit de farmecul ei.

— Şi bănuieşti că şi-a ucis soţul cu complicitatea lui Rösner? se mulţumi colonelul să întrebe.

Fraza brutală îl izbi pe Stelaru, care tresări. Oare asta bănuia? Îşi dădu seama că nu putea răspunde pe dată acelei întrebări. Cum să redea ceea ce simţise cu ocazia ultimei convorbiri avute cu sculptoriţa, senzaţia că ea ascunde ceva, pe care, totuşi, voia

să i-l dezvăluie? Și apoi, acea înfiorătoare statuie, intitulată „Adevărul"?

— Doctorul Sebastian avea diferite aventuri extraconjugale, dar soția lui îl iubea. Este autoritară, mîndră, chiar orgolioasă și poate deveni primejdios să-ți bați joc de sentimentele unei asemenea femei. Cu toate acestea... Maiorul se opri dintr-o dată. Cum putea spune: „Nu o cred capabilă să ucidă, iar dacă mă interesează relațiile ei cu Rösner este tocmai ca să dovedesc că moartea doctorului s-a datorat, realmente, unui accident?"

— ... nu pot crede că accidentul a fost de fapt crimă, continuă el, însă trebuie să stabilesc adevărul.

— Foarte bine. Voi lua măsurile necesare, în ce-l privește pe Rösner.

— Vă mulțumesc, tovarășe colonel.

— Am totuși o nedumerire, urmă acesta. Este posibil să existe vreo legătură între cazurile Sebastian — Victorița Iordache și cazul Barna?

— În aparență, nu. Dealtfel, noi nu am pornit de la aceste cazuri spre cazul Barna, ci invers: anchetînd asasinarea inginerului am ajuns la celelalte două! În anturajul lui Barna, colegi și vecini, nu am putut descoperi nici un fir. Nici în viața acestuia nu sînt „fire" care ne-ar putea duce la un rezultat. Victima era un om corect, liniștit, capabil, apreciat, într-un cuvînt, în existența lui singurul fapt mai neobișnuit este legătura lui cu Cela Sebastian. Cercetările întreprinse de căpitanul Borcea și locotenentul Stănică, și de mine, precum și acelea ale Lidiei Jeleru, prietena lui Tarcea, care s-a arătat dornică să ne ajute, ne-au condus spre cazurile de mai sus. Pare paradoxal, dar așa este. Din acest motiv m-am hotărît să mă ocup de ele.

— Ai dreptate, spuse colonelul, după ce-și făcu unele însemnări în agenda aflată pe biroul său. Nu putem neglija nici o pistă. Oricum, cazul Barna se dovedește destul de încurcat și am impresia că ne va mai da de furcă.

Maiorul Stelaru i-ar fi putut răspunde că „se vor strădui să elucideze cît mai curînd totul", că „nu vor precupeți nici un efort" sau altele asemenea, dar știind că șeful său, ca și el însuși dealtfel, avea oroare de vorbele umflate, de frazele „gen lozincă", preferă să tacă. În sinea lui era destul de necăjit că nu putuse face pași hotărîtori în rezolvarea cazului de care se ocupa, dar nutrea speranța că, urmînd firele ivite în ultimul timp, va reuși să obțină rezultate.

După ce bău o cafea cu colonelul Neagu, Stelaru se întoarse în biroul său. Acolo îl găsi pe locotenentul Stănică.

— Tovarășe maior, iată adresa familiei Iordache, zise el, înmînîndu-i cu un aer radios o foaie de hîrtie pe care scrisese cu litere de tipar: STRADA FERIGII NR. 9, ETAJ II.

— Repede ai mai dibuit-o! exclamă Stelaru zîmbind.

— Am mai aflat că Ilie Iordache, fratele fetei care s-a înecat, a cumpărat apartamentul de la adresa respectivă cu bani gheață. A dat pe el optzeci și cinci de mii de lei.

— Deci, informațiile pe care ni le-a furnizat Lidia Jeleru s-au dovedit exacte.

— Întru totul, tovarășe maior.

— Foarte bine. Atunci ne vom ocupa de norocoasa familie Iordache.

— Dar să nu uit, spuse Stănică. Acum cîteva mi-

nute a fost aici locotenentul-major Pătraşcu. V-a adus un plic de la tovarăşul maior Ştefănescu.

— Ia loc, Stănică, zise maiorul şi luînd plicul îl desfăcu.

Aşa cum se aşteptase, cuprindea o notă referitoare la turistul elveţian Karl Heinz Rösner. Cu multă atenţie citi:

„Rösner Karl Heinz, cetăţean elveţian, vîrsta 49 de ani, de profesiune inginer chimist, născut la Weinfelden, cantonul Thurgau, Elveţia. Ultimul domiciliu la Lucerna, Leveilatsstrasse, nr. 46. Văduv prin deces. Soţia sa Rösner Annabelle, născută Jerôme, a decedat în anul 1968, fiind bolnavă de cancer. După decesul ei, numitul Rösner a locuit foarte rar în Elveţia. În ultimii ani a lucrat pentru o firmă din Algeria. Domiciliul actual nu i se cunoaşte. Nu are rude apropiate. Singurele sale rude sînt doi veri de-al doilea, stabiliţi în Statele Unite ale Americii. Aceştia afirmă că după moartea soţiei sale, care-l afectase profund, îşi exprimase intenţia să plece în Australia. Ei presupun că respectivul se află actualmente acolo. Semnalmente: înălţime 1,78, părul castaniu, ochi căprui, faţa ovală. Semne particulare n-are".

În plic se afla şi fotografia inginerului chimist Rösner. Acesta se dovedea a fi un adevărat globetrotter. Era un bărbat destul de prezentabil, însă nu dintre aceia care pot atrage atenţia. O figură plăcută, dar ştearsă. Oare neconsolatul văduv, care de cînd îşi pierduse soţia nu-şi mai afla locul, să fi devenit complicele Celei Sebastian? Din notă nu reieşea că cei doi s-ar fi cunoscut, lucru explicabil, avînd în vedere faptul că Rösner, de la moartea soţiei lui, adică din anul 1968, fusese plecat aproape tot timpul în străinătate. Cuprinsul notei nu prea venea în sprijinul teoriei sale, dar maiorul îşi spuse că nu putea abandona această pistă, pînă nu primea veşti de la punctele de frontieră. Doar dacă ar fi reieşit că plimbăreţul Rösner nu fusese la noi în ţară nici înainte, nici după moartea lui Laurenţiu Sebastian, ar fi fost nevoit să admită că firul ivit nu ducea nicăieri. Pînă atunci însă nu putea sta cu braţele încrucişate.

— Da, afacerea asta ne va mai da de furcă, mormăi Stelaru, repetînd fără să vrea cuvintele şefului său.

Auzindu-l, locotenentul Stănică socoti justificată nemulţumirea maiorului, odată ce cu toate strădaniile lor nu reuşiseră să obţină rezultate.

— Pînă una-alta, citeşte nota despre Rösner, i se adresă Stelaru.

Locotenentul se conformă cu o grabă care atesta dorinţa lui de a acţiona şi care-l făcu pe superiorul lui să zîmbească. Cînd termină de citit, maiorul îi explică pe scurt de ce îi interesa Rösner.

— Ia fotografia lui şi dă-o la multiplicat şi la mărit. Ne trebuie urgent. Să-ţi iei şi dumneata una, deoarece în cazul cînd se va stabili că numitul Rösner ne-a vizitat ţara, te vei ocupa cu depistarea lui. E clar?

— E clar, tovarăşe maior, răspunse înviorat tînărul ofiţer. Dacă-mi permiteţi, alerg chiar acum la laborator.

— Vei face foarte bine, încuviinţă Stelaru, privindu-şi cu simpatie subalternul, a cărui fire sinceră şi deschisă îi era deosebit de plăcută, cu atît mai mult cu cît aceasta îl ajuta să se apropie cu uşurinţă de oamenii, care în preajma lui se simţeau în largul lor.

În după-amiaza aceleiaşi zile, căpitanul Borcea se prezentă la rîndul său în biroul maiorului Stelaru.

— Ai obţinut ce ne trebuie? întrebă acesta, invitîndu-l să se aşeze.

— Da, tovarăşe maior. Acum doi ani şi jumătate, Victoriţa Iordache, o fată de şaptesprezece ani, vînzătoare la o drogherie s-a dus la mare împreună cu o prietenă, o anume Didina Cioran.

— Avem adresa acesteia?

— Da, tovarăşe maior. Etajul trei, strada Serii nr. 11. Vine pe undeva, pe lîngă strada Armenească.

— Bun. Mai departe.

— Într-o seară, Victoriţa Iordache s-a dus să se plimbe pe malul mării. Singură. Didina Cioran o privea de la fereastră. La un moment dat, fata s-a aruncat în apă ca să facă o baie. Nu s-a îndepărtat prea mult de mal, însă cum nu prea ştia să înoate, s-a înecat. Se pare că fusese apucată de un cîrcel sau că i se făcuse rău. Din raportul medicului legist reiese că tînăra, cu puţin înainte de a se îneca, consumase o cină foarte substanţială. Lucru confirmat şi de prietena sub ochii căreia se întîmplase nenorocirea. Pe trupul Victoriţei Iordache s-au descoperit cîteva echimoze, însă nici una nu era gravă. Nu încape îndoială că fata a murit înecată, posibilitatea ca ea să fi fost ucisă în prealabil şi apoi aruncată în mare fiind exclusă. La autopsie s-a stabilit că era gravidă în luna a treia. Cînd s-a înecat, marea era uşor agitată, ceea ce pentru cineva care nu ştia să înoate bine putea fi primejdios. Pe mine m-au mirat două lucruri. Întîi, că Victoriţa Iordache deşi se ştia gravidă se hotărîse să înoate seara, tocmai cînd marea era cam agitată, şi al doilea, că pornise la plimbare numai într-un slip.

— Într-adevăr, pare ciudat. Cei care au condus ancheta nu s-au sesizat?

— Cred că da, însă ţinuta sumară a victimei a fost justificată de faptul că aceasta locuia într-o casă retrasă, aflată chiar pe malul mării. Prietena ei a declarat că nu avea cine s-o vadă, mai ales că se înserase. În ce priveşte hotărîrea de a înota cînd marea nu prezenta condiţiile cele mai potrivite, aceeaşi prietenă a declarat că „Victoriţa era cam zburdalnică şi cam nechibzuită".

— Probabil de aceea a ajuns într-o situaţie atît de neplăcută; mă refer la graviditatea ei. Didina Cioran nu ştia de starea amicei sale?

— Nu. Cel puţin n-a pomenit despre acest lucru în declaraţia ei.

— Şi doctorul Sebastian?

— Numele lui nu este menţionat nicăieri.

— Mda, făcu maiorul. La prima vedere, reiese că tînăra aceea s-a înecat accidental şi că între ea şi Laurenţiu Sebastian n-a existat nimic. Nici măcar nu se cunoşteau. Noi însă ştim că nu este aşa. Ce părere ai, Marine?

— Cred că persoanele, atît de diferite ca vîrstă şi ocupaţie, care au afirmat că Victoriţa Iordache era amanta doctorului nu s-au înşelat. Ştiţi, pentru ca raportul meu să fie complet, am căutat să culeg unele date despre Didina Cioran, după cum se pare, singura martoră a accidentului. Am stabilit că respectiva a fost soră medicală, iar în prezent este pensionată de boală. A lucrat un timp cu doctorul Sebastian. Acum cîţiva ani a fost anchetată, fiind bănuită că se ocupă cu trafic de valută, dar a reuşit să scape, neexistînd suficiente dovezi împotriva ei. Pe scurt, această individă este dubioasă. Însă, deşi cu

ocazia anchetei a fost reținută pentru cercetări, pînă la urmă nu s-a putut găsi nimic împotriva sa.

— Da, ceva nu e în regulă în toată afacerea, mai ales dacă ne gîndim și la faptul că pentru a-și petrece vacanța, cele două „prietene“ s-au instalat într-o casă veche și singuratică, acum cînd litoralul este plin de hoteluri confortabile. Ai procedat foarte bine informîndu-te despre Didina Cioran. Cred că merită „atenția“ noastră și de aceea îi voi face o vizită chiar mîine. Și tot mîine, dumneata te vei duce să stai de vorbă cu cei din familia Iordache. Locotenentul Stănică a făcut rost de adresa lor. Notează-ți: strada Ferigii nr. 9. Este aproape de Cișmigiu. S-au mutat acolo la cîteva luni după moartea Victoriței. Au cumpărat apartamentul cu bani gheață. Te vei referi, desigur, la înecul fetei, dar vezi să nu-i iei prea tare.

— Am înțeles, zise căpitanul Borcea, cam indispus la recomandarea superiorului său. Permiteți să plec?

— Nu. Mergem să mîncăm ceva, și cu ocazia asta vom discuta un pic despre domnul Rösner. Ești de acord, căpitane?

— Și încă cum! De azi-dimineață n-am pus nimic în gură, răspunse Borcea. Însă cine este acest Rösner?

— E un turist elvețian, care... Dar nu. Acum n-am de gînd să-ți spun nimic. Mai întîi să ne potolim foamea.

Dimineața, locotenentul Stănică puse pe masa maiorului Stelaru fotografiile mărite ale lui Karl Heinz Rösner.

— Sînt foarte reușite, spuse maiorul, examinîn-

du-le atent. Curînd ne vom folosi de ele. Pentru moment însă am să le pun la păstrare.

Închise fotografiile în fichet și se pregătea să-i dea instrucțiuni locotenentului, cînd sună telefonul. Ridică îndată receptorul.

— Stelarule, treci, te rog, pe la mine. Am vești care te interesează, îi spuse șeful său, colonelul Neagu.

— Vin imediat, tovarășe colonel.

Îi spuse lui Stănică să-l aștepte și părăsi grăbit încăperea. Nu știa de ce-l chema superiorul său, dar presupunea că era în legătură cu Rösner. Se dovedi că nu se înșelase.

— Ni s-a comunicat că Rösner Karl Heinz, cetățean elvețian, a intrat la noi în țară acum șase săptămîni, prin punctul de frontieră Curtici, zise colonelul Neagu, după saluturile de rigoare. Pînă acum nu a reieșit că a mai fost la noi și în trecut, dar cercetările în acest sens continuă. Principalul este că respectivul se mai află încă în țară, deoarece nu s-a semnalat ieșirea lui la nici un punct de frontieră.

— Acum trebuie să dăm de el.

— Da. Voi lua măsuri ca să fie dat în căutare pe țară. Nu este exclus ca omul să fi venit ca turist și acum să străbată cărările munților sau să se odihnească în vreo stațiune balneară. Pentru litoral e cam devreme, dar mai știi?...

— Firește că nu putem exclude o asemenea posibilitate. Însă în acest caz am avea de-a face cu o coincidență stranie, chiar foarte stranie, spuse maiorul. Și eu unul nu prea cred în coincidențe. Așa că voi fi mult mai liniștit, după ce vom da de domnul Karl Heinz Rösner și după ce vom sta puțin de vorbă cu el. Poate că-și va aminti de vreun amănunt in-

teresant referitor la accidentul în care doctorul Sebastian și-a pierdut viața.

Șeful lui se arătă de acord și maiorul se grăbi să se întoarcă în biroul său. Descuie fichetul și îi dădu locotenentului una dintre fotografiile elvețianului.

— Stănică, îi zise el, omul de care am discutat ieri, Rösner, a intrat recent în țară și încă nu a plecat.

— Așadar, tot a venit! exclamă tînărul ofițer. E dat în căutare pe țară?

— Da. Însă tu caută să afli dacă domnul Karl Heinz Rösner, din Lucerna, Elveția, locuiește în vreunul din hotelurile Capitalei. Procedează cu multă discreție. Poți folosi telefonul sau te poți deplasa cu mașina. Știu că te înțelegi bine cu plutonierul Vlădescu, șoferul. Dacă-l găsești pe elvețian, anunță-mă. Nu întreprinde nimic. Vrem doar să stabilim unde este.

— Curios că a apărut tocmai acum. Oare s-a întîlnit cu doamna Sebastian? Avînd în vedere că s-au cunoscut în împrejurări atît de tragice, ar fi normal s-o viziteze, își dădu locotenentul cu părerea.

— Așa m-am gîndit și eu, spuse maiorul, și cred că am găsit un mijloc de a afla ceea ce ne interesează, fără să atragem atenția.

10

La ora aceea, în cofetărie se aflau numai trei clienți: un tînăr și o tînără care se priveau cu drag în ochi, în timp ce înghețata comandată se topea încet-încet și o doamnă rotofeie, parcă făcută din baloane

rotunde, ovale și alungite, care înfuleca cu multă poftă cîteva savarine.

Maiorul Stelaru alese o masă mai retrasă și comandă o cafea. Înainte de a părăsi sediul, îi telefonase Lidiei Jeleru și se înțeleseseră să se întîlnească acolo. Doamna rotofeie își întrerupse pentru o clipă plăcuta îndeletnicire ca să-i arunce o privire foarte galeșă și . . . plină de frișcă.

Maiorul abia se așezase, cînd Lidia, foarte punctuală, pătrunse în local. El se ridică s-o întîmpine. Chipul ei palid și ochii triști îi trădau suferința.

„Da, e o femeie inteligentă, corectă, cinstită. Cum s-a putut încurca cu o lichea ca Tarcea? Cum de s-a îndrăgostit de el?“ se gîndi necăjit.

— Cînd v-am telefonat azi-dimineață, m-am temut că n-am să vă găsesc acasă, îi zise Stelaru.

— Nu aveați pentru ce să vă temeți; în ultima vreme ies din casă numai dacă este absolută nevoie.

— Nu cred că faceți bine. Trebuie să vă reveniți, să vă refaceți viața.

— Știți că așa ceva nu e posibil. Însă acasă, poate că nu mă veți mai găsi atît de ușor.

— De ce? Plecați undeva?

— Nu. Dar începînd de săptămîna viitoare voi lucra ca ghid la Oficiul de Turism. Mi-am luat toate examenele și munca aceasta nu mă va împiedica să mă pregătesc pentru examenul de stat. Bineînțeles că voi face pe ghidul numai pentru lunile de vară. La toamnă îmi voi lua în primire postul de profesoară.

— Este o idee foarte bună și vă doresc succes. Sper că ceea ce vreau să vă rog nu vă va încurca programul de lucru.

— V-am promis că sînt gata să vă ajut. Despre ce este vorba?

Maiorul scoase fotografia lui Rösner și i-o arătă.

— Îl cunoașteți pe acest om? L-ați întîlnit undeva?

— Nu l-am văzut în viața mea, răspunse Lidia, după ce privi cu multă atenție fotografia.

Chelnerița se apropie de ei aducînd cafeaua comandată de maior.

— Ce doriți să serviți? O cafea, o prăjitură? i se adresă el Lidiei.

— Aș lua un ceai cu lămîie și o brioșă.

Rămaseră tăcuți pînă cînd chelnerița aduse comanda.

— Gîndiți-vă bine, spuse maiorul, după ce aceasta se îndepărtă.

— Sînt sigură. Tipul din fotografie îmi este necunoscut.

— Nu a venit niciodată la doamna Sebastian?

Tînăra femeie sorbi o înghițitură de ceai, străduindu-se să-și amintească.

— La o asemenea întrebare e greu de răspuns, zise ea în cele din urmă. Lecția o predam în bibliotecă și, uneori, mă plimbam cu mica Ada prin grădină. Datorită acestui fapt nu pot ști cine se afla în casă. Chiar dacă cineva ar fi venit în timpul cînd eram acolo nu l-aș fi putut vedea. Intrarea principală este departe de încăperea unde stăteam. A, și mai este ceva. Atelierul doamnei Sebastian are două intrări: una care comunică cu interiorul locuinței și una care dă în partea din spate a grădinii. Cînd m-a primit în atelier, chiar doamna Sebastian mi-a explicat că, de obicei, pe acolo își primește modelele și materialul de lucru, adică blocurile de marmură, lemnul, lutul și altele. Această a doua intrare este

ascunsă de o frumoasă draperie, pictată cu plante tropicale.

— Da, am admirat-o și eu, spuse maiorul. Dar nu știam că în spatele ei este o ușă.

— Din motivele de mai sus, nu pot să fiu categorică decît într-o singură privință: pe tipul din fotografie nu l-am văzut niciodată. Însă dacă a fost sau nu în casa Sebastian, asta nu pot ști.

— Așa este. Totuși, aveți posibilitatea să mă ajutați.

— Cum?

— Stînd de vorbă cu Sia. După cîte mi-ați spus vă stimează și vă simpatizează în chip deosebit. Firește, ar putea discuta cu dînsa cineva de la noi, însă, pe de o parte nu vrem să atragem atenția și, pe de alta, cu dumneavoastră va fi mai degajată și mai dornică să vă fie de folos.

— Într-adevăr, Sia ține la mine dar . . . cum să-mi motivez interesul pentru . . .

Lidia se opri vădit stînjenită.

— Aveți dreptate. Este nevoie de o explicație cît mai plauzibilă. Ei bine,îi veți mărturisi că ați împrumutat respectivului niște cărți în limba engleză și că nu vi le-a restituit la termenul fixat. Vreți să dați de dînsul, deoarece cărțile vă sînt foarte necesare pentru examenul de stat. Bineînțeles, o veți ruga să păstreze discreție absolută în această privință. Ce părere aveți?

— Explicația mi se pare potrivită, admise Lidia. Voi încerca chiar azi să mă întîlnesc cu Sia. Este o fată inteligentă și, dacă l-a văzut vreodată pe cel din fotografie, cu siguranță că-l va recunoaște. Ba mai mult, cînd va afla cît este de important pentru mine să-l descopăr, va fi extrem de atentă cu persoa-

nele care intră sau ies din casă. Cam la ce perioadă să mă refer?

— Vreau să știu dacă omul a fost la doamna Sebastian în ultimele săptămîni.

— Voi face tot posibilul, tovarășe maior.

Ar mai fi avut multe întrebări de pus, dar se stăpîni: odată ce maiorul nu-i dăduse explicații mai ample, însemna că nu era posibil să o facă.

Părăsiră împreună cofetăria. Lidia îi promise să-i telefoneze de îndată ce va afla ceva.

După ce parcă mașina în apropiere, maiorul Radu Stelaru pătrunse în elegantul bloc situat pe strada Serii la numărul unsprezece. În holul luminos, pardosit cu mozaic albăstrui, domnea o curățenie desăvîrșită. De o parte și de alta a intrării cîteva ghivece cu ficuși, mușcate și asparaguși îi dădeau un aer extrem de primitor. Urcă la etajul trei, unde locuia aceea pe care o căuta. Se trezi în fața a patru uși. Cum pe nici una nu se găsea vreo tăbliță cu numele locatarului, maiorul se opri încurcat. Pînă la urmă sună la prima dintre ele. O femeie înaltă și slabă, cu părul pus pe bigudiuri, se ivi în prag, aproape imediat.

— Doamna Cioran? întrebă el politicos.

— Altul acum! Ia mai lăsați-mă în pace, că prea își face de cap! Unul intră, altul iese! exclamă ea furioasă și îi trînti ușa-n nas.

„Nu se poate spune că locatarii de la acest etaj se adoră!“ gîndi el zîmbind și sună la ușa de alături.

De data aceasta trebui să aștepte cîteva minute, dar femeia care-i deschise era bine făcută și frumușică. Capoțelul foarte scurt și îmbrăcat în grabă îi permise să constate că pe dedesubt era aproape goală.

„Oare de ce suferă? își zise el, amintindu-și că era pensionată de boală. Poate de inimă“.

— Aici locuiește doamna Didina Cioran?

— Eu sînt, răspunse ea zîmbind șăgalnic, vădit încîntată de înfățișarea lui. Cu ce vă pot fi . . . de folos?

„Bine că am nimerit ușa“, gîndi maiorul.

— Pot intra? i se adresă el amabil. Aș dori să discutăm unele lucruri.

— Mi-ar face plăcere o . . . convorbire cu dumneavoastră, deși nu vă cunosc. Însă acum am pe cineva în vizită și . . .

— N-aveți decît să-l expediați pe acel „cineva“, o întrerupse maiorul cu aceeași amabilitate.

— Oh, observ că vă place să glumiți domnule . . .

— Stelaru, maior Radu Stelaru de la Miliție, rosti el, arătîndu-i legitimația și surîzînd. Vedeți așadar că nu e vorba de glume.

Aspectul lui atrăgător și surîsul amabil contrastau atît de mult cu sensul cuvintelor sale, încît femeia îl privi uluită.

— Poftiți, vă rog, zise ea, dîndu-se la o parte.

De îndată ce intrară, se grăbi să-l conducă într-un salonaș, aruncînd priviri neliniștite spre o ușă întredeschisă. Se vede că acolo era „musafirul“.

— Vreți să așteptați un moment? spuse ea rugător.

— Dacă nu va fi un „moment“ prea lung, de ce nu?

Femeia plecă, închizînd cu grijă ușa.

„Tare își mai protejează «musafirii»! Dacă am în vedere revolta vecinei sale, se pare că aceștia sînt destul de mulți. Deci cu o asemenea «prietenă» s-a dus la mare Victorița Iordache“, gîndi maiorul, dîndu-și

seama că de fapt știa prea puține lucruri despre nefericita tînără.

Doamna Didina reveni curînd, îmbrăcată cu același capot, toată numai zîmbet și mult mai liniștită.

— A plecat musafirul?

— Da. Era o prietenă de a mea și . . .

— Înțeleg, o întrerupse Stelaru.

— Vai, dar sper că nu vă-nchipuiți cine știe ce . . .

— Sigur că nu. Dealtfel nici nu mă interesează.

Ea îl privi întrebător. Dacă nu venise pentru *asta*, atunci ce voia?

— Știți, oamenii sînt invidioși și o femeie singură . . . cum sînt eu . . ., are de suferit și . . . Ce mai, vorbesc vrute și nevrute pe socoteala mea.

— Așa-s oamenii.

Femeia se liniștise de-a binelea. Era limpede că nu pentru numeroșii ei „vizitatori“ venise maiorul.

— Din păcate! făcu ea oftînd.

— Locuiți de mult aici?

— De peste doi ani. Dar m-am luat cu vorba și nu v-am servit cu nimic. Doriți o cafea?

— N-aș vrea să vă deranjez, răspunse maiorul, gîndindu-se în sinea lui: „Deci s-a mutat în acest bloc elegant cam la aceeași dată cînd familia Iordache și-a cumpărat apartament. Să fie oare o simplă coincidență?“

— Nu e nici un deranj, exclamă ea, încîntată că temerile ei se dovediseră neîntemeiate. Într-o clipă e gata.

Părăsi încăperea legănîndu-și șoldurile. Maiorul Stelaru băuse pînă la acea oră două cafele și nu avea poftă de încă una. Socotea însă că acceptînd tratația va izbuti să creeze atmosfera de oarecare intimitate care-i era necesară. Privi în jurul lui. Se vedea că

mobilierul, de un gust îndoielnic, era nou. Covorul persan care acoperea podeaua era veritabil și peste tot se puteau zări numeroase vaze de cristal și bibelouri gen Meissen.

Didina Cioran reveni foarte repede cu cafelele. După ce-l servi, se așeză la rîndul ei, încercînd zadarnic să-și acopere genunchii cu poalele capotului.

— Am uitat să vă-ntreb cum o beți.

— Ați reușit-o de minune.

Maiorul sorbi de cîteva ori din cafea. Se lăsase o tăcere apăsătoare. Femeia, deși era nerăbdătoare să afle de ce venise ofițerul, nu îndrăzni s-o întrerupă.

— E minunată, nici prea dulce, nici prea amară, se mulțumi să constate Stelaru, continuînd să-și bea tacticos cafeaua.

Sesiză nerăbdarea Didinei Cioran și surîse mulțumit.

„Cu cît va fi mai nerăbdătoare, cu atît va fi mai bine“, gîndi el.

În cele din urmă puse ceașca goală pe masă.

— Mi se pare că ați avut o tînără prietenă. O anume Victorița Iordache.

În ochii ei trecu o undă de neliniște, iar degetele îi tresăriră imperceptibil.

— Desigur, răspunse, străduindu-se să pară copleșită de tristețe. Biata copilă! Pot să spun că s-a înecat sub ochii mei. Tocmai ieșisem pe balcon, cînd s-a întîmplat nenorocirea. Ce sfîrșit tragic!

— Parcă în declarația dată atunci, ați afirmat că v-ați aflat tot timpul în balcon și vă uitați la ea cum se plimbă pe plajă și apoi cum înoată.

— Într-adevăr, o priveam, că tare era drăguță. O sfătuisem să nu se bage în apă cu stomacul plin, dar

nu m-a ascultat. I-a venit rău, n-a mai putut ieși... Ei, se vede că așa îi era scris.

— Și n-a venit nimeni s-o salveze? N-ați strigat?

— Ba am strigat. Însă pînă să vină vecinii, deși în cele din urmă am fugit chiar eu să-i chem, a fost prea tîrziu...

— Mă mir, vara pe plajă, chiar și seara, este destulă lume. Pentru că era vară, nu?

— De fapt, nu chiar vara, ci începutul lui septembrie. Dar timpul era frumos și scumpa de Victorița a ieșit să se plimbe numai cu un slip, mă scuzați. Așa era ea, zburdalnică și...

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, o întrerupse el. Cum de nu se afla nimeni prin apropiere?

— Să vedeți, domnule maior. Locuiam într-o casă cam izolată, situată chiar pe malul mării. Clădirea era dărăpănată, însă o închiriasem pe un preț tare mic. Proprietarii, doi bătrîni pensionari, îmi erau rude îndepărtate. Ei plecaseră la fiica lor care se măritase și locuia la Sinaia. Li se făcuse dor de munte, că așa-s oamenii: fiecare dorește ce n-are, zise Didina cu un ton malițios.

— Victorița Iordache era o înotătoare bună?

— Nu prea bună, dar ținea cu tot dinadinsul să se perfecționeze. Eu mă uitam din balcon și...

— Se vedea plaja de acolo?

— Și plaja, mai precis o parte din ea, și marea. Cum să vă explic ca să mă înțelegeți? De exemplu aici, pe sub balcon e strada. Acolo era marea. Dacă voiai, puteai sări de pe balcon direct în apă. Bineînțeles că Victorița, oricît era ea de îndrăzneață, nu se încumetase să facă așa ceva. Pentru asta trebuia să fii un înotător de prima mînă. În ce mă privește, dacă aș fi știut să înot m-aș fi aruncat în valuri și

aș fi salvat-o, dar, din nefericire n-am fost în stare să-nvăț; mă cam tem de apă.

— Deci e limpede că moartea Victoriței Iordache s-a datorat unui accident. Ați fost singurul martor ocular?

— Da.

— Și răposatul doctor Sebastian?

Auzindu-l, femeia păli și-l privi îngrozită. Maiorul sesiză de îndată ce perspective nebănuite deschiseseră vorbele lui. Cînd întrebase: „Și răposatul doctor Sebastian?“ se referise la relațiile dintre doctor și tînăra Victorița, la ceea ce știa Didina Cioran despre acestea. Însă cum din întîmplare nu-și formulase clar întrebarea și cum o rostise după fraza „Ați fost martor ocular?“, femeia crezuse că voise să spună „Și răposatul doctor Sebastian, unde se afla?“ Paloarea și spaima ei dovedeau ce sens dăduse ea cuvintelor lui.

„Prin urmare, gîndi maiorul, căutînd să nu-și trădeze surpriza, în seara cînd s-a întîmplat nenorocirea, Laurențiu Sebastian era în casa de pe malul mării!“

— Și răposatul doctor Sebastian? repetă el. Aș vrea să-mi precizați unde se afla cînd s-a produs accidentul? își completă întrebarea.

— Nu... Nu înțeleg... Nu știu ce vreți să spuneți, se bîlbîi Didina Cioran.

— Sînt convins că înțelegeți perfect, replică maiorul zîmbind. Doar știm amîndoi că Laurențiu Sebastian se afla în casa cea singuratică. Lucru firesc, odată ce plătise chiria.

Vorbea pe un ton glumeț, însă privirea lui se ațintise asupra chipului din ce în ce mai palid al femeii.

— Mă tem... mă tem că aţi fost informat greşit, vorbi ea în cele din urmă. În ziua aceea răposatul Sebastian nu era cu noi.

„În ziua aceea, îşi zise maiorul. Deci în alte zile se ducea să le viziteze".

— Oricum, Sebastian se întîlnea cu Victoriţa în casa aceea şi aici, la Bucureşti, în apartamentul dumneavoastră.

— Undeva trebuia să o întîlnească, nu?

— Mi se pare că avea o vilă la Snagov. De ce nu se ducea acolo?

— Era prea complicat. Şi, dealtfel, în mine avea deplină încredere.

— Îl cunoşteaţi de mult?

— De ani de zile. Cînd lucram împreună, între noi a înflorit o..., un sentiment de dragoste. Ceva pur, vă rog să mă credeţi.

— Nu mă îndoiesc. Şi, din cauza acestui „sentiment pur" îi puneaţi la dispoziţie locuinţa dumneavoastră?

— Ce era să fac? Nu-i puteam refuza nimic.

— Îmi închipui că nu numai cu Victoriţa Iordache se întîlnea.

— Au mai fost şi altele. Înaintea ei. Pe Victoriţa a iubit-o cu o pasiune sinceră. Mi-am dat seama şi am vrut să-i ajut. Cu totul şi cu totul dezinteresat. Aşa sînt eu, idealistă!

— De ce n-aţi declarat toate acestea la anchetă? o întrebă maiorul, ferindu-se să-i spună ce crede despre „dezinteresul" şi „idealismul" ei.

— Ce anume?

— Faptul că răposatul Sebastian era amantul Victoriţei Iordache, că se întîlnea cu ea în casa de pe litoral şi celelalte amănunte.

— Foarte simplu: pentru că nu m-a întrebat nimeni. Şi apoi, n-ar fi fost corect din partea mea. De ce să pun într-o situaţie neplăcută un domn atît de distins ca doctorul Sebastian?

„Acestei «dezinteresate idealiste» nu i-a trecut nici pentru o clipă prin minte că moartea unei tinere este mult mai importantă decît «distinsul domn» Sebastian", îşi zise furios maiorul.

În ciuda furiei care-l stăpînea, izbuti să rămînă impasibil. Nu voia să scape din vedere esenţialul şi anume: Didina Cioran spunea adevărul cînd afirma că doctorul Sebastian nu venise să o viziteze pe Victoriţa în ziua accidentului? La început femeia se speriase, însă acum îşi recăpătase sîngele rece.

— Prin urmare, Laurenţiu Sebastian se întîlnea cu amanta lui în casa aceea izolată.

— Da.

— Şi susţii că în momentul cînd fata s-a înecat, el nu era de faţă.

— Nu, nu era.

— Şi totuşi, doamnă Didina, replică foarte calm maiorul, ceea ce susţii este o minciună. O minciună sfruntată. Amicul tău era şi el prezent.

— Vă jur că n-am minţit! exclamă femeia îngrozită de acea trecere bruscă de la plural la singular. Vă rog să mă credeţi că...

— Dacă te-ai hotărî acum să-mi mărturiseşti adevărul, poate că te-aş ajuta să scapi de consecinţele minciunilor pe care le-ai debitat cu ocazia anchetei de acum doi ani şi jumătate.

— Vai de mine, domnule maior, dar vă închipuiţi cumva...

— Ştii ce-mi închipui? o întrerupse el încruntat. Că în seara aceea Laurenţiu Sebastian venise să-şi

întîlnească amanta. Nu știu cum de a ajuns nefericita fată să se înece, însă știu că Sebastian te-a plătit ca să minți. Asta îmi închipui. Și voi face totul ca s-o dovedesc.

Se ridică și se-ndreptă spre ieșire. Didina Cioran îl urmă uluită și înspăimîntată.

— În ce te privește, te sfătuiesc să nu părăsești orașul pînă cînd nu ți se va permite, i se adresă el tăios.

Coborî scările cu pași mari. Abia cînd ajunse în stradă furia i se mai potoli și, așezîndu-se la volanul mașinii, rămase o vreme pe gînduri, fără să pornească motorul.

Cu cît analiza mai atent faptele, cu atît mai mult se convingea că Laurențiu Sebastian se aflase pe litoral în ziua cînd tînăra lui amantă se înecase. Și în sprijinul convingerii sale venea nu numai atitudinea Didinei Cioran, ci și altele. De exemplu, subita „îmbogățire" a familiei Iordache. Dacă aceștia știau că doctorul Sebastian fusese cu fata în seara accidentului, desigur că nu lăsaseră să le scape o asemenea ocazie. Se „îmbogățiseră" deoarece primiseră bani grei ca să-și țină gura. Un „domn atît de distins", cum îl denumise Didina, avea de unde plăti. Mai era și schimbarea survenită în viața Celei Sebastian. Cam în acea perioadă se apropiase ea de inginerul Barna. Dar dacă de fapt nu-l iubise pe acesta, ci voise să se răzbune? Dîndu-și seama că soțul ei . . .

„Merg prea departe, se dojeni Stelaru, pornind motorul. Sînt încă destule de clarificat".

Ajuns la sediu, locotenentul Stănică îl informă că Lidia Jeleru îi telefonase pe la amiază.

— A spus că mîine dimineață va fi acasă și vă roagă să-i telefonați, dacă doriți.

— Foarte bine. Însă dumneata cum stai? Ce se aduce cu Rösner? Ai dat de el?

— Tocmai voiam să vă raportez, tovarășe maior, răspunse tînărul ofițer abătut. M-am interesat la toate hotelurile din București, fără nici un rezultat. Am telefonat și la principalele stațiuni, dar nu a apărut nicăieri. Parcă a intrat în pămînt!

— Pînă la urmă, tot îl găsim, zise Stelaru încurajator. Ocupă-te în continuare de chestiunea asta și, de îndată ce afli ceva, anunță-mă. Nu uita că îl caută și alții.

Stănică, oarecum încurajat de cuvintele superiorului său, se duse în biroul pe care-l împărțea cu căpitanul Borcea și puse din nou mîna pe telefon.

11

Era greu să-i definești vîrsta. Ușor adusă de spate, cu ochii apoși și fața brăzdată de riduri, femeia stătea în ușă și se uita cu teamă la căpitanul Borcea.

Apartamentul cumpărat de Ilie Iordache cu optzeci și cinci de mii de lei se afla într-un bloc vechi, pe o stradă liniștită, mărginită cu tei și salcîmi. Era dificil să crezi că în imediata apropiere a mult circulatului bulevard al Republicii putea exista un loc atît de calm.

— Aici locuiește domnul Ilie Iordache? întrebă căpitanul, deși știa foarte bine acest lucru.

— Da.

— Sînteți doamna Iordache?

Femeia îl privi bănuitoare.
— Pentru ce o căutaţi?
— Prefer să i-o spun ei.
— Eu sînt. Ce doriţi? zise ea, fără să se mişte din uşă, de parcă voia să-l împiedice să intre.
— Cred că înăuntru am putea sta de vorbă mult mai bine.
— Nu vă cunosc şi nu-mi place să primesc în casă necunoscuţi, replică femeia şi retrăgîndu-se înăuntru închise pe jumătate uşa. Despre ce vreţi să discutăm?
— Despre răposata dumneavoastră fiică, răspunse cu blîndeţe căpitanul.
Şi adăugă arătîndu-i legitimaţia:
— Sînt căpitanul de miliţie Borcea Marin.
Chipul ei brăzdat de suferinţă se crispă. Borcea nu se grăbi să tragă concluzii din atitudinea ei. Ştia din experienţă că nu numai cei vinovaţi se tem.
— Aş vrea să vă pun doar cîteva întrebări, i se adresă el cu un ton prietenos. Nimic altceva.
Maria Iordache se dădu la o parte, ca să-i facă loc să treacă, însă neliniştea nu o părăsi.
Pătrunseră împreună în holul spaţios. Femeia împinse spre ofiţer un scaun, invitîndu-l să se aşeze, dar ea rămase în picioare, sprijinindu-se de perete.
— După cîte ştiu, fiica dumneavoastră, Victoriţa a murit acum vreo doi ani şi jumătate.
— Da, şopti mama.
— Într-un accident?
— Da, s-a . . . s-a înecat.
— În ce împrejurări?
— A vrut să se scalde în mare, i-a venit rău şi . . . şi s-a înecat, rosti ea cu greutate.
— Eraţi şi dumneavoastră acolo?

— Nu. Locuia . . . locuia cu . . .
Femeia se opri brusc şi privi la cineva care se afla în spatele căpitanului.
— Mamă, ce doreşte domnul? auzi Borcea un glas şi se-ntoarse.
Zări un bărbat înalt, negricios, cu mustaţă pe oală şi păr lung, unsuros. Purta un costum de stofă cărămizie, cu dungi destul de late, albe. Din buzunarul de sus ieşeau vîrfurile unei batiste verzi. Se vede că fusese într-una din camere şi auzind vorbă venise să vadă ce se întîmplă.
— Mă întreabă cum a murit Victoriţa, murmură maică-sa.
— Şi ce-l priveşte chestia asta? zise tăios tipul.
— Este de la Miliţie.
„Fante de mahala“, „erou de carton“, „bişniţar“ îl catalogă căpitanul, arătîndu-i legitimaţia.
— Sînteţi domnul Ilie Iordache?
— În persoană, răspunse individul, înclinîndu-se uşor.
Voia să pară politicos, nepăsător şi sigur de el, însă ofiţerul îşi dădu seama că este speriat.
— Cu ce vă putem fi de folos, domnule căpitan? întrebă el, aşezîndu-se la rîndul său.
— Aş dori unele informaţii.
— Vă stau la dispoziţie.
— Unele informaţii despre sora dumneavoastră, completă Borcea.
— Despre răposata Victoriţa? făcu el zîmbind. Cum de v-aţi amintit de ea?
Individul, cu ochii lui care nu te priveau niciodată în faţă, cu mustaţa pomădată şi aerul lui dubios de falsă distincţie, era antipatic şi devenea şi mai antipatic, datorită purtării lui.

— Mama v-a spus că s-a înecat. I s-a făcut rău și, cum nu știa să înoate prea bine, n-a mai izbutit să iasă la mal.

— De unde știți? Erați acolo?

— Bineînțeles că nu. Alții ne-au povestit cum s-au petrecut lucrurile; atît nouă cît și celor de la Miliție care au anchetat cazul, zise el, accentuînd ultimele cuvinte.

„Șmecherul ăsta vrea să-mi spună că Miliția a anchetat afacerea și a lămurit-o", gîndi căpitanul.

— Deci au fost și alții prezenți, cînd s-a întîmplat nenorocirea?

— Da. O prietenă de a ei și niște vecini.

— Și cum se numea prietena?

— Didina Cioran.

— Dar pe răposatul doctor Sebastian l-ați cunoscut?

Observă că Ilie Iordache schimbă o privire rapidă cu maică-sa. Acel nume pomenit așa, pe neașteptate, îi înspăimîntase.

— Pe domnul doctor? Păi ... să vedeți ... eu ..., sigur că-l cunoșteam, răspunse el, după ce se gîndi cîteva clipe.

— Erați în relații bune? întrebă căpitanul, căutînd să-și păstreze calmul.

— Ce fel de relații ar putea fi între niște oameni simpli, cum sîntem noi, și un domn ca acela, plin de bani? replică tăios Iordache. Era amantul soră-mi. De aia îl cunoșteam.

— Și erați de acord?

— Nu eram, însă ce puteam face? La început n-am știut cum stau lucrurile și cînd am aflat era prea tîrziu. Îi sucise capul plimbînd-o cu Mercedesul lui și dăruindu-i rochii, parfumuri, bijuterii. Degeaba ne-am străduit noi s-o lămurim, că a pornit pe o cale greșită. I-am explicat, am amenințat-o, ba am și bătut-o, dar totul a fost în zadar.

— Și cu Laurențiu Sebastian ați stat de vorbă?

— Despre ce?

— Despre sora dumneavoastră.

— Nu. Că doar nu era să mă pun eu, un amărît, cu un om cu o situație ca a doctorului. Avea relații, bani. Ce, eram nebun să mă iau la harță cu el?

— Cum, nu l-ați întîlnit niciodată?

— Niciodată.

Răspunsul veni după o scurtă ezitare. Durase atît de puțin, încît cineva mai puțin atent și mai puțin experimentat decît căpitanul Borcea cu siguranță că nu ar fi sesizat-o.

„E clar că individul se întreabă dacă am vreo dovadă că s-a întîlnit cu amantul surorii sale", își zise căpitanul.

— Totuși, ați afirmat că-l cunoașteți, insistă el.

— Da, însă numai după nume. De văzut, nu l-am văzut în viața mea.

— Deci, nu s-a întîmplat să vă întîlniți?

— Nu, niciodată, spuse cu hotărîre Iordache.

— Acum unde lucrați?

— Sînt administratorul blocului.

— Și înainte?

— Lucram pe unde puteam.

— Adică?

— Muncitor necalificat.

— Și apartamentul?

— Care apartament?

Pentru o clipă căpitanul Borcea fu tentat „să-l ia tare", dar se stăpîni. Nu numai pentru că își aminise de recomandarea maiorului Stelaru, ci și fiindcă

își dăduse seama că felul cum se purtase pînă atunci era cel mai potrivit.

— Acesta în care locuiți. Stați cu chirie?

— Nu, este proprietate personală. L-am cumpărat cu bani gheață. Ne-a costat optzeci și cinci de mii de lei în cap, răspunse Ilie Iordache foarte degajat.

— Probabil că ați cîștigat la Loto.

— Ar fi fost bine, dar n-am avut norocul ăsta.

— Atunci, vreo moștenire? întrebă Borcea, afișînd un calm pe care era departe de a-l resimți.

— Chiar așa. Am moștenit-o pe Victorița, rosti Iordache cu un ton triumfător.

Teama care-l stăpînise dispăruse cu desăvîrșire și părea sigur de el.

Deși uluit de neașteptata noutate, ofițerul reuși să rămînă impasibil.

— V-ați moștenit sora? întrebă el liniștit. Dacă nu mă înșel, cînd a murit avea doar șaptesprezece ani. Oare cum ar fi avut timp să adune o asemenea sumă?

Mama Victoriței izbucni deodată în plîns. Lacrimile se rostogoleau încet pe chipul ei brăzdat de riduri timpurii și spatele i se încovoiase parcă și mai tare.

„Numai pe ea a durut-o cu adevărat moartea fetei", gîndi Borcea, privind-o cu milă.

Această femeie, zdrobită de suferință, deși nu exista nici o asemănare fizică, i-o amintea pe mama lui. De aceea, în ciuda firii sale aspre, i se adresase încă de la început cu multă blîndețe.

Ilie Iordache aruncă mamei sale o privire plină de furie, dar ea nu-l luă în seamă.

— Fetița mea, fetița mea, șopti, clătinîndu-și capul încărunțit cînd într-o parte, cînd într-alta.

Căpitanul Borcea se ridică și apropiindu-se de ea o apucă ușor de brațe și o ajută să se așeze.

— Vă înțeleg durerea, îi zise el cu duioșie, și regret că sînt nevoit să discut în fața dumneavoastră despre lucruri care v-o răscolesc.

Femeia îl privi cu mirare. Se vede că nu prea avea parte de vorbe frumoase.

— Credea că mă poate plăti, spuse ea printre suspine, după ce a...

— Mamă! o întrerupse fiul ei cu un ton amenințător. Ce tot îndrugi?

Femeia tăcu brusc și, revenind la realitate, tresări speriată.

— De ce n-o lași să vorbească? se răsti Borcea la el. Continuați, doamnă. Nu trebuie să vă lăsați intimidată, i se adresă cu bunătate.

Dar mama nu mai îndrăzni să scoată un cuvînt. Își acoperi gura cu palma și își plecă și mai mult fruntea. Așa cum stătea ghemuită pe scaun, părea o imagine a umilinței și deznădejdii. Era clar că se temea de fiul ei, care fără îndoială că o și bătea.

— Domnule căpitan, să nu vă închipuiți cine știe ce. Mama a iubit-o tare mult pe Victorița și de cînd a murit nu mai judecă limpede. Știți cum e...

— Da, știu, și tocmai de aceea vă sfătuiesc să-mi spuneți totul în legătură cu moștenirea. *Absolut totul*, domnule Iordache.

Vorbise calm, însă privirea lui severă îl avertiză pe individ că nu era de glumit.

— Și pînă acum v-am spus totul, se grăbi el să-l asigure. Da, am spus tot ce știam. Că biata soră-mea nu m-a ascultat...

— Aștept, îl întrerupse Borcea. Ce este cu moștenirea?

— Păi, nu e nimic. Ce să fie? Că am acte în regulă. N-am călcat legea. Nu, n-am călcat-o în nici un fel, încercă el să braveze.

— Aştept! repetă căpitanul.

— Victoriţa avea depuşi la CEC vreo şaizeci de mii de lei şi, aşa cum era firesc, noi i-am moştenit. Asta e. Vedeţi că nu e nici o ilegalitate. Puteţi verifica, zise Iordache repede.

— O vom face, fiţi fără grijă. Însă cum rămîne cu restul?

— Care rest? exclamă acesta făcînd pe miratul.

— Restul sumei, îl lămuri cu bunăvoinţă căpitanul, dîndu-şi seama că de fapt şmecherul acela voia să cîştige timp.

Nu se îndoia că în privinţa banilor de la CEC spusese adevărul; sora lui avusese acea depunere, însă ceea ce nu pomenise era provenienţa sumei respective. Răposata nu lucrase decît cîteva luni, deci nu putea fi vorba de economii. Desigur că banii fuseseră depuşi pe numele ei de către Laurenţiu Sebastian, ca să închidă gura „iubitorului“ ei frate. Şi, bineînţeles, nu despre aventura sa amoroasă era vorba. Dacă suma de şaizeci de mii de lei fusese depusă într-adevăr cît fata mai era în viaţă — lucru care se putea verifica uşor —, însemna că abilul Iordache îl şantaja pe amantul surorii sale şi pentru altceva, nu numai pentru ceva legat de moartea ei „accidentală“. Ce era acest „altceva“ rămînea de stabilit.

— Dacă nu vreţi să răspundeţi acum, nu e nici un necaz. Cînd veţi veni la Miliţie să vă scrieţi şi să vă semnaţi declaraţia, veţi relata totul cu lux de amănunte. Acolo nu vă va ruga nimeni să vă grăbiţi.

— La Miliţie? făcu Iordache îngrozit. Ce să caut eu la Miliţie? Doar oricine poate dona oricui o sumă de bani sau ce vrea. Doctorul Sebastian, ca să ne mîngîie de pierderea suferită, adică să ne mai consoleze de moartea dragei mele surioare, că s-a gîndit cît suferim, mai ales biata mama, ne-a donat, ca să fiu mai clar, *mi-a donat mie* o sută cincizeci de mii de lei. Da, mi-a donat.

„Deci doctorul Sebastian i-a plătit individului acesta peste două sute de mii de lei! îşi spuse uimit căpitanul. Înseamnă că-l avea la mînă cu ceva deosebit de grav!“

— Am acte în regulă şi pentru asta, continuă Iordache, oarecum mai liniştit. Deşi personal nu-l cunoşteam, doctorul Sebastian a socotit de datoria lui să ne ajute. Dacă aş fi fost singur nu i-aş fi primit banii, că am şi eu o demnitate, dar m-am gîndit la mama, la scumpa mea mamă!

Rosti ultimele cuvinte pe un ton patetic. Era iar stăpîn pe sine. Se vede că acele „acte în regulă“ existau într-adevăr şi ticălosul se simţea la adăpost.

— Cum s-ar spune, Laurenţiu Sebastian v-a dăruit această sumă de bunăvoie şi nesilit de nimeni.

— Da, absolut de bunăvoie şi nesilit. Doar ca să ne mai aline suferinţa, că ne ştia cu inimile zdrobite, zise „neconsolatul“ frate, ştergîndu-şi o lacrimă imaginară cu batista lui verde.

— Atunci, veniţi mîine după-amiază, la orele cinci, la Miliţie să ne daţi o declaraţie. Este o formalitate ce trebuie îndeplinită, spuse Borcea ridicîndu-se şi pornind spre uşă. Bună ziua, doamnă.

Femeia murmură „bună ziua“ fără să ridice capul. Parcă împietrise pe scaunul ei.

— Domnule căpitan, exclamă Ilie Iordache, dar eu nu v-am ascuns nimic! Am fost sincer! De ce să mă duc la Miliţie? Sînt un cetăţean cinstit!

— Nu mă îndoiesc, replică ofiţerul, stăpînindu-se cu greu să nu-i spună ce crede despre „cinstea“ lui. Însă nu văd de ce un cetăţean cinstit ca dumneavoastră, care pe deasupra are şi acte în regulă, să nu poată veni la noi. Punem mare preţ pe sprijinul unui om atît de corect, domnule Iordache şi . . . vă aşteptăm.

„Cetăţeanul cinstit“ rămase mut de uimire şi căpitanul Borcea profită de ocazie ca să iasă. Coborî scările în fugă şi ajuns în stradă respiră cu nesaţ aerul călduţ de primăvară.

„Dacă mai rămîneam mult în apropierea acestui individ, cred că mă sufocam“, gîndi Borcea.

Îndreptîndu-se spre sediu se văzu silit să admită că maiorul Stelaru avusese dreptate cînd afirmase că „dosarul Barna“ le va mai da mult de furcă.

Lidia Jeleru ştia unde-şi face Sia cumpărăturile zilnice, aşa că îi fu uşor s-o întîlnească.

— Domnişoară Lidia, exclamă ea bucuroasă cînd tînăra femeie se ivi „întîmplător“ în calea ei. Nu e zi să nu vorbesc cu Ada despre dumneavoastră!

— Şi eu mă gîndesc mult la voi şi tare aş vrea s-o văd.

— Oh, dar asta se poate face chiar duminică. Ştiţi, voi merge cu Ada în Cişmigiu. Vreţi să veniţi cu noi?

— Cu cea mai mare plăcere.

După ce stabiliră în ce loc anume să se întîlnească, Lidia o rugă s-o însoţească pentru cîteva minute în parcul din apropiere.

— Dragă Sia, vreau să te rog să mă ajuţi într-o problemă foarte importantă pentru mine, zise Lidia, cînd se aşezară pe o bancă, sub un tei înflorit.

Îi era neplăcut să mintă, însă nu avea încotro: pe de o parte nu-i putea spune Siei adevărul şi pe de altă parte dorea din tot sufletul ca asasinul inginerului Barna să fie descoperit.

— Pentru mine va fi o mare bucurie să vă pot fi de folos.

— Ştii, e o chestiune cam delicată, de aceea promite-mi că n-ai să pomeneşti nimănui despre discuţia noastră.

— Aveţi cuvîntul meu, rosti fata cu solemnitate.

Lidia scoase din poşetă fotografia lui Karl Heinz Rösner şi i-o arătă.

— L-ai văzut vreodată pe omul acesta la doamna Sebastian? o întrebă.

Sia luă fotografia şi se uită la ea cu multă atenţie.

— Nu . . ., nu cred să-l fi văzut. Dar cine este?

— Se numeşte Ludovic Cornea, răspunse Lidia care, bineînţeles, nu-i putea dezvălui adevărata identitate a lui Rösner. I-am împrumutat nişte cărţi englezeşti foarte rare. Îmi promisese că mi le va restitui în cel mult două luni, dar de atunci a trecut aproape o jumătate de an şi încă nu mi le-a adus. Mă pregătesc pentru examenul de stat şi am neapărată nevoie de ele. Bănuiesc că ori le-a vîndut, ori vrea să le facă „uitate“ ca să-i rămînă lui. De aceea se ascunde şi nu pot da de dînsul.

— N-aveţi adresa lui?

— Ba da, însă s-a mutat de acolo.

— Şi credeţi că vine la doamna Sebastian?

— Sînt aproape sigură.

Fata privi din nou fotografia. Lidia sesizase o oarecare ezitare cînd îi spusese că nu l-a văzut, dar nu găsi de cuviință să insiste: nu voia ca Sia să facă vreo greșeală.

— Poate că o să rîdeți de mine dar... știu eu cum să spun? Nu-l cunosc și, totuși, parcă-l cunosc... Nu așa cum este în fotografie, ci altfel.

Lidia nu înțelegea nimic din cuvintele ei încîlcite, însă rămase tăcută ca să n-o influențeze în vreun fel sau să-i abată firul gîndurilor.

— Iertați-mă domnișoară Lidia că vorbesc atît de încurcat. Nici eu nu...

Se întrerupse brusc și acoperi cu degetele partea de jos a feței lui Rösner.

— Asta e! strigă ea mulțumită. Avea barbă! Acum m-am lămurit.

— Vrei să-mi explici și mie? spuse Lidia, privind-o mirată.

— Vai, că zăpăcită mai sînt, făcu Sia rușinată. Sigur că am să vă explic. Pe omul din fotografie nu l-am văzut. Însă, dacă ar avea barbă, atunci l-am văzut. Oh, mi-e teamă că nici acum explicația mea nu-i prea limpede. S-o iau altfel. Am văzut un om cu barbă, care semăna cu cel din poză, cu Cornea ăsta care vrea să se facă stăpîn pe cărțile dumneavoastră.

— Cînd l-ai văzut și unde? întrebă Lidia emoționată.

— Acum vreo trei săptămîni. Era într-o joi după-masă. Doamna mea mă trimisese cu Ada la Teatrul de păpuși. Ne luase bilete chiar ea. Din păcate, pe fetiță a apucat-o burta, că mîncase vreo două înghețate, și a trebuit să plecăm cu mult înainte de terminarea piesei. Cum am ajuns acasă, Ada a fugit,

bănuiți dumneavoastră unde, iar eu m-am dus să-i spun doamnei ce se întîmplase. Dînsa era în atelier și omul care semăna cu cel din fotografie, numai că avea barbă, se afla acolo.

— În atelier?

— Da. Stătea pe un scaun. Poate că poza pentru vreo statuie, că doamna aduce tot felul de tipi și tipe la ea. Zice că sînt modele. Dar nu cred să fi fost Cornea acela, pentru că omul cu barbă era tare prost îmbrăcat. Arăta ca un vagabond, zău așa.

Lidia se gîndi că nu era exclus ca Rösner să se fi deghizat ca să o poată vizita nestingherit pe Cela Sebastian, deși nu vedea de ce ar fi trebuit să facă acest lucru, dacă nu avea nimic de ascuns. Oricum, era clar că sculptorița avusese grijă să le trimită pe Ada și pe Sia la teatru ca să rămînă singură.

„În cazul că Rösner ar fi un turist onest care vine să-și viziteze o cunoștință, n-ar fi avut nevoie să se deghizeze. Dar, poate că Sia se înșală și individul bărbos era într-adevăr unul din modelele Celei Sebastian“, gîndi Lidia.

— Și doamna ce a făcut?

— S-a înfuriat și mi-a spus s-o duc pe Ada în camera ei și să stau cu ea acolo. Să nu venim în atelier, că are de lucru. Pur și simplu m-a dat afară. Cum am ieșit, s-a grăbit să încuie ușa atelierului. Lucrul acesta nu m-a mirat, fiindcă, așa cum știți și dumneavoastră, doamnei mele nu-i place să fie deranjată cînd lucrează.

— Ai dreptate, zise împăciuitor Lidia. Te rog încă o dată ca ceea ce am discutat să rămînă între noi. Poate că bărbatul acela cu barbă era unul dintre modelele doamnei Sebastian. Dacă-l vezi cumva pe Cornea al meu, telefonează-mi.

— Și în caz că apare iar vagabondul?
— Telefonează-mi, te rog, și atunci.
Cele două tinere se despărțiră, urmînd să se întîlnească din nou duminica, în Cișmigiu. Sia o porni grăbită spre casă, iar Lidia Jeleru se-ndreptă spre cel mai apropiat telefon public, ca să-i comunice maiorului Stelaru rezultatul convorbirii avute.

12

„Îmbătați de dragoste, el și ea se plimbau pe sub teii înfloriți, lăsîndu-se mîngîiați de razele argintii ale lunii. În noaptea călduță de mai, îndrăgostiții se priveau în ochi cu adorație, în timp ce florile de liliac își răspîndeau parfumul suav. Luna își revărsa cu dărnicie blînda lumină asupra perechii așezate pe banca singuratică, de sub bolta de liliac înflorit. Era ora dragostei, ora cînd inimile își puteau mărturisi tainele... etc. etc. Aproape în toate romanele de dragoste poți găsi asemenea fraze. Noapte de mai, lună argintie, îndrăgostiți, flori de tei și de liliac! Iată noțiuni care cu greu pot fi despărțite, bineînțeles, în romane. Dar în realitate? se întrebă tînărul plutonier-major de Miliție Ion Florescu și începu să meargă mai repede ca să se mai încălzească. Din tot acest arsenal romantic am parte doar de flori de tei și de liliac. Și de parfumul lor, care însă nu-mi face nici o plăcere. Ba, ca să fiu sincer, îmi dă dureri de cap. Încolo, nimic! Deși sîntem în mai, nici vorbă de lună. Dacă n-ar fi lumina palidă a celor cîteva becuri de pe acești stîlpi situați destul de departe unul de altul, ar fi un întuneric de mi-aș putea băga degetele în ochi! Cît

despre îndrăgostiți, nici pomeneală! Noaptea e destul de răcoroasă și dinspre lac «adie» o boare umedă care te pătrunde pînă la oase, și îndrăgostiții, chiar și cei mai pătimași, au socotit că e mult mai înțelept să stea acasă. Da, își urmă el firul gîndurilor, continuîndu-și rondul nocturn, în apropierea Snagovului, așa arată o noapte de mai, în realitate! Cît despre «ora dragostei» ce să spun? Vilele astea, dintre care majoritatea sînt încă nelocuite, deoarece sezonul estival n-a început, reprezintă o adevărată ispită pentru răufăcători. Auzi acolo: lună, amor, bănci singuratice etc.! Mai bine să fiu cu ochii în patru..."
Își privi ceasul de mînă. Cifrele fosforescente indicau două și jumătate după miezul nopții. Coti pe o alee laterală, mărginită de brazi. Făcu cîțiva pași și se opri deodată locului: auzise un zgomot suspect. Cîteva pietricele, desprinse din zidul care împrejmuia vila din apropiere, se rostogoliseră pe trotuarul asfaltat.
Subofițerul se ascunse în umbra deasă a unui boschet și așteptă să vadă ce se întîmplă. Se auzi un hîrșîit, de parcă cineva încerca să se cațere pe zid. Din fericire, lumina anemică a unui bec ajungea pînă acolo, risipind în oarecare măsură tenebrele și permițîndu-i să vadă zidul cu pricina. Curînd, deasupra acestuia se ivi un cap care privi cercetător în jur. Apoi apărură umerii și corpul. Omul escaladă cu destulă ușurință zidul și rămase cîteva clipe agățat în mîini, gata să sară pe alee.
Plutonierul-major își părăsi ascunzătoarea și se apropie de locul respectiv. Așa se face că atunci cînd individul atinse solul, se trezi fața-n față cu subofițerul.

— Măi Catifeluță, n-ai de gînd să te cuminţeşti? zise mustrător Florescu recunoscîndu-l.

Spărgător cu „vechi state de serviciu“, Iulian Pufescu, zis Catifeluţă, ieşise din penitenciar cu cîteva săptămîni în urmă.

Era un bărbat mic de statură, slab, cu privire neliniştită de fiară hăituită. Prin cămaşa descheiată i se vedea pieptul descărnat, acoperit cu păr cărunt.

— Păi, n-am luat nimic! exclamă el.

— Atunci, ce căutai în casă străină?

— Voiam să „lucrez“, dar am avut ghinion. Mă jur pă ochii mei că n-am luat nici un capăt de aţă. Eu . . .

— Lasă, îl întrerupse plutonierul-major. Mergem la Miliţie şi acolo ai să povesteşti totul pe îndelete.

Nu se temea că Pufescu, zis Catifeluţă, avea să încerce să fugă sau să se opună. Ştia să piardă. Cînd era prins se arăta foarte „cuminte“. Cîndva, fusese un lăcătuş priceput, dar se îndrăgostise de sora unui spărgător. Viitorul lui cumnat, a cărui adevărată „profesiune“ la început nici măcar n-o bănuise, îl atrăsese pe calea infracţiunii.

Ajuns la sediul Miliţiei, Catifeluţă fu preluat de locotenentul-major Stelian Lupu.

— Jur pă ochii mei că n-am luat nici un capăt de aţă! repetă individul.

La percheziţia corporală se stabilise că, într-adevăr, în afara uneltelor de spărgător nu avea asupra lui nimic.

— Vrei să spui că te-ai introdus în grădina acelei vile nelocuite numai aşa, ca să te plimbi? îl întrebă ofiţerul.

— De plimbare îmi ardea mie? zise infractorul amărît. Mă dusesem . . . Staţi o clipă să-mi amintesc cum e . . ., cum trebuie spus. Aha, asta-i! Mă dusesem să comit o spargere. Am fost prins de atîtea ori, că pînă la urmă am învăţat . . ., da, am învăţat care-i delictul şi . . .

— Dacă te încadrai într-o muncă cinstită, te puteai lipsi de asemenea „învăţătură“, i-o tăie locotenentul-major. Deci intenţionai să pătrunzi în vilă. Şi pînă la urmă te-ai răzgîndit?

— Nu. Însă cînd am reuşit să deschid oblonul şi mă pregăteam să sparg geamul, cineva dinăuntru s-a apropiat de fereastră. M-am temut că are să mă-nhaţe şi am şters-o. Aşa sînt eu, ghinionist.

— Şi acel cineva te-a văzut?

— Sigur că m-a văzut. M-a auzit umblînd la oblon şi s-a apropiat de fereastră. Dar n-a aprins lumina.

— Te sfătuiesc să mărturiseşti adevărul. Unde ai ascuns lucrurile?

— Care lucruri?

— Cele furate.

— Păi, n-am furat nimic! Doar v-am . . .

— Ascultă Catifeluţă, îl întrerupse locotenentul-major stăpînindu-se cu greu, cum îţi închipui că pot crede o asemenea aiureală? Cineva observă un spărgător care e gata să-i intre în casă şi nici nu aprinde lumina, nici nu strigă? Ai auzit vreun strigăt? îl întrebă pe plutonierul-major Florescu.

— Nu, tovarăşe locotenent-major. Şi în liniştea care domnea în acel loc, desigur că aş fi auzit şi un sunet mult mai slab. Dovadă că zgomotul aproape imperceptibil făcut de Catifeluţă cînd s-a căţărat pe zidul împrejmuitor nu mi-a scăpat.

— Aşa este! exclamă ofiţerul. Ai de gînd să ne spui adevărul? îl întrebă apoi pe spărgător.

Acesta părea încurcat. Se lăsa cînd pe un picior, cînd pe altul și își freca cu palma bărbia nerasă.

— Tovarășe locotenent-major, zise el în cele din urmă, îmi dau seama că ceea ce v-am povestit este greu de crezut, însă nu v-am mințit. Dealtfel știți că de cîte ori am fost prins cu ocaua mică am recunoscut tot ce-am făcut.

Ofițerul nu răspunse. În sinea lui era nevoit să admită că „ghinionistul“ Catifeluță nu-și nega niciodată faptele. Dacă greșea, găsea firesc să plătească. Tocmai de aceea recuperarea lui părea posibilă.

— Îți dau o ultimă șansă, se adresă el infractorului. Treci alături și pune totul pe hîrtie, așa cum s-a întîmplat. Vezi să nu omiți nimic. Mareș, i se adresă el apoi unui subaltern al său, însoțește-l și, după ce termină, condu-l la arest. Mai tîrziu, vedem noi . . .

Catifeluță, auzind cuvintele ofițerului, vru să repete că nu furase nimic, însă se răzgîndi și își urmă tăcut însoțitorul.

— L-ai prins chiar în clipa cînd a sărit? îl întrebă ofițerul pe plutonierul-major Florescu, după ce rămaseră singuri.

— De îndată ce a atins solul.

— Deci, n-a avut timp să arunce undeva obiectele furate.

— Nu. Doar dacă nu le-a predat unui complice aflat în grădina vilei.

— Crezi că așa ceva ar fi fost posibil?

— Ca să fiu sincer, părerea mea este că a acționat de unul singur.

— Și eu am această convingere. De obicei, Catifeluță „operează“ fără „ajutoare“ și nu văd de ce și-ar schimba acum metodele. Dealtfel, dacă ar fi

avut un complice, în primul rînd s-ar fi îngrijit să scape de uneltele de spărgător. Or, acestea s-au găsit asupra lui. Cum rămîne însă cu persoana din casă? Zici că erai aproape?

— Da, tovarășe locotenent-major, foarte aproape.

— Și n-ai auzit nici un strigăt?

— Nu. Așa cum v-am mai raportat, în cazul că ar fi strigat cineva, ar fi fost exclus să nu-l aud.

— Curioasă afacere, spuse ofițerul, care încă nu putea bănui ce urmări va avea acea spargere nereușită. Pînă una alta să ne ducem la fața locului și să aruncăm o privire.

Cînd ajunseră la destinație, plutonierul-major Florescu îi indică superiorului său în ce loc escaladase zidul Catifeluță și unde anume îl prinsese.

— Individul a vrut să ne inducă în eroare, exclamă ofițerul, cercetînd atent zidul. De luni de zile nu locuiește nimeni aici. Știu foarte bine acest lucru.

Ocoliră zidul împrejmuitor și săriră în grădină. Erau amîndoi tineri și nu le fu greu s-o facă. Grădina năpădită de buruieni dovedea cu prisosință că de multă vreme nu se mai ocupase nimeni de ea. În lumina tulbure a zorilor, aspectul ei părea și mai dezolant.

Se apropiară apoi de vilă care era destul de spațioasă. Urcară cele trei trepte din fața intrării și cercetară ușa minuțios. Foarte repede își dădură seama că nu prezenta nici o urmă de efracție.

— Catifeluță a spus că a încercat să pătrundă în interior printr-o fereastră.

— Da, pe care însă n-a apucat s-o spargă, adăugă plutonierul-major.

— Să vedem.
Dădură ocol clădirii. Toate obloanele erau închise, cu excepția unuia, în partea din spate, care era întredeschis.

— Acesta trebuie să fie, spuse plutonierul-major. Se apropiară. Fereastra se afla cam la doi metri distanță de sol. Ceva mai jos se găsea ușa metalică a garajului, închisă cu un lacăt intact. Ierburile zdrobite și zgîrieturile de pe perete arătau limpede că pe acolo se cățărase infractorul.

Locotenentul-major Lupu se urcă pe o ieșitură a peretelui și cercetă atent fereastra, apoi sări jos.

— Pe aici a intrat în casă? întrebă Florescu.

— A încercat să intre, răspunse gînditor ofițerul. A forțat oblonul, asta se constată cu ușurință, însă nu a intrat. Fereastra este bine închisă pe dinăuntru și geamul intact. Acum sînt convins că nu ne-a mințit.

— Credeți că, într-adevăr, s-a speriat de cineva dinăuntru?

— Da, cred că s-a speriat, dar de văzut nu a văzut pe nimeni, odată ce casa este nelocuită. Cine știe ce i s-a năzărit fricosului de Catifeluță? Vreo creangă de copac s-a oglindit în geam și lui i s-a părut că este cineva înăuntru. Rar am întîlnit un răufăcător atît de fricos!

După ce stabiliră că nu mai există alte urme în afara celor lăsate de spărgător, ceea ce arăta că nu avusese complici, cei doi părăsiră vila.

— Ce vom face cu Catifeluță? întrebă plutonierul-major cînd se apropiară de sediu.

— Îl vom trimite în fața instanței pentru tentativă de spargere și îl vom anunța pe proprietar. Mai precis, pe proprietară.

— Știți cine este?

— Da. Vila aparținea doctorului Laurențiu Sebastian.

— Acela care a pierit în accidentul din Austria?

— Exact. Așa că o vom anunța pe soția lui. Vila este acum a ei.

Lidia Jeleru reuși să se-ntîlnească cu maiorul Stelaru abia pe la amiază. De îndată ce se instalară la masa micii cofetării, îi relată, fără să omită nici un amănunt, cele aflate de la Sia.

— E clar că dacă micuța Ada nu s-ar fi simțit rău și Sia nu ar fi fost nevoită să se-ntoarcă acasă împreună cu ea, nu l-ar fi văzut pe individul acela. Presupun că doamna Sebastian le-a trimis intenționat la Teatrul de păpuși, încheie ea.

— Credeți, așadar, că omul cu barbă era Rösner și că doamna Sebastian a vrut să fie singură în ziua aceea?

— Da.

— De ce? întrebă maiorul, pe care discuția cu Lidia îl ajuta să-și pună ordine în idei.

— Din mai multe motive. În primul rînd obișnuia să-și însoțească ea însăși fetița la spectacole, pe care le socotea un mijloc educativ pe cît de plăcut, pe atît de util. În al doilea rînd mi se pare cu totul neverosimil ca o mamă grijulie, uneori chiar exagerată, cum este doamna Sebastian, să nu se intereseze ce s-a întîmplat cu Ada și s-o lase în seama Siei. În al treilea rînd, omul era cu siguranță Rösner, altfel Sia nu l-ar fi recunoscut, mai ales că, atunci cînd îl văzuse, el purta barbă. Firește, poate fi vorba de o simplă asemănare. Însă o asemănare atît de frapantă ar fi o coincidență de-a dreptul

ciudată. Desigur, adăugă tînăra femeie, sînt și unele lucruri pe care nu le înțeleg.
— Să le aud, zise maiorul.
— Iată, mă întreb, răspunse ea după o scurtă ezitare, ce rost avea deghizarea lui Rösner. Fiindcă, dacă pot admite că la un moment dat respectivul s-a decis să-și lase barbă pentru a fi în pas cu o anumită modă, nu văd de ce trebuia să se îmbrace ca un vagabond. Barba și hainele sărăcăcioase i-au servit lui Rösner să se deghizeze. Și mă întreb, repetă Lidia, ce-l împiedica pe inginerul elvețian să facă o vizită unei doamne, pe care o cunoscuse în împrejurări dramatice, fără să fie nevoie să-și schimbe înfățișarea.
— Într-adevăr, purtarea respectivului este destul de stranie, admise Stelaru, mai ales dacă nu uităm faptul că pînă în prezent nu am reușit să stabilim unde locuiește de cînd a venit în țară. Data la care Sia l-a zărit corespunde cu aceea a sosirii lui aici.
— Poate că doamna Sebastian știe unde s-a instalat Rösner, spuse Lidia.
— Este foarte posibil, fu de acord maiorul, cu condiția ca, realmente, tipul cu barbă să fi fost acela pe care-l căutăm.
Cum peste cîteva zile Lidia Jeleru urma să plece ca ghid cu un grup de turiști, înainte de a se despărți, el îi dori succes în noua muncă.
În drum spre sediu, maiorul Stelaru se gîndi la cele aflate de la Lidia și își dădu seama că în sinea lui era convins de faptul că omul cu înfățișare de vagabond din atelierul Celei Sebastian nu era altul decît Rösner.
„Altfel ar însemna să accept o adevărată împletitură de coincidențe. Dar, convingerea mea trebuie

susținută cu dovezi. Și trebuie să găsesc metoda cea mai potrivită ca să le obțin", își zise el.

Revenit din cercetarea efectuată la locul infracțiunii, locotenentul-major Stelian Lupu îi telefonă Celei Sebastian, deși era abia șase dimineața.
— Mă scuzați că vă deranjez la o oră atît de matinală, spuse el după ce se prezentă, însă acum cîteva ceasuri, mai precis la două și jumătate după miezul nopții, un cunoscut spărgător a fost prins în momentul cînd încerca să comită o spargere la vila dumneavoastră de la Snagov.
— Poftim?
— Spărgătorul a fost surprins tocmai cînd sărea zidul, care împrejmuiește vila pe care o aveți la Snagov. Nu este proprietatea dumneavoastră? întrebă ofițerul, mirat de lipsa ei de interes.
— Da, însă nu locuiesc acolo. Ce a furat hoțul?
— El susține că nimic.
— N-a pătruns în vilă?
— Așa spune. Dar ca să fim siguri, trebuie să intrăm înăuntru pentru constatare. De aceea v-am ruga să veniți cu cheile casei.
— Să vin la Snagov?
— Da. Prezența dumneavoastră este absolut necesară.
— Foarte bine. Într-o oră voi fi acolo.
Sculptorița se ținu de cuvînt. Totuși, cînd își opri mașina în fața vilei, constată că mașina Miliției se și afla acolo. În apropiere zări trei bărbați în uniformă. Unul dintre aceștia, cu grad de locotenent-major, se desprinse din grup și se apropie de ea.

— Locotenent-major Stelian Lupu, cel care v-a telefonat, se prezentă el.

— Sînteți amabil să-mi explicați ce s-a întîmplat? întrebă Cela Sebastian cu un aer plictisit.

Ofițerul îi relată faptele.

— Însă infractorul a declarat că n-a apucat să fure nimic. S-a speriat și a luat-o la picior.

— De ce?

— Pentru că, chipurile, ar fi zărit pe cineva în casă.

— I-a luat-o înainte vreun alt spărgător? spuse frumoasa femeie zîmbind amuzată.

— Aș fi presupus și eu același lucru, dar nu am descoperit alte urme de efracție, răspunse locotenentul-major, zîmbind la rîndul său.

Chipul Celei Sebastian se întunecă.

— Individul acela a mințit. În vilă nu este nimeni. De la moartea soțului meu vin foarte rar pe aici.

— Și noi am presupus că s-a speriat de vreo umbră. Cu toate acestea, n-ați dori să vă uitați dacă nu lipsește ceva?

— N-am nimic împotrivă.

Porni înainte, urmată de oamenii legii. Dădu cheia porții ofițerului și acesta descuie lacătul care o ținea închisă. Străbătură grădina năpădită de bălării și cînd ajunseră la ușa vilei, Cela Sebastian o descuie ea însăși. Pătrunseră într-un mic hol și apoi, pe rînd, în cele trei camere. Mobilele erau acoperite cu huse de pînză albă. Sculptorița privi în jur.

— Nu lipsește nimic. Dealtfel, în afară de mobile și de cîteva tablouri nu există obiecte care ... Ah,

era să uit: în dulapul acesta am lăsat lenjerie de pat, perne și pături.

Urmată de ofițer se apropie de dulap și îl descuie.

— Totul e la locul său, spuse ea, trecîndu-și ușor degetele peste teancul de rufe.

Din ultima cameră, o scară ducea la o mică ușă.

— Vreți să urcăm? o întrebă locotenentul-major.

— N-are rost. E mansarda, unde, uneori, lucram. Nu țineam acolo nici un obiect de valoare. Doar o canapea, două scaune și o masă din lemn negeluit. Totuși, dacă doriți, putem intra.

Urcă sprintenă treptele scîrțîitoare și ofițerul o însoți, admirîndu-i liniile armonioase ale trupului. Cînd ajunseră în fața ușii de la mansardă, Cela Sebastian își scoase legătura de chei și vru să descuie, dar nu reuși.

— Vreți să încercați și dumneavoastră? i se adresă ea ofițerului, întinzîndu-i cheile.

Acesta introduse în broască, pe rînd, toate cheile din legătură, însă fără rezultat: nici una nu se potrivea.

— Se vede că am pierdut-o. Sau, poate, am uitat-o acasă, zise Cela Sebastian încurcată. Oricum, vă asigur că în încăperea respectivă nu se afla nimic de preț.

Coborî scara și cu mișcări grațioase îndepărtă praful și pînzele de păianjen care i se depuseseră pe taior și pe păr, cînd străbătuseră încăperile nelocuite.

— Credeți că am putea pleca? se interesă ea.

— Bineînțeles, stimată doamnă.

După ce atît ușile vilei, cît și poarta de la intrare fură încuiate, locotenentul-major o conduse pe Cela Sebastian pînă la mașina ei. Apoi, urcă împreună

cu cei care-l însoţiseră în maşina Miliţiei. Nu-i mai rămînea decît să-şi scrie raportul. Acum era sigur că Iulian Pufescu, zis Catifeluţă, nu sustrăsese nimic din vila de vacanţă a familiei Sebastian.

„Deci, tot tentativă de spargere rămîne“, îşi zise locotenentul-major Lupu, oarecum mulţumit că infractorul nu minţise şi că, poate, de data aceasta va izbuti să-l convingă să se încadreze într-o muncă cinstită.

13

Maiorul Stelaru se-ndrepta spre biroul său cu paşi rari. De cînd se despărţise de Lidia Jeleru nu încetase să se gîndească, să caute cea mai potrivită soluţie.

— Să trăiţi, tovarăşe maior, spuse cineva foarte aproape de el, făcîndu-l să tresară şi întrerupîndu-i brusc firul gîndurilor.

Privi la cel care-l salutase şi, recunoscîndu-l, îşi ascunse cu greu un zîmbet.

— Ei, Pufescule, văd că iar ai încălcat legea, zise el cu severitate. Ce s-a întîmplat? îl întrebă apoi pe miliţianul care-l însoţea pe infractor şi care luase poziţie de drepţi.

— Tovarăşe maior, numitul Iulian Pufescu, zis Catifeluţă, a încercat să comită o spargere şi a fost prins asupra faptului de către tovarăşul plutonier-major Ion Florescu. Acum îl duc pe vinovat la arest. L-a anchetat tovarăşul locotenent-major Stelian Lupu.

— Foarte bine, se mulţumi maiorul să spună şi vru să se îndepărteze.

— Tovarăşe maior, vă rog să mă ascultaţi. N-am comis spargerea. Credeam că vila e nelocuită şi cînd colo înăuntru era cineva, un bărbat. N-am furat nimic şi jur că-mi pare rău că am ajuns în halul ăsta. Ar fi trebuit să mă-ntorc la meseria mea de lăcătuş. Vă rog, nu mă lăsaţi, tovarăşe maior. M-am dus să fur, ca să scap de gura nevesti-mi, că ea îmi scoate mereu ochii că nu sînt bun de nimic. Asta-i drept că nu sînt bun de hoţ, fiindcă mai mult îs „înăuntru“ decît afară. Nu mă lăsaţi, tovarăşe maior! Dumneavoastră aţi mai vrut să mă ajutaţi, dar eu nu v-am ascultat. Nu mă lăsaţi, vă rog.

Spărgătorul ghinionist îşi rostise lunga tiradă pe nerăsuflate şi ar fi apucat mîinile lui Stelaru, dacă miliţianul care-l însoţea, ghicindu-i intenţiile, nu l-ar fi împiedicat. Trupul lui firav fremăta şi în ochi i se iviseră lacrimi. Maiorul cunoştea bine cazul lui Pufescu. Cîndva, cînd el era un tînăr locotenent şi infractorul, fost lăcătuş, se afla la începutul „carierei“, îşi dăduse seama că doar nişte împrejurări nefavorabile, influenţe nefaste şi lipsa de voinţă îl făcuseră pe acest meseriaş priceput să ajungă în rîndurile celor certaţi cu legea. Atunci ca şi acum, credea în oameni şi încercase să-i arate că drumul pe care apucase îl va duce la pierzanie. După ispăşirea pedepsei, îl ajutase să se reîncadreze în producţie, însă, din păcate, soţia şi cumnatul reuşiseră destul de repede să-l readucă în rîndul infractorilor. Mai tîrziu, Stelaru începuse să lucreze în alt sector şi nu mai avusese de-a face cu el. Aflase doar că Pufescu, care atît pentru firea lui blîndă, cît şi pentru delicateţea cu care ştia să „opereze“ primise porecla de Catifeluţă, fusese arestat de mai multe ori şi petrecuse destui ani în închisoare. Fi-

rește că și alți ofițeri căutaseră să-l ajute să iasă din mlaștina infracțiunii, însă fără rezultat. Auzindu-i cuvintele, maiorul Stelaru își dădu seama că infractorul îndrăznise să i se adreseze tocmai pentru că nu uitase înțelegerea pe care i-o arătase și eforturile făcute pentru a-l readuce printre oamenii cinstiți.

— Uite ce-i, Pufescule, i se adresă el, știi foarte bine că și tentativa de spargere constituie un delict. Deci va trebui să dai socoteală pentru fapta comisă. Așa cum ai spus chiar tu, am vrut să te ajut, dar nu m-ai ascultat. Cred că și alți colegi de ai mei au procedat la fel, dar, din nefericire, totul a fost în zadar. În situația actuală nu pot face decît un singur lucru: să stau de vorbă cu locotenentul-major Lupu și, după ispășirea pedepsei, să încercăm să te reîncadrăm în muncă.

— Vă mulțumesc, tovarășe maior, zise infractorul plecîndu-și amărît fruntea. Ce-i drept, e drept: cum mi-am așternut, așa dorm. Vă promit însă că . . .

— Nu am nevoie de promisiuni, îl întrerupse maiorul. Cînd va veni vremea, vei dovedi cu fapte, nu cu vorbe, că te-ai schimbat.

— Voi dovedi, voi dovedi! exclamă Pufescu.

— Ai tot timpul să te gîndești la calea pe care o vei urma în viitor, replică maiorul. Puteți pleca, i se adresă milițianului.

După plecarea lor, maiorul Stelaru rămase o clipă locului, apoi, hotărîndu-se brusc, se-ndreptă spre aripa clădirii unde se afla secția la care lucra locotenentul-major Lupu. Bineînțeles, ca mai mare în grad, l-ar fi putut chema la el, însă socoti că discuția lor despre recuperarea lui Pufescu, fiind oarecum neoficială, necesita o atmosferă mai puțin rigidă, mai amicală. Or, dacă i-ar fi cerut locotenentului-major Lupu să vină la dînsul, ar fi avut aerul că-i ordonă, iar convorbirea lor nu ar mai fi fost degajată, firească. Și tocmai acest lucru dorea Stelaru să-l evite.

De îndată ce-l zări pe maior intrînd în birou, tînărul ofițer se ridică în picioare.

— Stai jos, Lupule, îi spuse acesta zîmbind. N-am venit aici ca superior la inferior, ci ca om la om.

Luă loc pe un scaun și tînărul ofițer se așeză la rîndul său. Cînd află motivul prezenței maiorului Stelaru se bucură sincer.

— Tovarășe maior, împărtășesc întru totul punctul dumneavoastră de vedere, zise el. Cred că, în ciuda trecutului său, Pufescu poate fi recuperat.

— Atunci, vom acționa împreună în acest sens. Poate că, deși recidivist, ar fi mai folositor pentru el să-și ispășească ultima pedeapsă prin muncă.

— Este o idee excelentă! exclamă entuziasmat Lupu. Cum credeți că ar trebui să procedăm?

Cei doi ofițeri stătură de vorbă în legătură cu această temă, deoarece amîndoi voiau să-l ajute pe Pufescu să revină la o muncă cinstită, să fie din nou un om care poate păși printre semenii săi cu fruntea sus.

— Nu va fi ușor, admise maiorul. Pufescu are o voință slabă, însă dacă ne vom ocupa îndeaproape de el, poate că de data aceasta va reuși să se rupă de acel mediu corupt.

— Ispășirea prin muncă a pedepsei pentru ultimul delict comis îi va fi, fără îndoială, de mare folos. Dealtfel sînt convins că propunerea noastră va fi acceptată, odată ce Catifeluță n-a furat nimic din vila familiei Sebastian.

— Cum? făcu maiorul uimit. A vrut să comită o spargere la vila familiei Sebastian? A doctorului Sebastian?

— Da. E vorba de o vilă situată la Snagov, unde își petrec vacanța. După cum ne-a declarat doamna Sebastian, de cînd a murit soțul ei, merge foarte rar pe acolo. De luni de zile nu locuia nimeni în clădirea respectivă.

— Poți să-mi faci o scurtă relatare a faptelor?

— Desigur, răspunse locotenentul-major, neînțelegînd interesul superiorului său pentru acest caz. Îi explică întîmplarea străduindu-se să nu omită nimic.

— Prin urmare, Pufescu a fugit deoarece a zărit în încăperea aceea întunecată un bărbat?

— Da.

— Ați cercetat casa?

— Firește. Am făcut acest lucru în prezența doamnei Sebastian, proprietara vilei. Ne-am uitat peste tot, chiar și în dulapuri, însă...

Tînărul ofițer se întrerupse, oarecum stînjenit.

— Mansarda a rămas necercetată, încheie el.

— De ce?

Maiorul puse întrebarea pe un ton cît se poate de indiferent, așa ca să nu pară o observație sau o critică.

— Doamna Sebastian pierduse cheia mansardei. Dealtfel, acolo nu se afla nimic de valoare.

— Cum ați stabilit aceasta? întrebă Stelaru, cu aceeași indiferență.

— Chiar proprietara casei ne-a spus că încăperea respectivă îi servea, uneori, ca atelier de sculptură și că nu păstra în acel loc nici un obiect de preț.

— Deci, ea v-a informat?

— Bineînțeles.

— Bineînțeles, repetă gînditor maiorul.

— Doamna Sebastian a constatat că nici unul din bunurile aflate în vilă n-a fost înstrăinat. Și dacă Pufescu n-a furat nimic din camerele unde se găseau aceste bunuri, atunci ce ar fi putut fura din mansardă?

— Sînt sigur că el n-ar fi avut ce lua. Oare am putea arunca o privire în casa cu pricina?

— Cum doriți. În ce privește formalitățile...

— Mă voi ocupa personal de ele, îl liniști maiorul.

Peste cîteva ore, maiorul Stelaru, obținînd aprobarea necesară, sosi la reședința de vară a familiei Sebastian, însoțit de locotenentul-major Lupu.

Descuiară lacătul de la poartă și străbătură grădina lăsată în paragină. Ici-colo, cîteva lalele și lăcrămioare reușiseră să scape de îmbrățișarea sufocantă a bălăriilor și își înălțau spre soare florile. Însă nici prezența lor, nici aceea a tufelor de liliac înflorit nu putea risipi senzația neplăcută pe care o trezea priveliștea grădinii neîngrijite.

Casele din jur, destinate de asemenea concediului, erau nelocuite, sezonul nefiind încă propice. Chiar dacă ar fi fost ocupate de locatarii lor, zidul împrejmuitor, destul de înalt, și vegetația deasă îi fereau pe cei doi ofițeri de priviri indiscrete.

— Dacă-mi permiteți, spuse locotenentul-major, v-aș propune să ne folosim de intrarea de serviciu, situată în spatele casei.

— N-am nimic împotrivă. Nu țin să atragem atenția. Anchetez o crimă, așa că înțelegi...

— O crimă? făcu uluit tînărul ofițer.

— Da. Și s-ar putea ca cercetarea acestei vile să ne ajute la rezolvarea cazului respectiv.

Maiorul descuie ușa. Nu acordă prea multă atenție celor trei camere și dependințelor: era clar că-l interesa mansarda. Pe măsură ce treceau clipele își spunea că doar în acel loc putuse sta ascuns Rösner, iar purtarea Celei Sebastian dovedea cu prisosință că faptul se petrecuse cu consimțămîntul ei. Firește, se punea întrebarea de ce procedaseră astfel cei doi, însă maiorul nu încercă să găsească un răspuns. Singura lui preocupare era, pentru moment, descoperirea unor indicii care să-i susțină presupunerea.

Descuie la fel de ușor ușa mansardei și intră împreună cu subordonatul său. Încăperea, destul de spațioasă, conținea, într-adevăr, o canapea îngustă, două scaune, o masă grosolană de lemn și cîteva rafturi. Toate acoperite de pînze de păianjen și praf.

Maiorul Stelaru se opri în mijlocul încăperii.

„Parcă amușinează aerul", se gîndi locotenentul-major.

De fapt, chiar asta făcea maiorul. Trase de cîteva ori cu putere aer în piept și apoi se-ntoarse spre tînărul ofițer.

— Nu simți nici un miros?

— Ce fel de miros?

— Nu-ți spun, ca să nu te influențez. Vreau să-ți cunosc părerea.

Vorbea calm, însă însoțitorul său sesiză încordarea care-l stăpînea.

— Parcă ar mirosi a fum de țigară, zise Lupu, după ce la rîndul lui amușină de cîteva ori aerul.

— Exact! Este miros de tutun. Destul de slab, dar totuși miros de tutun. L-am simțit de îndată ce am intrat, însă n-am spus nimic, ca să nu te influențez. Acum l-ai simțit și dumneata. Da, cineva a fumat aici. Recent, foarte recent. De cît timp susține doamna Sebastian că n-a mai fost pe la vila aceasta?

— De mai multe luni, răspunse Lupu, vădit indispus.

„De mai multe luni! își spuse Stelaru. E clar că a mințit și știu și de ce: nu voia ca vila să fie cercetată prea atent, fiindcă aci se ascunsese Rösner. Dealtfel, Lidia Jeleru mi-a declarat că, acum o lună, Cela Sebastian a fost la reședința ei de la Snagov, împreună cu inginerul Barna. Acum înțeleg motivul pentru care nu s-a grăbit să-i facă pe plac lui Barna, cînd acesta a rugat-o să petreacă aci duminica: locul servea ca ascunzătoare lui Rösner. Nu este exclus ca atunci cînd ea a fost aci cu inginerul, «musafirul» ei să se fi aflat la mansardă".

Maiorul, cu mișcări sigure, se apucă să cerceteze minuțios încăperea. Nici un colț nu scăpă atenției sale.

— Dacă aș ști ce căutați, v-ași putea ajuta și eu, i se adresă tînărul ofițer.

Lupu avea supărătoarea impresie că, într-un fel, Cela Sebastian îl trăsese pe sfoară și activitatea febrilă a maiorului îl făcea să se simtă culpabil.

— Ceea ce caut am și găsit, îi răspunse Stelaru.

Locotenentul-major fu uimit constatînd că acest lucru nu părea să-l bucure pe superiorul său. Dimpotrivă, în glasul său străbătea o undă de amărăciune și chipul parcă i se întunecase.

— Ați găsit? se mulțumi el să rostească.

— Da. Cineva a locuit aici de curînd. Asta căutam și asta am găsit. Acest „cineva", părăsind încăperea, a avut grijă să șteargă urmele prezenței lui, fără să reușească. Iată: pînzele de păianjen care se

întind între ușă și perete au menirea să dovedească oricui că ușa n-a fost deschisă de mult. Însă e clar că au fost rupte și apoi aranjate cumva ca să pară neatinse. Divanul pe care a dormit e plin de praf, dar acest „praf“ a fost luat de prin colțuri. L-a presărat tocmai ca să dea impresia că de luni de zile nu s-a mai culcat nimeni pe acest divan. A luat praf din colțul acela, de sub raft și din dreptul ferestrei. Se vede foarte bine.

Îi arătă tînărului ofițer și alte amănunte, pe care un neinițiat nu le-ar fi observat și care constituiau dovezi incontestabile că, realmente, mansarda servise cuiva ca adăpost.

— Cineva a dormit aici, cineva a stat în această casă, chipurile nelocuită. Pufescu, zis Catifeluță, n-a mințit: a văzut un om lîngă fereastră.

Locotenentul-major își privea superiorul cu nedisimulată admirație.

— Da, cineva a locuit aici, repetă maiorul, și poate că se mai afla în această încăpere, atunci cînd ați cercetat locuința împreună cu doamna Sebastian.

„Și ea știa acest lucru, de aceea a «pierdut» cheia de la mansardă“, își completă el fraza în gînd.

— Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să insist să ne uităm și în încăperea încuiată, a cărei cheie proprietara o uitase acasă, însă odată ce ea susținea că nu ținea nimic de preț acolo, n-am mai sîcîit-o, zise necăjit locotenentul-major Lupu.

— Acum n-are rost să te mai preocupe problema. Principalul este că am putut găsi dovezile dorite.

Curînd, cei doi ofițeri părăsiră vila.

Întors la sediu, maiorul Stelaru luă măsuri ca locuința Celei Sebastian din oraș să fie pusă sub o continuă supraveghere. Acest lucru era necesar, deoarece acum nu mai exista nici un dubiu că „vagabondul cu barbă“ văzut de Sia în atelierul sculptoriței era inginerul Rösner, care în tot acest răstimp se adăpostise în casa de vacanță a familiei Sebastian, cu consimțămîntul proprietarei. Din păcate, aceste constatări nu contribuiau, cel puțin pentru moment, la clarificarea straniului caz Barna. Într-adevăr, nu se putea răspunde cu certitudine ce motive îl determinaseră pe Karl Heinz Rösner să se poarte astfel.

„Dacă admitem că din pasiune sau din alte cauze a ajutat-o pe Cela Sebastian să-și ucidă soțul, înscenînd un accident în munți, de ce a venit în România și a vizitat-o deghizat? Și apoi, de ce s-a ascuns? se gîndi maiorul. În cazul că era nevinovat, nu avea nevoie să se deghizeze și să se ascundă. Nimeni n-ar fi găsit nefiresc faptul că făcuse o vizită femeii pe care o cunoscuse în împrejurări atît de dramatice. Recurgerea la deghizare și la o ascunzătoare sigură dovedește că era vinovat, iar sprijinul pe care i l-a dat Cela Sebastian arată că ea îi este complice. Dar, admițînd că este vinovat se pune din nou întrebarea: ce l-a determinat să vină în România, cînd se afla în siguranță în străinătate? O pasiune? Firește, Cela Sebastian este o femeie care poate stîrni pasiuni, însă era oare aceasta singura cauză a venirii lui Rösner în România?“

Maiorul își făcu notițe, încercînd să descopere drumul spre adevăr, în hățișul de fapte contradictorii. Se hotărî să se prezinte la șeful său, pentru a-i obține sprijinul: voia să ceară ca Rösner să fie

reținut oriunde ar fi fost semnalat, inclusiv la orice post de frontieră s-ar fi prezentat.

Porni spre biroul colonelului Neagu, continuînd să se gîndească la ciudata purtare a inginerului elvețian. Deodată se opri locului, fulgerat de un gînd: chiar dacă Rösner îl ucisese pe doctorul Sebastian, nu avea nici un motiv să-și schimbe înfățișarea! Doar, în afară de Cela Sebastian, nu-l cunoștea nimeni! El, totuși, se deghizase, mai precis își modificase aspectul exterior. De cine voia să se ferească? Cine l-ar fi putut recunoaște?

„Trebuie să ne ocupăm și de acest aspect al problemei, își zise maiorul, și să aflăm *cine* îl cunoștea pe inginerul Rösner, în afara Celei Sebastian. Omul n-a mai fost în țara noastră, prin urmare, acel «cineva» îl cunoscuse în străinătate. Să fi fost oare vorba de inginerul Barna? Bine, dar acesta e mort! Atunci?“

Așa cum sperase, colonelul Neagu, după ce-l ascultă cu atenție, fu de acord cu propunerea subordonatului său, ca inginerul Rösner, care era dat în urmărire pe țară, să fie reținut oriunde ar fi fost semnalat, inclusiv la orice punct de frontieră.

— Cînd crezi că-mi poți prezenta un raport amănunțit asupra evoluției acestui caz? îl întrebă colonelul.

Calmul și vocea lui domoală aveau un efect binefăcător asupra maiorului, ai cărui nervi fuseseră puși la grea încercare.

— Chiar în cursul după-amiezii, tovarășe colonel, răspunse el prompt. Între timp voi primi rapoartele colaboratorilor mei, căpitanul Borcea și locotenentul Stănică.

— Atunci, prefer să amînăm discuția pe mîine dimineață, la ora nouă. În felul acesta vei avea posibilitatea să-ți sistematizezi mai bine materialul, insistînd asupra punctelor esențiale. Îți împărtășesc impresia că numita Didina Cioran nu a declarat tot ce știe și consider util să se continuie anchetarea ei. De asemenea, ar fi nimerit să aduni mai multe date despre defunctul doctor Sebastian, pentru că, după cum se vede, din orice direcție ai porni ajungi la el.

Revenit în biroul său, maiorul Stelaru îi găsi pe căpitanul Borcea și pe locotenentul Stănică așteptîndu-l. Amîndoi îl salutară regulamentar însă, în ciuda strădaniei lor de a părea calmi, își dădu seama că Borcea ardea de nerăbdare să-i comunice vești interesante, iar Stănică era necăjit, fiindcă, probabil nu izbutise să dea de urma lui Rösner.

— Te ascultăm, căpitane. Mi se pare că vizita pe care ai făcut-o lui Ilie Iordache a dat rezultate.

— Într-adevăr, tovarășe maior. Am aflat lucruri surprinzătoare . . .

Căpitanul Borcea raportă detaliat discuția avută cu Ilie Iordache și cu mama acestuia.

— În concluzie, pot afirma cu certitudine că Ilie Iordache îl șantaja pe doctorul Sebastian. Șantajarea sa, începînd *după* moartea Victoriței, înseamnă că exista ceva legat de această moarte, care-i permitea „neconsolatului“ frate să-i pretindă doctorului mari sume de bani. Docilitatea acestuia din urmă dovedește că „argumentele“ folosite de șantajist erau foarte serioase, conchise căpitanul.

— Sînt de acord cu concluziile dumitale, spuse maiorul și cred că o „discuție“ cu Iordache, atunci cînd va veni aici să ne dea și o declarație scrisă,

ne-ar putea aduce date interesante. Ocupă-te în continuare de acest individ.
— Aşa voi face, zise căpitanul Borcea, mai ales că şi eu sînt de părere că Iordache mai are destule de mărturisit.
— Şi dumneata, locotenente, ce părere ai despre cele aflate acum?
— Aş adăuga doar atît: docilitatea şi sumele mari plătite mai dovedesc un lucru, şi anume că doctorul Sebastian *avea* foarte mulţi bani. Se pune întrebarea: din ce surse?
— Da, zise căpitanul Borcea. Nu vreau să fac presupuneri, mai ales că momentan nu am posibilitatea să le susţin cu dovezi concrete, însă remarca lui Stănică îmi aminteşte de faptul că Didina Cioran fusese anchetată cu cîţiva ani în urmă, fiind bănuită că face trafic de valută.
— Presupui că doctorul ar fi fost amestecat în aşa ceva? întrebă Stelaru.
— Da. Însă, repet, este doar o presupunere.
— Poate că doamna Didina ne va da unele relaţii în acest sens, observă maiorul. Merită, cred, să ne convingem. Dar, să continuăm discuţia noastră. Azi am fost la tovarăşul colonel Neagu şi, printre altele, mi-a spus: „din orice direcţie ai porni, ajungi la doctorul Sebastian“ şi mi-a recomandat să ne interesăm mai temeinic de acesta. De aceea, locotenente, în cel mai scurt timp este nevoie să ne procuri o fotografie a lui. Tot vorbim despre el, dar încă nu ştim cum arăta.
— Am înţeles, tovarăşe maior.
— Despre Rösner ai aflat ceva?
— Din păcate, încă nimic. A intrat în ţară, dar pînă în prezent nu a fost zărit nicăieri. În ce mă

priveşte, îmi continui cercetările, răspunse locotenentul Stănică.
— Despre Rösner şi despre direcţia în care trebuie să ne îndreptăm cercetările ca să dăm de acest invizibil inginer elveţian am să vă vorbesc chiar acum, zise maiorul. Apoi vom stabili împreună linia de urmat.
Atît căpitanul Borcea, cît şi locotenentul Stănică îl priviră surprinşi.
— Aţi dat de dînsul, tovarăşe maior?! exclamă Stănică tulburat.
— Nu chiar de dînsul, ci doar de locul unde se ascundea. Iată ce s-a întîmplat...
Subalternii lui îl ascultară cu deosebit interes, apoi stabiliră un plan de acţiune pe baza noilor date. Acum, după ce analizase faptele, maiorul Stelaru constată înciudat că, de fapt, ceea ce aflase cu privire la Rösner nu risipea întunericul care acoperea „Cazul Barna“ ci, dimpotrivă, îl făcea şi mai profund.

14

Locotenentul Stănică, necăjit că nu reuşise să dea el de urma lui Rösner, se străduise să se revanşeze cumva făcînd rost de fotografia doctorului Sebastian, într-un timp record. Ce-i drept, la realizarea acestei performanţe îl ajutase destul de mult locotenentul Cristina Geamănu, de la Evidenţa Populaţiei.
Astfel, curînd după şedinţa operativă, tînărul ofiţer depuse pe masa şefului său fotografia respectivă. Maiorul Stelaru, care cunoştea modestia sub-

ordonatului său, fu mirat văzîndu-i chipul strălucind de mulțumire și aerul triumfător. Într-adevăr, procurase foarte repede fotografiile, atît în format obișnuit, cît și în format mare, dar acesta nu era un motiv să se umfle în pene ca un păun! Cînd luă în mînă fotografia mărită și o privi, înțelese îndată de ce se bucura atît tînărul său subordonat: *doctorul Sebastian semăna foarte mult cu inginerul Karl Heinz Rösner!*

Exclamația de uimire pe care maiorul, în ciuda proverbialului său calm, nu și-o putu stăpîni îl aduse lîngă masa lui pe căpitanul Borcea, aflat încă în încăpere. Stelaru îi întinse tăcut fotografia.

— Seamănă cu Rösner! zise uimit căpitanul.

— Da. Și acest lucru cred că are o importanță capitală pentru rezolvarea cazului nostru și, totodată, explică pe deplin motivul pentru care elvețianul a fost nevoit să se deghizeze, zise maiorul, scoțînd din fichet un plic conținînd fotografiile acestuia din urmă.

Le puse una lîngă alta și cei trei ofițeri se aplecară deasupra lor. Acum, cînd le vedeau una alături de cealaltă, își putură da seama și mai bine de asemănarea dintre Sebastian și Rösner. Micile deosebiri dintre ei nu puteau fi sesizate decît de un ochi de expert: forma oarecum diferită a bărbiei, a pavilionului urechii, culoarea ochilor ceva mai închisă la doctorul Sebastian.

— Deși nu sînt rude, asemănarea dintre ei este atît de mare, încît foarte ușor ar putea fi confundați sau unul ar putea trece drept celălalt, spuse maiorul, dînd fiecăruia dintre subordonații săi două fotografii: a lui Sebastian și a lui Rösner.

— Ca să fiu sincer, cînd locotenentul Cristina Geamănu mi-a arătat fotografiile doctorului, am crezut că greșise. I-am și spus: „Mi se pare că ai greșit. Acesta este inginerul Rösner“, explică Stănică.

— Da, seamănă între ei de parcă ar fi frați! Ați avut o idee bună, tovarășe maior, cînd ați cerut și fotografia doctorului Sebastian, zise căpitanul Borcea. Presupuneți că Rösner a avut grijă să-și modifice înfățișarea din cauza asemănării sale cu defunctul doctor Sebastian?

— Eu presupun cu totul altceva, dar în meseria noastră nu ne putem baza pe presupuneri, cum ai spus mai înainte, ci pe dovezi, răspunse maiorul. Acum însă știu *unde* trebuie să le caut. Borcea, rămîi aici și ține încontinuu legătura cu cei care supraveghează vila Celei Sebastian. Voi merge să stau de vorbă cu această doamnă, dar supravegherea locuinței sale trebuie să continue, chiar și atunci cînd eu mă voi afla acolo. Iar seara, cînd va veni Ilie Iordache, să-l determini să mărturisească adevărul. Sper că pînă atunci să obținem date care-l vor *obliga* să fie sincer.

— Am înțeles, tovarășe maior, spuse Borcea. De „neconsolatul“ frate mă voi ocupa eu și voi face tot posibilul să-l conving să ne relateze adevărul.

Locotenentul Stănică părea preocupat. De cîteva ori voise să intervină în discuție, dar ezitase. Văzînd că Stelaru se pregătea să plece, se hotărî.

— Tovarășe maior, zise el, îmi permiteți să organizez și supravegherea casei de vacanță a familiei Sebastian?

— Ideea nu e rea, răspunse superiorul său. Te-ai gîndit că Rösner ar putea reveni acolo?

— Da. Cela Sebastian care, i-a dat adăpost și este în legătură cu el, îi va comunica desigur că Miliția a cercetat clădirea. Socotind orice pericol înlăturat, nu este exclus ca elvețianul să se instaleze din nou în mansarda lui.

— Bine, dar faptul că a îndepărtat cu atîta grijă urmele prezenței sale în acel loc ar arăta mai degrabă că respectivul nu intenționează să se reîntoarcă, observă Borcea.

— De unde putem ști că nu a îndepărtat urmele tocmai pentru că voia să-și păstreze adăpostul? replică locotenentul. Fiind sigur că prin manevra lui i-a convins pe milițienii care au cercetat vila că aceasta nu fusese locuită de mai multe luni, Rösner va considera că poate sta nestingherit în clădire.

— Nu e cazul acum să analizăm care din voi are dreptate, spuse maiorul. Principalul este că nu putem exclude întru totul posibilitatea ca Rösner să se introducă iar în locuința cu pricina. De aceea, Stănică, vei lua măsurile necesare pentru supravegherea acesteia.

— Am înțeles, tovarășe maior, exclamă bucuros locotenentul.

Entuziasmul lui era atît de vădit și ochii lui albaștri străluceau atît de vesel, încît șeful său zîmbi fără să vrea.

— Și acum să . . ., începu maiorul, dar se întrerupse, deoarece telefonul de pe biroul lui prinse să sune.

Ridică receptorul și de la primele cuvinte îl recunoscu pe colegul și prietenul său, maiorul Virgil Vasilescu de la Moravuri.

— Radule, îi zise acesta, am aici o anume Didina Cioran, surprinsă în flagrant delict. Susține că te

cunoaște și că are să-ți facă declarații importante. Deși cred că e vorba doar de un truc din partea ei ca să-și îmbunătățească situația, m-am gîndit că n-ar strica să te pun la curent.

— Ai făcut foarte bine și îți mulțumesc.

— Vrei să ți-o trimit?

— Nu. Voi veni eu însumi acolo.

— Te aștept.

Cum dăduse deja subordonaților săi instrucțiunile necesare, maiorul Stelaru se grăbi să se ducă la secția unde lucra colegul său. Avea toate motivele să spere că acuzația care plana asupra Didinei Cioran o va determina să devină mai „maleabilă".

— Respectiva are cazier, îi explică maiorul Vasilescu. În trecut a fost anchetată, fiind bănuită că se ocupă cu trafic de valută, iar de la o vreme știm că se îndeletnicește cu proxenetismul, dar nu o prinsesem în flagrant. Ieri seară însă, cu ocazia unei perchezitii inopinate la domiciliul ei, am găsit două perechi . . ., înțelegi cum. „Doamnele" erau minore, iar „domnii" trecuți de patruzeci. Didina Cioran susținea că fetele îi sînt „nepoate" . . . O afacere urîtă, care o va costa scump pe mătușa improvizată.

— Pot sta de vorbă cu ea?

— Firește.

Maiorul Vasilescu își conduse colegul pînă la ușa încăperii unde fusese condusă proxeneta și-l lăsă singur.

O găsi prăbușită pe un scaun, cu trăsăturile descompuse de spaimă. Dovezile existente împotriva ei erau zdrobitoare și își dădea foarte bine seama că risca să primească o pedeapsă grea. Cînd îl văzu intrînd, se ridică în picioare.

— Unul dintre colegii mei a auzit că vreţi să-mi vorbiţi şi m-a înştiinţat. Mi-e teamă că vă aflaţi într-o situaţie fără ieşire.

— Dar vă asigur că este vorba de o neînţelegere. Persoanele acelea veniseră să-mi facă o vizită prietenească. Am petrecut puţin, am băut, mă rog, se întîmplă, nu?

Căuta să se exprime cît mai convingător, dar vocea îi tremura şi fardul, aplicat cu dărnicie, nu reuşea să-i ascundă paloarea. Maiorul o ascultă fără s-o întrerupă.

Vorbind, femeia arunca priviri temătoare în jur. Încăperea cu pereţii albi şi goi, mobilată sumar cu o masă, două scaune, un fichet şi un cuier-pom i se părea rece, ostilă şi descurajantă.

— Luaţi loc, îi spuse Stelaru, cînd ea se opri ca să-şi tragă răsuflarea.

Se aşeză şi el pe scaunul aflat de partea cealaltă a mesei, acoperită cu o folie albastră de plastic.

— Dovezile sînt dovezi, îi zise. Sînteţi acuzată de proxenetism şi prostituţie.

— Fetele îmi erau rude şi nu înţeleg . . .

— Înţelegeţi foarte bine, o întrerupse maiorul. Dealtfel, în faţa instanţei, contează numai faptele: vorbele nu au nici o valoare.

— În faţa instanţei? făcu ea îngrozită.

— Bineînţeles.

— Ştiţi . . ., eu . . ., vi s-a comunicat, nu? Voiam . . ., voiam să vă vorbesc. Poate că atunci . . .

— Regret, dar de cazul dumneavoastră se ocupă altcineva, nu eu.

— Dar nu mă refer la cazul meu, ci la cel al Victoriţei Iordache, spuse ea repede, observînd că Stelaru se ridicase şi pornise spre uşă.

— Al Victoriţei Iordache?

— Da. Cînd aţi fost la mine . . .

— M-ai minţit, o întrerupse maiorul.

Faptul că trecuse brusc la singular o alarmă pe Didina Cioran, aşa cum se întîmplase şi cu ocazia convorbirii lor anterioare.

— Nu v-am minţit. V-am ascuns doar unele fapte, îngăimă ea. Vă asigur că de data aceasta voi fi sinceră.

„Vreau să joc cu cărţile pe faţă, să fiu sinceră . . .". Ultimele ei cuvinte îi amintiră maiorului un alt glas, cald şi învăluitor: glasul Celei Sebastian. Îl năpădi o amărăciune căreia, negăsindu-i justificare, se încruntă.

— Vă jur că am să vă spun totul, aşa cum s-a întîmplat, aproape că strigă Didina, crezînd că încruntarea îi fusese adresată ei.

— Sînt gata să te ascult, însă va trebui să-mi dai şi o declaraţie scrisă, spuse el luînd din nou loc.

— Vă dau, vă dau, numai promiteţi-mi că veţi . . .

— Nu-ţi pot promite nimic, i-o tăie maiorul. Totuşi, se va ţine seamă de faptul că, deşi cu mare întîrziere, ai făcut unele destăinuiri folositoare justiţiei.

— Vor fi folositoare, fără îndoială că vor fi folositoare. Însă se va ţine cont, nu-i aşa?

— Da.

— Am să vă spun cum s-au petrecut lucrurile în seara aceea, seara morţii Victoriţei.

— Ai grijă să nu omiţi nici un amănunt.

— N-am să omit. Doar e în interesul meu, nu? Aşadar, în seara aceea am plecat în oraş, pentru ca doctorul Sebastian să fie singur cu iubita lui. La fel făceam şi aici, cînd se întîlneau acasă la

mine. Casa din Constanţa aparţinea, într-adevăr, unor rude îndepărtate de ale mele, însă chiria nu o plăteam eu, ci doctorul. De cîteva ori, în locuinţa izolată de pe malul mării, acesta făcuse întreruperi de sarcină, ajutat de mine. Aci, trebuie să arăt că nici una din paciente nu a avut de suferit. Răposatul Sebastian era foarte priceput. Eu îl asistam doar aşa, din simpatie. N-aveam un rol însemnat: îi dădeam un instrument, un tampon... Nu făceam mare lucru.

— Şi Ilie Iordache aflase de „activitatea" lui şi-l şantaja, nu-i aşa? întrebă maiorul, amintindu-şi de cele raportate de căpitanul Borcea.

— Nu. Se mulţumea să se folosească de sumele pe care Sebastian le dăruia cu generozitate Victoriţei. Că, ce-i al lui e al lui: era un bărbat generos!

— De unde ştia Iordache de relaţiile surorii sale?

— A aflat despre ele din întîmplare.

— Din întîmplare? Parcă spuneai că de data aceasta nu vei ascunde nimic.

— N-am ascuns. Ilie Iordache era amantul meu. Într-o zi a venit pe neaşteptate la mine acasă şi cum cei doi erau acolo... Însă n-a făcut scandal, că l-am rugat eu.

Maiorul nu mai insistă asupra acestui punct, deoarece îşi dăduse seama că însăşi Didina îi indicase lui Iordache în ce zi şi la ce oră să vină la ea „din întîmplare".

— Şi cu Victoriţa cum a fost?

— Am plecat în oraş ca să-i las singuri. Am fost la un film, am servit o îngheţată, m-am plimbat şi pe urmă m-am întors acasă. Lipsisem aproape trei ceasuri şi eram sigură că doctorul plecase. Precizez

că în perioada cît am stat la Constanţa ne vizita de patru ori pe săptămînă. De obicei venea pe la orele trei şi pleca la şase-şapte şi jumătate. În ziua aceea, fiind sîmbătă, venise mai devreme. Ştiţi, am avut şi două paciente... Aşa. Dar, să nu încurc lucrurile. Deci, m-am întors acasă pe la şase. Cum v-am spus, credeam că doctorul plecase. Însă, încă de la uşă, am constatat că mă înşelasem. Era acolo, cu Victoriţa. Se certau. M-am oprit în antreu. Auzeam totul, pentru că vorbeau foarte tare, mai precis, strigau. Nu că voiam să-i spionez sau că eram curioasă. Nu. Că nu-mi stă în caracter. Doar mă gîndeam că nu se face să-i deranjez. Că ştiţi cum sînt îndrăgostiţii: ba se ceartă, ba se-mpacă.

Furată de povestire şi dornică să se prezinte într-o postură cît mai favorabilă, Didina Cioran părea că-şi uitase temerile.

„Locotenentul Stănică era de părere că Sebastian plătea cu atîta docilitate sumele mari pretinse de şantajistul Iordache fiindcă avea mulţi bani, şi ar fi vrut să cunoască sursa acestor venituri, îşi spunea maiorul ascultînd-o pe Didina Cioran. Acum ştim care era această sursă de venituri: întreruperile de sarcină".

— De aia stăteam în antreu, continuă ea. Victoriţa striga că e însărcinată şi că vrea să păstreze copilul. Sebastian căuta s-o convingă să facă raclaj şi-i arăta cîtă bătaie de cap va avea, dacă va naşte. Ea însă era încăpăţînată şi zicea că pentru nimic în lume nu va renunţa la copilul ei. Da, chiar aşa zicea. Se vede că Sebastian a lovit-o, că am auzit-o ţipînd: „Să nu dai în mine!" Nu-mi plăcea întorsătura pe care o luase cearta lor şi m-am hotărît să intervin. Am intrat în camera unde erau ei. Toc-

mai atunci Sebastian îi spunea: „Crezi că am să te las să-mi complici existența?“ Era furios, niciodată nu-l mai văzusem într-o asemenea stare. Victorița i-a răspuns plîngînd că vrea neapărat să aibă copilul și că, la nevoie, se va duce la Miliție să-l denunțe că face întreruperi de sarcină. Cînd am auzit de așa ceva am înlemnit! „Vrei să mă nenorocești?“ a rostit el. Vorbea cu greutate și fața îi era albă ca varul. Părea nebun de furie. A pocnit-o peste față și Victorița, căzînd, s-a lovit cu capul de perete. A rămas nemișcată. „Ce i-ai făcut?“ l-am întrebat pe Sebastian. El însă m-a împiedicat să mă apropiu și mi-a spus: „N-are nimic. E doar amețită. Du-te în baie și adu un prosop ud“. Chiar acestea au fost vorbele lui, țin bine minte. M-am dus în baie și, zăpăcită cum eram, în loc să deschid robinetul cu apă rece, l-am deschis pe cel cu apă caldă. Ca urmare am fost nevoită să iau alt prosop și . . . , ce mai încoace și încolo, am zăbovit destule minute. Cînd am revenit în cameră, Victorița și Sebastian erau în balcon. Ea se zbătea, el voia s-o rețină . . . Nu știu cum s-a făcut, dar numai ce-o văd prăbușindu-se în mare! Balconul avea un parapet scund și, amețită cum era, se vede că și-a pierdut echilibrul.

— N-a aruncat-o Sebastian?

— Nu știu, că n-am văzut bine. Se înserase, ei se tot mișcau . . .

— Dar cînd ați părăsit încăperea, Victorița zăcea în nesimțire. Atunci, cum de a ajuns să se lupte cu doctorul în balcon?

— Ce nu știu, nu știu. Poate că și-a revenit și a vrut să se arunce în mare ca să se sinucidă, poate că a scos-o Sebastian la aer . . . , eu una n-am idee cum s-a întîmplat, că mă dusesem în baie după prosop. Și, cum vă spuneam, numai ce o văd pe biata Victorița prăbușindu-se în valuri. Doar v-am explicat încă de data trecută, că sub balconul nostru era marea. Am scos un țipăt. De groază și mîinile și picioarele îmi înghețaseră, nu alta. Sebastian s-a întors spre mine. Avea o privire de nebun, dar am observat că de fapt nu la mine se uită, ci la cineva aflat în spatele meu. Am privit și eu într-acolo și, ce credeți? În ușă stătea Ilie!

— Ilie Iordache? exclamă uimit Stelaru.

Bănuia că, în casa singuratică din Constanța, lucrurile se petrecuseră în realitate așa cum le prezentase Didina Cioran, însă niciodată nu-i trecuse prin minte că „neconsolatul“ frate fusese de față.

— Da. Fratele Victoriței. Lăsasem ușa descuiată și el intrase fără ca noi să-l simțim.

— Ce căuta acolo? se interesă maiorul, deși avea certitudinea că Iordache și Didina erau înțeleși.

— Venise să-mi facă o vizită. Ce-i drept, nu-l așteptam în ziua aceea, dar . . . venise. Mai tîrziu mi-a mărturisit că voise să-mi facă o surpriză.

— De ce n-a declarat că asistase la cele întîmplate?

— Stați să vedeți. Eu le-am strigat să se arunce în mare ca s-o scoată pe Victorița, dar Sebastian mi-a spus că nu e cazul, deoarece contactul cu apa rece o va face să-și vină în fire și va ieși ea singură la mal. Ba, l-a împiedicat și pe fratele ei să intervină. Din păcate nu și-a revenit. Biata copilă! Cine și-ar fi . . .

— Revino la fapte, îi întrerupse maiorul lamentările.

— A, da. Deci, n-au sărit după Victorița, așa cum îi îndemnam eu, că dacă săreau poate o sal-

vau, dar, ca să fiu sinceră, doctorul chiar să fi vrut și tot n-ar fi putut s-o ajute, deoarece Ilie Iordache s-a repezit la el și l-a luat la bătaie. Îl acuza că i-a omorît sora. I-am despărțit cu greu. Iordache voia să anunțe Miliția, dar n-a mai anunțat-o.

— De ce?

— N-a anunțat-o, fiindcă Sebastian l-a convins să n-o facă. I-a zis că fata s-a înecat și că totul se datorește unui tragic accident. Chiar așa a zis „tragic accident“. Mie mi-a spus să anunț la telefon Salvamarul și apoi să alerg la vecinii cei mai apropiați și să le cer ajutorul. Să le explic că Victorița ieșise pe înserat să înoate puțin în mare, dar cum pînă la acea oră încă nu se întorsese acasă și nici nu se vedea prin apropiere, eram îngrijorată. Trebuia să-i rog să mă însoțească pe plajă, s-o căutăm. Am făcut întocmai cum m-a sfătuit Sebastian. Apoi a venit Salvamarul, mai tîrziu Miliția... Restul îl știți.

— Cum de era Sebastian atît de sigur că Victorița se înecase? întrebă maiorul, care știa din raportul medicului legist că fata fusese vie cînd căzuse în apă.

— Păi, cum să nu fie, dacă mititica de ea nu știa să înoate!

— Nu știa să înoate! exclamă maiorul revoltat. Dar la anchetă ai declarat contrariul! Chiar mai înainte ai arătat că Sebastian n-a sărit s-o scoată din valuri și l-a împiedicat și pe fratele ei s-o facă, sub motivul că fata își va veni în fire în contact cu apa rece și va ieși singură la mal!

— E adevărat că el așa ne-a spus. În ce privește declarațiile mele ce era să fac? Intrasem în horă și trebuia să joc. Cu Sebastian și cu Ilie Iordache nu

era de glumit. M-au lăsat pe mine să mă descurc cu Salvamarul, cu Miliția și cu vecinii. Eram atît de tulburată și de speriată, că la toți le-a fost milă de mine. Da, da. Eram, într-adevăr, necăjită și înspăimîntată. Nu mă prefăceam. Vă rog să mă credeți, insistă femeia.

— Cred și eu că erai înspăimîntată. Doar deveniseși părtașă la o crimă.

— N-a fost crimă, ci accident. Victorița și-a pierdut echilibrul și a căzut. Singură! protestă ea cu vehemență. V-am spus adevărul curat.

„Curat! Cum poate fi «curat» un asemenea adevăr? își zise maiorul. Oricum, e clar că Didina Cioran n-avea nici un interes să-l vadă pe doctorul Sebastian ajungînd la Miliție. Se temea, desigur, să nu se afle de întreruperile de sarcină, la care-l «ajutase puțin» și ea“.

— Parcă susțineai că n-ai văzut ce s-a petrecut, că se înserase, observă Stelaru scîrbit.

— Sigur că n-am văzut, dar de aruncat n-a aruncat-o Sebastian. N-am fost părtașă la nici...

— Cu cei doi ce s-a întîmplat? o întrerupse din nou maiorul.

—Au șters-o prin grădină. Printr-o portiță dosnică. Era camuflată cu iederă și viță sălbatică. Știți ..., doctorul venea pe acolo, că nu voia să atragă atenția. Tot pe acolo circulau și pacientele că, oricum, n-aveau chef să fie văzute.

— Au plecat împreună?

— Sigur. Adică, nu chiar împreună, ci unul după altul.

— Ilie Iordache a cedat atît de ușor? S-a împăcat cu acela pe care-l acuzase că i-a ucis sora?

— S-a împăcat, că doctorul i-a promis că-i dă o sută de mii de lei.
— I-a promis?
— Nu i-a promis. M-am exprimat eu greșit. Adevărul este că n-a avut încotro. Fratele Victoriței îl avea la mînă și Sebastian trebuia să danseze așa cum îi cînta el. Și aflați că a dansat, mai precis: a plătit. Afurisitul ăsta de Iordache s-a dovedit o adevărată lipitoare. Da, da! Eu nu m-am ales cu nimic altceva decît cu spaima și cu cîteva firimituri. Că pînă la urmă m-a tras pe sfoară.
— Serios?
— Închipuiți-vă, că după ce a căpătat cei o sută de mii de lei i s-a deschis pofta și a mai cerut o sută de mii! Sebastian n-avea încotro, și plătea. Dacă nu pierea acolo, în Austria, ar fi plătit și astăzi. Așa, a murit bietul doctor și a scăpat de necazuri. Asta e tot, vă jur.
„Aproape tot", își zise maiorul.
Era sigur că, în general, Didina Cioran spusese adevărul, însă împrejurările morții Victoriței Iordache nu fuseseră nici acum lămurite. Oare doctorul Sebastian o aruncase în mare pe cînd era încă pe jumătate amețită, sau căzuse ea singură, pierzîndu-și echilibrul? Oricum, două fapte nu puteau fi contestate și anume că Victorița era vie cînd fusese *aruncată* sau cînd *căzuse* în valuri și că doctorul Sebastian, direct sau indirect, îi cauzase moartea. Înecarea nefericitei tinere se produsese în asemenea împrejurări, încît denumirea care i se potrivea nu era aceea de „accident", ci de crimă.
Încet-încet, începea să întrevadă adevărul, însă își dădea seama că pînă să ajungă la capăt mai erau multe de făcut.

„Greul abia acum vine, gîndi el, dar cel puțin nu mai orbecăim în întuneric. Da, cred că foarte curînd voi avea toate verigile lanțului și ceea ce pînă acum părea de domeniul absurdului se va dovedi a fi real".
— Tovarășe maior, pot spera? îndrăzni să-l întrebe Didina Cioran.
— Principalul este să faci mărturisiri sincere. Îți vei scrie de îndată declarația. Ai grijă să nu „uiți" nimic.
— Vai, se poate? Am să descriu totul amănunțit.
— Foarte bine.
Maiorul Stelaru îl chemă pe subofițerul care urma să însoțească învinuita și-i spuse să aducă hîrtie, toc și cerneală. Cînd acesta reveni cu cele cerute, îi ordonă ca, atunci cînd Didina Cioran va termina de scris, să-i aducă declarația ei.
— Dacă voi fi plecat, s-o predai căpitanului Borcea, preciză el.
Cînd părăsi încăperea, Didina se și apucase de scris. Înainte de a se reîntoarce în biroul său, Stelaru trecu pe la maiorul Vasilescu, căruia îi mulțumi încă o dată pentru ajutorul dat și îi aduse la cunoștință că aștepta declarația învinuitei.
Ajuns în camera lui de lucru, îl găsi acolo pe căpitanul Borcea. Acesta-i raportă că echipa care avea misiunea să supravegheze locuința sculptoriței comunicase că individul cu semnalmentele lui Rösner încă nu se arătase, iar Cela Sebastian nu ieșise din casă în ziua aceea. În ce privește vila de vacanță de la Snagov, locotenentul Stănică luase măsurile necesare pentru supravegherea ei, dar inginerul elvețian nu se ivise.
— Totuși, trebuie să fie undeva, că doar nu s-a

volatilizat, spuse maiorul. Și la actualul său adăpost nu putea ajunge decît în timpul care s-a scurs între cele două „vizite": aceea a locotenentului-major Lupu și a mea.

— Și dacă a plecat cu mult mai înainte? De îndată ce l-a văzut pe Catifeluță? observă căpitanul.

— Nu este exclus. Însă pentru noi esențialul nu este *cînd* a plecat, ci *unde este acum*. Și voi face tot posibilul ca s-o aflu. Mă voi duce la doamna Sebastian.

— Și eu? Să rămîn aici sau să trec la mine?

— Nu. Rămîi, ca să ții legătura cu echipele din teren.

— Și cu Ilie Iordache ce să fac? Trebuie să apară curînd.

— Primește-l aici. Înainte de a-l pune să-și scrie depoziția, îi poți atrage atenția că buna lui prietenă, Didina Cioran, ne-a vorbit despre prezența lui în casa din Constanța, în seara cînd a murit Victorița. Cam peste o oră ți se va aduce declarația numitei Cioran și ar fi bine s-o citești, înainte de a sta de vorbă cu Iordache. În felul acesta vei avea mai multe argumente ca să-l convingi să facă mărturisiri complete.

— Așa voi face, tovarășe maior, fiindcă fără îndoială că cele declarate de Didina Cioran îmi vor fi de folos în discuția cu Iordache, îl asigură Borcea.

15

Maiorul Stelaru, deși își exprimase intenția de a face o vizită Celei Sebastian, nu se grăbea să plece. Luă o coală de hîrtie și își notă, din nou, da-

tele acelei încîlcite afaceri. Lumina pe care o întrezărise îndată după mărturisirile Didinei Cioran devenea tot mai puternică.

— Tovarășe maior, nu doriți să mă duc în biroul meu? îl întrebă căpitanul Borcea, observîndu-i aerul preocupat. N-aș avea decît să-i anunț pe cei cu care țin legătura unde mă aflu, ca să primesc comunicările lor.

— Nu, rămîi. Curînd am să plec și eu, dar nu mă voi duce la doamna Sebastian, ci la portarul imobilului unde locuia inginerul Barna.

— La portarul imobilului? făcu mirat căpitanul.

— Întocmai. M-am hotărît să-mi amîn vizita la neconsolata văduvă. Vezi, Marine, avem de-a face tot cu „neconsolați". Neconsolatul frate al Victoriței și neconsolata văduvă a doctorului Sebastian. Și amîndoi mint! Ție îți va fi ușor să-l înfrunți pe Ilie Iordache, datorită datelor furnizate de declarația Didinei Cioran. În ce mă privește pe mine, se schimbă lucrurile. Firește, și mie îmi vor folosi spusele proxenetei, dar ele nu vor fi suficiente ca s-o determin pe Cela Sebastian să mărturisească adevărul. Și să știi că ea este aceea care deține adevărul, al doilea adevăr.

— Al doilea adevăr?

— Da. De ce te miri? Doar am stabilit că atunci cînd am discutat cu dînsa mi-a oferit un prim adevăr, care, de fapt, este o minciună.

— Aveți dreptate. Mai mult ca sigur că și-a „accidentat" soțul, cu ajutorul lui Rösner. Apoi acesta aflînd de intenția ei de a se căsători cu Barna, l-a ucis.

— Deci, dramă pasională, zise zîmbind maiorul, amintindu-și reacția căpitanului cînd locotenentul

Stănică presupusese că Barna fusese ucis de un rival.

— Recunosc că totul pare cam melodramatic și...

— ... Și nu explică de ce a fost nevoit Rösner să se deghizeze, completă maiorul. Pînă vine Iordache, n-ai decît să meditezi la „Cazul Barna"!

— Parcă de atîtea zile ce facem? Deși cred că e mai potrivit să-l numim „Cazul Sebastian", replică înciudat căpitanul.

— După ce vei citi declarația Didinei Cioran vei avea și mai multe temeiuri pentru o asemenea afirmație. Ei, am plecat. În ce-l privește pe Iordache, procedează așa cum ne-am înțeles.

În timp ce se-ndrepta spre blocul unde locuise inginerul Barna, în mintea maiorului Stelaru revenea cu insistență o frază rostită de Didina Cioran. „Sebastian n-avea încotro: tăcea și plătea. Dacă nu pierea acolo, în Austria, ar fi plătit și astăzi. Așa, a murit bietul doctor și a scăpat de necazuri".
Da, aceasta era fraza și, după ce o auzise, la capătul tunelului întunecat se ivise o luminiță.

„Întreruperi de sarcină, moartea Victoriței Iordache, accidentul din Alpii Austrieci, furtul scrisorilor, asasinarea inginerului Barna, apariția lui Rösner, deghizarea lui Rösner, tentativa de spargere, statuia «Adevărului» din atelierului Celei Sebastian, Didina Cioran, Ilie Iordache și Cela Sebastian alcătuiesc verigile aceluiași lanț. Dar pentru ca lanțul să se poată forma, ele trebuiesc așezate într-o anumită ordine. Și nu numai atît: un rol important au și verigile intermediare, își spuse maiorul Stelaru. Și o asemenea verigă intermediară îmi va procura portarul".

— Cu ce v-aș putea fi de folos, tovarășe maior? îl întîmpină Dumitru Stăncuț, portarul blocului unde locuise inginerul Barna.

— Aș vrea să clarificăm împreună unele chestiuni.

— Dar am declarat tot ce știam!

— Sînt necesare unele precizări.

— Mă rog.

— Din clipa cînd Dinu Tarcea a părăsit blocul și pînă în clipa cînd ai descoperit cadavrul inginerului Barna ai stat aici, în hol?

— Da, tovarășe maior.

— Cu excepția cîtorva minute. Așa ne-ai spus.

— Într-adevăr, am lipsit cîteva minute ca să duc unui locatar corespondența.

— Asasinul nu putea intra în acest răstimp?

— Nu, categoric nu. Dacă ar urcat ar fi dat peste mine, că nu intrasem în apartamentul celui căruia îi adusesem corespondența, ci rămăsesem pe palier. Și ascensorul nu l-ar fi putut folosi, că era blocat. Cineva lăsase ușa deschisă. Acum mi-am amintit: chiar la etajul întîi, unde mă dusesem, am observat că ușa ascensorului era întredeschisă și am închis-o înainte de a coborî.

— Deci ai coborît cu ascensorul?

— Nu. Pe scări. Mă găseam la etajul întîi și n-avea rost.

— Bine. Așadar n-ai văzut pe nimeni intrînd, Dar ieșind?

— Ieșind? Asta e greu de spus. Nu țin minte cine a ieșit. Eu sînt atent la cei care intră, prin urmare...

— Nu-i nimic. Deci, asasinul n-a intrat cîtă vreme te aflai în holul imobilului. Înseamnă că a intrat cînd nu-ți preluaseși serviciul.
— Dacă n-avea cheie de la poarta principală, nu putea, că de la orele unsprezece noaptea pînă la șase dimineața poarta este încuiată. Locatarii au cu toții chei.
— Și totuși, a intrat, observă maiorul.
— Asta așa este. Păi, știu eu? făcu încurcat portarul. Ori a folosit o cheie potrivită și s-a strecurat în bloc noaptea, ori a venit cu careva dintre locatari. Altfel nu văd cum.
— Ar fi avut unde să se ascundă, în cazul că pătrundea aici noaptea?
— Bineînțeles. În pod, în spălătorie, în debaraua de sub scări.
— Și dacă ar fi venit însoțit de cineva din bloc n-ai fi reținut faptul? întreabă maiorul, care înclina mai degrabă spre această versiune, avînd în vedere că cercetarea minuțioasă a clădirii nu furnizase nici un indiciu care să confirme versiunea unei pătrunderi cu chei potrivite.
— Sigur că nu. Eu am grijă să nu se strecoare în bloc persoane necunoscute, nu sînt atent la aceia care vin sau pleacă împreună cu locatarii.
— E foarte firesc. Și încă ceva, spuse Stelaru scoțînd din buzunar o fotografie. L-ai văzut vreodată pe acest om?
Portarul luă fotografia și o privi atent.
— Da, mi se pare că l-am mai văzut, însă... parcă era altfel. Ei, drăcie! Și totuși, l-am văzut!
— Unde? Aici în bloc?
— Da. Sigur. Acum știu. A plecat cu inginerul Barna. Numai că în seara aceea purta barbă. Chiar

m-am mirat că... Știți, așa cum v-am spus, nu mă interesează persoanele care intră sau ies împreună cu cei din bloc. Însă de individul ăsta îmi amintesc din cauza înfățișării lui. Părea un vagabond și m-am mirat că un bărbat atît de distins ca inginerul Barna îl primește în casă.
— Cînd s-a întîmplat acest lucru? întrebă maiorul Stelaru, stăpînindu-și anevoie tulburarea.
— Cu o seară înainte de crimă, răspunse portarul.
— Ești sigur?
— Absolut, tovarășe maior.
— Pe la ce oră?
— Pe la nouă, adică douăzeci și unu, că era noapte.
— Și numai atunci l-ai văzut?
— Numai atunci. Unul ca el nu putea trece neobservat prin fața mea.
— O ultimă întrebare: în seara dinaintea crimei l-ai văzut revenind pe inginerul Barna?
— Nu v-aș putea spune. Cred că s-a întors acasă tîrziu, cînd eu nu mai aveam serviciu.
— Îți mulțumesc. M-ai ajutat foarte mult.
— Vă stau oricînd la dispoziție, răspunse portarul.
— Mîine dimineață, treci te rog pe la noi să dai o declarație scrisă.
— La ce oră?
— Pe la zece. Îți convine?
— La zece voi fi la dumneavoastră.
„Deci, la întoarcerea acasă, Barna putea foarte bine să nu fi fost singur, ci împreună cu omul din fotografie, gîndi maiorul, părăsind blocul. Da, verigile lanțului încep să se lege. Cele aflate de la

portar mi-au depășit așteptările. Fără îndoială că însuşi inginerul Barna l-a adus pe asasin în locuința lui. Asasinul, adică omul cu barbă, era în apartamentul lui Barna cînd acesta a fost vizitat de Dinu Tarcea. După plecarea șantajistului, «vagabondul» l-a ucis pe inginerul Victor Barna. Apoi a găsit un prilej potrivit ca să părăsească blocul, fără să fie observat; fie atunci cînd portarul s-a dus să predea corespondența locatarului de la primul etaj, fie ceva mai tîrziu. Cît despre ora venirii lui Tarcea, o aflase, desigur, de la viitoarea sa victimă".

Căpitanul Marin Borcea depuse încet pe birou declarația Didinei Cioran. Paginile acelea, acoperite cu scrisul lăbărțat al proxenetei, îi dezvăluiseră multe puncte obscure ale „Cazului Sebastian". Da, ceea ce numiseră pînă atunci „Cazul Barna" nu era decît un episod din „Cazul Sebastian". Și moartea lui Tarcea era un episod al aceluiași caz. Își dădea seama că superiorul său avusese dreptate cînd susținuse că nu Tarcea îl asasinase pe inginerul Barna. Încercă, așa cum făcuse și maiorul Stelaru, să așeze într-o anumită ordine datele pe care le obținuseră, notîndu-le pe o hîrtie. Însă, cînd termină, constată că acestea nu se leagă între ele, că ar fi trebuit aranjate altfel.

„Ceva nu merge, nu se potrivește", își zise el înciudat, continuîndu-și strădania.

Fu însă nevoit să se întrerupă, deoarece i se anunță sosirea lui Ilie Iordache.

Curînd, condus de un subofițer, acesta intră în încăpere. Purta un costum de culoare verzuie, cămașă galbenă, cravată verde cu dungi cărămizii și

pantofi albi cu maro. Părul și mustața îi erau pomădate și în degetul mic de la mîna stîngă avea un inel gros de aur, cu piatră neagră de onyx. Parfumul de violete, cu care se stropise din belșug, îl învăluia ca un nor invizibil, dar amețitor.

— După cum vedeți, sînt punctual ca un englez, zise el zîmbind și se apropie de căpitanul Borcea cu mîna întinsă.

Cum acesta nu făcu nici un gest ca să i-o strîngă, Iordache se posomorî.

— Luați loc, se mulțumi să-i spună căpitanul.

„Vizitatorul" se așeză pe scaun picior peste picior și luă o poză cît mai degajată, însă privirea ochilor lui mici și negri evita s-o întîlnească pe aceea a ofițerului.

— Cu cîteva ore în urmă am discutat despre dumneavoastră, spuse Borcea, înăbușindu-și cu greu repulsia pe care i-o inspira acel individ.

— Pot să vă întreb cu cine? făcu Iordache surîzînd amuzat.

— Cu buna dumneavoastră prietenă Didina Cioran.

— Nu era prietena mea, răspunse el repede.

— Curios! Doamna Cioran a afirmat cu totul altceva.

— Dacă a afirmat, minte, zise Ilie Iordache, încercînd zadarnic să-și păstreze aerul nepăsător.

— Dar n-am apucat să vă spun ce a afirmat. De unde știți că a mințit?

— Pentru că e o mare mincinoasă și, ca să fiu sincer, aflați că mă urăște!

— De ce să vă urască o persoană care, după cum susțineți, este doar o cunoștință vagă?

Iordache își mușcă buzele descumpănit, dar reveni de îndată la atac.

— Femeia asta a fost cu Victorița, scumpa mea soră, cînd mititica s-a înecat. Cu ea, cu Victorița, era prietenă, deși, dacă e să ne luăm după vîrstă, Didina Cioran putea să-i fie mamă.

— Dumneavoastră nu erați de față cînd s-a întîmplat accidentul?

— Nu, doar v-am mai spus acest lucru. Și ca să revin la acel nefericit accident, trebuie să menționez că poate nu se producea, dacă Didina avea grijă de surioara mea, miorlăi el, ștergîndu-și, cu o imensă batistă stracojie, lacrimile imaginare. Că era ca o floare și dacă femeia aceea nefastă n-o influența în rău nu s-ar fi înecat.

— Nu s-ar fi înecat, în cazul că dumneavoastră, care erați acolo cînd a fost aruncată în valuri, v-ați fi repezit s-o salvați. Mai ales că Victorița nu știa să înoate, amănunt desigur binecunoscut de dumneavoastră, replică Borcea, făcînd eforturi supraomenești ca să se stăpînească.

— Probabil că glumiți, tovarășe căpitan, îngăimă Iordache, palid ca un mort.

— Nici timpul, nici locul nu-mi permit să glumesc. Declarația Didinei Cioran este limpede: în seara crimei ați fost în casa din Constanța, mai precis, chiar în încăperea de pe balconul căreia sora dumneavoastră a fost aruncată în mare. În ce privește influența nefastă a doamnei Cioran, trebuie să vă amintesc că nici atunci cînd a avut loc crima, și ați fost anchetat, nici cînd ați stat de vorbă cu mine nu ați pomenit nimic.

Iordache înghiți de cîteva ori în sec, se trase de guler, de parcă-l înăbușea, și apoi, ca aruncat de un resort, sări brusc în picioare.

— Nu permit! strigă el. Nu permit! E o calomnie! N-a fost nici o crimă!

— Cetățene Iordache, uitați unde vă aflați?

— Nu uit! Cum să uit? Dar n-a fost nici o crimă! Și-a pierdut echilibrul cînd se luptau, dar...

Se opri brusc și privi înspăimîntat spre căpitan.

— Adică, se lupta cu valurile, căută el s-o dreagă. Așa a fost. Nici o crimă! Și ancheta, Miliția, da așa au stabilit.

— Un moment, un moment, îl domoli Borcea. Ați afirmat că se luptau. La cine v-ați referit?

— La valuri, răspunse prompt Iordache.

— Valuri nu erau și, dealtfel, sora dumneavoastră nu știa să înoate. Deci, cine erau cei care se luptau în balcon?

— Tovarășe căpitan, v-am declarat tot ce știam, cînd ați fost la mine acasă. Am venit aici să declar aceleași lucruri și în scris. Sînt gata să dau declarația. Nimic mai mult. Adică, n-am nimic de adăugat la ceea ce v-am spus înainte.

Reușise să vorbească destul de calm, însă fruntea îi era îmbrobonată de sudoare și mîinile îi tremurau.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, remarcă Borcea. Cine sau, mai exact, *cu cine* se lupta Victorița?

— N-am ce răspunde.

— Văd că e nevoie să vă împrospătez memoria, citindu-vă unele pasaje din declarația Didinei Cioran, zise căpitanul și, cum Iordache rămase tăcut,

începu să citească rar cele declarate de proxenetă despre „neconsolatul“ frate.

La început, acesta făcu pe nepăsătorul, însă pe măsură ce Borcea înainta în lectură, nepăsarea lui se topea ca zăpada la soare. Mai ales partea care se referea la banii primiţi de la doctorul Sebastian păru să-l afecteze în mod deosebit.

— O sută de mii de lei? izbucni el în cele din urmă. Didina Cioran a inventat toate astea ca să mă nenorocească. N-am şantajat pe nimeni! Mie banii mi-au fost donaţi, am acte în regulă. Asta e o dovadă că mărturia ei e mincinoasă. V-a indus în eroare.

— Prin urmare, n-aţi fost de faţă cînd sora dumneavoastră a căzut în mare?

— N-am fost, sigur că n-am fost! se grăbi să spună Iordache.

— Şi nici pe doctorul Laurenţiu Sebastian nu l-aţi cunoscut personal?

— Nu, nu l-am cunoscut. Ştiam că este amantul surorii mele şi atît.

— Domnule Iordache, zise căpitanul liniştit, credeam că veţi da dovadă de înţelepciune şi că măcar acum, în ceasul al doisprezecelea, veţi mărturisi adevărul ca să vă îmbunătăţiţi cît de cît situaţia. Credeam că veţi urma exemplul doamnei Cioran. Constat însă că m-am înşelat. În acest caz, vă rog să declaraţi în scris ceea ce socotiţi de cuviinţă. În ce ne priveşte pe noi, avînd în vedere că mărturiile doamnei Cioran şi a unor cetăţeni din Constanţa, care locuiau în vecinătatea casei unde sora dumneavoastră şi-a pierdut viaţa, vă acuză, vă vom confrunta cu ei.

— Să mă confruntaţi? De ce să mă confruntaţi? Toate au fost puse la cale de nemernica aceea...

— Fără invective, vă rog, îl întrerupse căpitanul. Iată, aici aveţi hîrtie şi toc, aşa că apucaţi-vă de scris.

— Îmi cer scuze, tovarăşe căpitan, însă vă jur că am fost calomniat pe nedrept. Şi... ar mai fi ceva. Parcă spuneaţi că fiinţa aceea, Cioran, şi-a îmbunătăţit situaţia...

— Da. Faptul că a făcut mărturisiri sincere este în favoarea ei.

— A, nu, că asta e prea de tot! exclamă Iordache. Adică, ea să iasă basma curată şi eu să plătesc oalele sparte... Păi, dacă e aşa, voi vorbi! Da, vă voi spune cum s-au petrecut faptele în realitate. Am tăcut, pentru că nu voiam să fac rău nimănui, însă odată ce sînt calomniat, nu mai pot să tac!

— Foarte bine, vă ascult, spuse Borcea, mulţumit că obţinuse un rezultat pozitiv.

— Da, e adevărat că eram amantul Didinei Cioran şi că în seara aceea, cînd s-a petrecut accidentul, mă dusesem la ea în vizită. Uşa de la intrare era descuiată, am pătruns în locuinţă şi, în camera din faţă, care avea un balcon aflat chiar deasupra apelor mării, am văzut-o pe sora mea Victoriţa luptîndu-se cu doctorul Sebastian, amantul ei. Sora mea n-avea pe ea decît un slip şi părea să-şi fi ieşit din fire. Striga: „Îl voi avea, legea mă va ajuta!“ şi se tot zbătea, cum v-am mai spus. Sebastian a strigat la rîndul lui: „N-am să te las să faci asta!“ şi a împins-o cu putere. Victoriţa şi-a pierdut echilibrul şi parapetul balconului fiind scund, s-a prăbuşit în mare. Totul a durat de fapt cîteva secunde. M-am repezit la Sebastian şi l-am lovit.

Voiam să anunţ Miliţia, fiindcă văzusem cum o împinsese, făcînd-o să cadă. M-am aplecat peste parapetul balconului, dar sora mea nu se mai vedea: se dusese la fund. N-avea nici un rost să sar în ajutorul ei, mai ales că înot foarte prost. Doctorul Sebastian mi-a spus că n-a intenţionat să-i facă rău Victoriţei şi că totul era un accident. Mi-a oferit o sută de mii de lei ca să nu-l denunţ. Am părăsit casa împreună cu el şi am lăsat-o pe Didina Cioran să se descurce. Doctorul Sebastian a instruit-o cum să se poarte, dar nici nu ar fi fost nevoie, că Didina este o femeie atît de vicleană şi prefăcută, încît l-ar putea păcăli şi pe dracu. Că dacă e vorba să spun întregul adevăr, aflaţi că ea, Didina, îi făcuse soră-mi trampa cu doctorul şi în casa ei se întîlneau. Şi nu numai ei doi, ci şi alte persoane. Cît despre bani, mie mi-au fost oferiţi, nu i-am cerut, pe cînd Didina l-a şantajat. Da, da, ea l-a şantajat pe doctor, nu eu. A luat peste o sută de mii de lei. Acesta este adevărul, încheie el.

— Deci pe doctorul Sebastian îl cunoşteaţi dinainte? spuse Borcea.

— Da, recunoscu Iordache.

— Ştiaţi că făcea întreruperi de sarcină?

— La început n-am ştiut. Am aflat mult mai tîrziu.

— Cînd?

— Cu cîteva săptămîni înainte de moartea Victoriţei. În treaba asta îl ajuta Didina Cioran. Ea îi procura şi . . . clientele.

Căpitanul constată că Iordache căutase să se prezinte într-o lumină cît mai favorabilă şi trecuse sub tăcere faptul că profitase de „generozitatea“ lui Sebastian şi înainte de moartea Victoriţei. Însă, în

linii mari, declaraţia sa nu era prea diferită de aceea a Didinei Cioran.

— Acum, aşezaţi-vă la masa din colţ şi puneţi pe hîrtie ceea ce mi-aţi relatat, i se adresă el.

Ilie Iordache, „îmblînzit“ de-a binelea, se conformă şi instalîndu-se la masa indicată începu să-şi scrie declaraţia. Din cînd în cînd îşi scotea batista şi îşi ştergea fruntea transpirată.

— Sper că se va ţine cont că am fost sincer şi am ajutat justiţia, zise el cînd termină.

— Aţi cam întîrziat s-o faceţi, nu găsiţi?

— Da, însă pînă la urmă mi-am făcut datoria. Nu-i aşa? Care-i părerea dumneavoastră?

„Individul acesta crede că este un sprijinitor al justiţiei! îşi zise căpitanul Borcea furios. Nici măcar pentru o clipă nu se gîndeşte că, în realitate, a încălcat legea, că a indus în eroare autorităţile, că este un infractor! Nu, nu m-ar mira dacă ar pretinde să-i şi mulţumim!“

Fără să răspundă, căpitanul Borcea citi cu atenţie depoziţia lui Iordache, ca să se convingă că aceasta corespunde cu declaraţiile sale verbale, apoi îl puse să semneze.

— Pot pleca?

— Pentru moment, da. Vă atrag însă atenţia să nu părăsiţi oraşul.

— Cum, sînt inculpat? exclamă „neconsolatul“ frate speriat.

— Nu.

— Atunci, pot pleca?

— Desigur.

— Vă mulţumesc, tovarăşe căpitan şi vă salut, spuse Iordache înclinîndu-se şi grăbindu-se să părăsească încăperea.

După plecarea lui, căpitanul Borcea deschise larg fereastra și respiră cu nesaț aerul răcoros al serii. Lucra de mai mulți ani în Miliție și avusese de-a face cu tot felul de indivizi dubioși, dar Ilie Iordache i se părea cel mai dezgustător dintre toți. Sondarea acelei adevărate mlaștini umane îl scîrbise și numai gîndul că, în curînd, atît Ilie Iordache, cît și Didina Cioran aveau să răspundă pentru faptele lor îl consola oarecum.

16

Maiorul Stelaru ceru șoferului să oprească pe o stradă lăturalnică, destul de departe de vila Celei Sebastian. Înainte de a coborî, luă legătura prin radiotelefon cu echipa care, la acea oră, supraveghea locuința sculptoriței. I se raportă că nici o persoană cu semnalmentele lui Rösner nu se arătase.

— Nici n-a intrat, nici n-a ieșit? insistă el.

— Nu, tovarășe maior.

Odată acest lucru stabilit, porni pe jos spre vilă. Pășea încet, gîndindu-se ce tactică să adopte în dificila confruntare care-l aștepta. Fiindcă știa că va avea de trecut un moment greu, iar sentimentul de inexplicabilă amărăciune care-l copleșea nu-l ajuta deloc la găsirea unei soluții potrivite. Prefera să caracterizeze ca „inexplicabilă" amărăciunea care punea tot mai mult stăpînire pe el, devenind supărătoare. În felul acesta evita analize sufletești de care se temea.

„Din păcate, detectivii cu nervi de oțel și inimă de piatră există numai în imaginația autorilor de romane polițiste. În realitate sîntem oameni obișnuiți și, uneori, ne este foarte greu, avem de luptat cu noi înșine", gîndi maiorul.

Cu prețul unui considerabil efort reuși să se concentreze și să judece „la rece". Acum, cînd deznodămîntul era aproape, nu putea, nu avea dreptul, să dea greș. Cînd sună la poarta vilei, își recăpătase pe deplin stăpînirea de sine și își stabilise linia de atac.

Sia veni să-i deschidă și, în timp ce străbăteau împreună grădina împodobită cu mulțime de flori primăvăratice, îi spuse că „doamna ei" se afla în atelier.

— În atelier? făcu el mirat. Lucrează?

— Da, cred că da. Va trebui s-o anunț și cum nu-i place să fie deranjată cînd . . .

Fata se opri căutînd cuvîntul.

— Cînd creează, o ajută maiorul.

— Exact, cînd creează. Nu știe că veniți, nu-i așa?

— Nu, nu știe. Dar unde e mica Ada?

— La o colegă de școală, care-și serbează ziua de naștere. Ceva mai tîrziu, mă voi duce s-o iau, îl lămuri Sia.

Soarele scăpăta spre asfințit, înfășurînd cerul în văluri roșii, portocalii și violete. Printre pomii înfloriți, păsările se pregăteau să se retragă la cuiburile lor. Un vînticel lin legăna alene crengile acoperite cu flori, provocînd ninsori de petale. Maiorul îmbrățișă cu o privire acea priveliște încîntătoare. Aspectul sărbătoresc al firii contrasta atît de vădit cu neplăcuta lui misiune, încît se simți mult mai bine cînd Sia îl conduse în salon. Îl lăsă singur și se duse s-o anunțe pe sculptoriță de sosi-

rea lui. Se-ntoarse destul de repede și, după ce-i spuse că „doamna vine imediat“, se retrase.
Desigur, maiorul ar fi putut veni cu un mandat de percheziție, însoțit de procurorul de serviciu și de echipa operativă, însă în acest caz nu era deloc sigur că avea să obțină rezultatul dorit. Din același motiv, evitase și invitarea la Miliție a doamnei Sebastian. Șeful său, colonelul Neagu, cu care se sfătuise în acest sens, se arătase întru totul de acord cu procedeul ales.
Nu avu mult de așteptat. Curînd, Cela Sebastian pătrunse în încăpere. Stelaru observă că era îmbrăcată ca atunci cînd o vizitase în atelierul ei: cu pantalon negru și bluză de jerse verde, pătate cu dîre de lut. Părul însă îi atîrna pe umeri în șuvițe încîlcite și era trasă la față.
— Bună seara, zise ea, fără să-l poftească să ia loc și rămînînd ea însăși în picioare.
— Regret că v-am deranjat, mai ales că, în unele împrejurări, munca este ca opiul: te ajută să uiți.
— Pentru ce ați venit?
— Ca să stăm de vorbă.
— Nu văd ce am avea să ne spunem. V-am declarat tot ce știu.
— Așa am crezut și eu, dar am constatat că greșisem. Nu mi-ați declarat totul, doamnă.
— Poate că am omis unele detalii nesemnificative, însă esențialul vi l-am relatat.
— Tocmai la acest „esențial“ mă refer. M-ați mințit.
— În ce privință?
— În privința accidentului din masivul Niedere Tauern, și în multe altele.

— Nu vă înțeleg ..
— Karl Heinz Rösner este aici, la București. L-ați întîlnit? întrebă maiorul, hotărîndu-se să atace.
— Rösner . . ., cel din Alpii . . ., Rösner? îngăimă ea, înfiorîndu-se.
— Da. Rösner cu care ați fost în Alpii Austrieci.
— Nu, nu l-am întîlnit.
— N-a venit la dumneavoastră?
— Sigur că nu.
— Și nici nu i-ați oferit adăpost?
— Cum puteam, odată ce nu l-am întîlnit?
Izbutise să-și vină în fire și își permitea să fie ironică.
— Și totuși, l-ați întîlnit și l-ați adăpostit în casa de vacanță, de la Snagov. L-ați adăpostit în acea mansardă, a cărei cheie ați avut grijă s-o „pierdeți“, pentru ca ofițerul Lupu să n-o poată cerceta.
— Nu înțeleg la ce vă referiți.
— Mă întreb de ce ați făcut-o, zise maiorul, ignorîndu-i falsa nedumerire. De ce ați riscat?
— Vreți să privesc înapoi? murmură ea abia auzit și, pentru o clipă, în ochii ei se ivi spaima.
— Trebuie. Am să vă ajut, spuse Stelaru.
— Nu, nu e cazul, rosti ea reușind să-și învingă slăbiciunea. Afirmațiile dumneavoastră sînt absurde. Pe Rösner nu l-am mai văzut din 1972, cînd s-a produs accidentul.
— Vă cred.
— Atunci?
— Vă cred cînd susțineți că pe Karl Heinz Rösner nu l-ați mai văzut din 1972. Și vă cred pentru că era imposibil să-l vadă cineva: Rösner a murit în 1972, în Alpii Austrieci.
Femeia păli și se sprijini de canatul ușii. Momen-

tul decisiv sosise și maiorul putea rosti, în sfîrșit, cuvintele care aveau să risipească tenebrele minciunii.

— În schimb v-ați întîlnit și ați oferit adăpost unui om care se dădea drept Rösner. Și acest om este soțul dumneavoastră, doctorul Laurențiu Sebastian.

Respirînd anevoie, cu privirile rătăcite, Cela Sebastian se sprijini de speteaza celui mai apropiat fotoliu.

— Ar fi mai bine să luați loc, îi spuse maiorul și, cum ea părea incapabilă să se miște, o apucă ușor de braț și o ajută să se așeze.

— Este tatăl Adei. De aceea, zise ea încet, străduindu-se să-și recapete calmul. Șocul a fost puternic, deși ... E greu să vă explic. Statuia „Adevărului" v-a fost de folos?

— Da. Încă de atunci începusem să am unele bănuieli, dar adevărul pe care-l întrezăream mi se părea atît de incredibil, încît pentru a-l accepta aveam nevoie de dovezi. N-a fost ușor să le obțin.

— Știam că veți înțelege sensul mesajului meu. Mai mult nu puteam face, spuse ea. Sînt vinovată, recunosc.

Părea să-și fi revenit, cu toate că obrajii îi erau la fel de palizi.

— Unde este acum falsul Rösner? o întrebă Stelaru.

— A plecat aseară. Intenționa să părăsească țara, răspunse ea.

Aflarea acestei vești nu-l neliniști pe maior: toate punctele de frontieră fuseseră alertate. Regretabil era doar faptul că locuința sculptoriței nu fusese pusă sub supraveghere mai curînd.

— Cum era îmbrăcat?

— Ca de obicei. Cu haine uzate. Nici barba nu și-a ras-o.

— După ce a fost silit să renunțe la adăpostul pe care i-l oferea vila de la Snagov s-a ascuns aici?

— Da. În atelier.

— V-a fost teamă?

— Da. Mai ales cînd ... Dar am să vă vorbesc și despre asta. Am să vă dezvălui acum adevărul, mai precis: al d o i l e a a d e v ă r. Este foarte urît. N-am să vă ascund nimic. Totul a început cu întreruperile de sarcină. Pe atunci nu știam că se ocupă de așa ceva. Cîștigam bine amîndoi, moștenisem ceva și de la părinți. Însă el avea nevoie de bani. Pentru femeile celelalte. Cînd am aflat că mă înșela am suferit foarte mult; îl iubeam ... Spunea că sînt aventuri trecătoare. Apoi a fost întîmplarea cu fata aceea, Victorița. După moartea ei, Laurențiu mi-a povestit și despre întreruperile de sarcină. Dar să nu-mi pierd șirul. Fata urma să aibă un copil. Îi făcea scene. În timpul unei certe, a căzut de pe balcon în mare și s-a înecat. Fratele fetei a început să-l șantajeze. Fusese de față și susținea că sora lui a fost ucisă. Îl acuza pe Sebastian că a împins-o și nu numai că-i cerea bani, dar îl și amenința încontinuu că-l va da pe mîna autorităților. Șantajistul avea o complice: sora medicală cu care doctorul făcuse „operațiile" acelea ...

Maiorul observă că atunci cînd pomenea de Laurențiu Sebastian îl numea „el", „doctorul", „Laurențiu" sau chiar „Sebastian", nu „soțul meu".

— Viața lui devenise un infern, continuă Cela Sebastian. Într-un moment de disperare mi-a mărturisit totul. I-am propus să se adreseze autorități-

lor, dar a respins categoric o asemenea posibilitate. Știa că ar fi primit o pedeapsă deosebit de aspră. Nu intenționa ca mica noastră Ada să aibă un tată pușcăriaș. Argumentul lui m-a convins, deși ar fi fost mai bine să se fi gîndit la acest lucru cu mult înainte. Voia să plece undeva, să scape pentru o vreme de presiunile șantajiștilor, să caute o soluție. Pînă la urmă a decis să mergem într-o excursie în Austria, să cutreierăm munții acelei țări. Amîndoi eram alpiniști pasionați. Ideea lui mi s-a părut bună. Aerul curat, schimbarea de mediu aveau să-l ajute, desigur, să-și revină. Între timp, îl cunoscusem pe inginerul Victor Barna. Mă iubea, se purta atent cu mine. Mi-a oferit căldură, duioșie, dragoste. Am devenit amanta lui. I-am scris că plec în Austria. Victor se găsea atunci în Germania Federală, în interes de serviciu. Ne-am înțeles să ne întîlnim în mica localitate Trieben, dar nu s-a putut. Știți de ce. În ce privește escaladarea acelui vîrf din masivul Niedere Tauern, nu v-am mințit... întru totul.

— Precizarea era necesară, zise maiorul.

— Aveți dreptate, admise sculptorița. Deci am pornit pe munte cu Laurențiu și cu Rösner. Elvețianul era vorbăreț. Ne-a spus că nu are cunoscuți în Austria și că se simte bine în anturajul nostru, mai ales că și noi sîntem alpiniști la fel de pasionați ca el. Ne-a mai mărturisit că, din nefericire, în ultima vreme nu se angaja prea des în escaladări dificile, fiindcă îl cam supăra inima și medicii îi recomandaseră să evite ascensiunile. Noi, necăjiți cum eram, nu prea aveam chef de vorbă, însă îl ascultam din politețe. Am ajuns în vîrf și am făcut un scurt popas. Voiam să ne odihnim cîteva clipe

înainte de a începe coborîșul. Deodată, Rösner a pălit și și-a dus mîna la inimă. A încercat să spună ceva, însă nu a reușit. Laurențiu, care-i dăduse unele îngrijiri, a constatat că elvețianul murise. Inima lui nu rezistase la efort și la aerul rarefiat al înălțimilor. Ne-am privit îngroziți. Acolo sus, nu ne putea ajuta nimeni. Trebuia să coborîm. Cum nu-i reținusem numele, Laurențiu i-a luat pașaportul ca să-l afle. A privit fotografia și l-am auzit scoțînd o exclamație de uimire. Pe scurt, își dăduse seama că seamănă cu decedatul. E ciudat, dar nici el și nici eu nu observasem cît de mare era asemănarea dintre ei în tot răstimpul cît ne aflasem împreună. Cred că atunci i-a venit lui Sebastian ideea. Să-i ia locul. Vreau să spun identitatea. Cînd mi-a spus ce vrea să facă, am căutat să-l împiedic. Planul lui mi s-a părut nebunesc. El însă a știut să mă convingă. „Fie că revin în țară, fie că rămîn în străinătate sub adevărata mea identitate, sînt la cheremul șantajiștilor. Mă pot acuza oricînd de crimă. Numai dacă mor, scap de toate“, mi-a spus. Părea înnebunit. Amenința să se sinucidă, aruncîndu-se în prăpastie, în cazul că nu-i acceptam hotărîrea. N-am avut încotro. Pe vîrful acela de munte, stîncos și golaș, cu un mort... Nu m-am mai opus. S-a îmbrăcat cu hainele lui Rösner, i-a luat actele și obiectele personale. Aveam impresia că sînt pradă unui coșmar...

Glasul i se frînse. După o scurtă pauză continuă:

— Apoi, Laurențiu a împins cadavrul în prăpastie. Bineînțeles că-l îmbrăcase în prealabil cu hainele lui, îi pusese în buzunare actele..., pînă și verigheta lui... Adică, Sebastian luase identitatea mortului, iar acesta o dobîndise, fără voie, pe

a lui Sebastian. ‹Coborîrea..., a urmat coborîrea. Eram înspăimîntată. El m-a liniştit, explicîndu-mi că n-aveam motive să ne temem, deoarece nu ne cunoaşte nimeni. M-a sfătuit cum să mă port. Mă mir că nu mi-am pierdut minţile...

Tăcu şi îşi duse mîinile la tîmple.

Maiorul aşteptă răbdător ca ea să-şi reia firul povestirii. Frazele ei scurte, sacadate, punctate de întreruperi destul de dese, îi trădau zbuciumul interior, efortul pe care-l făcea ca să se concentreze.

— Sînt rezistentă de felul meu, zise Cela Sebastian, încercînd să zîmbească. Am trecut prin atîtea... Însă, uneori, am şi eu clipe de slăbiciune. Şi pe urmă, nu e plăcut şi nu e uşor să priveşti înapoi. Dumneavoastră ştiţi foarte bine asta...

— De ce nu mi-aţi mărturisit adevărul de la început? exclamă Stelaru mişcat. Acum nu v-ar fi fost atît de greu.

— Poate. Dar adevărul ar fi fost la fel de urît, şi trecutul... Pentru mine e prea tîrziu.

„Nu, niciodată nu este prea tîrziu!“ ar fi vrut Stelaru să spună. Însă nu o făcu.

— Iertaţi-mă. Din cauza mea vă pierdeţi timpul, spuse ea. Deci am coborît. Laurenţiu a reuşit să se descurce. În ce mă priveşte, nu cred că mi-am jucat bine rolul, dar împrejurările erau... Ca să fiu mai explicită, m-au considerat o soţie care şi-a pierdut soţul într-un tragic accident. Mi s-a arătat multă bunăvoinţă. Da. Aşa s-au petrecut lucrurile în realitate, acolo, în Alpii Austrieci.

Maiorul voia s-o creadă, însă judecînd la rece constată că unele puncte obscure nu se clarificaseră nici acum. De exemplu: Rösner fusese o cunoştinţă întîmplătoare sau se cunoştea dinainte cu cei doi

soţi? Rösner murise, într-adevăr, în urma unui atac de cord sau fusese împins în prăpastie de către doctorul Sebastian? Şi mai erau şi altele. Cela Sebastian era singura martoră a celor ce se întîmplaseră în masivul Niedere Tauern şi nu exista nici o posibilitate ca să-i verifice spusele. Fireşte, emoţia şi tulburarea ei erau reale, însă şi data trecută, cînd îl minţise, fusese la fel de emoţionată şi tulburată.

— Nu aveţi încredere în mine, zise sculptoriţa, parcă ghicindu-i gîndurile. Şi e firesc, odată ce versiunea pe care v-am prezentat-o anterior era, în parte, falsă. Acum v-am spus adevărul, dar, din păcate, nu pot aduce dovezi în sprijinul afirmaţiilor mele. Starea mea, emoţia, tulburarea nu sînt, desigur, dovezi.

— Starea dumneavoastră a fost aceeaşi şi cînd m-aţi minţit, observă maiorul.

— Da, pentru că nici atunci nu am jucat teatru. E groaznic să-mi amintesc clipele trăite pe acel vîrf golaş de munte. A fost un coşmar...

— Şi mai e ceva, spuse maiorul întrerupînd-o. Mi se pare ciudată asemănarea dintre moartea lui Rösner şi aceea a Victoriţei. Amîndoi au fost împinşi. Primul în prăpastie, cea de a doua în mare. Sînteţi sigură că Rösner era mort cînd soţul dumneavoastră l-a aruncat în prăpastie?

Frumoasa femeie îl privi cu ochi măriţi de spaimă.

— La aşa ceva nu m-am gîndit, murmură ea sufocîndu-se. Ţin minte că elveţianul şi-a dus mîna la inimă. Nu putea vorbi. S-a pră..., a căzut, şi Laurenţiu s-a aplecat asupra lui. L-a examinat,

Nu e posibil! Nu e posibil! Mi-a spus că Rösner murise. Doar era medic! Nu se putea înșela!

— Nu susțin că s-a înșelat, preciză Stelaru. Dealtfel, era medic și atunci cînd făcea întreruperi de sarcină, și atunci cînd a împins-o pe Victorița Iordache peste balcon, în mare, deși știa că ea nu înoată. Putem continua? o întrebă maiorul. Dacă vă simțiți prea rău . . .

— Sigur că putem, îl întrerupse sculptorița. Vreau să vă spun tot ce știu, să se termine odată acest chin.

Stelaru ar fi dorit să-i arate că ceea ce știa ea era destul de incomplet și că mai avea multe de îndurat, însă tăcu. Nu voia să-i mărească deznădejdea.

— Prin urmare, Laurențiu Sebastian a renunțat la identitatea sa și la familie și a rămas în străinătate ca să scape de șantajiști?

— Da. Își dădea seama că acei indivizi aveau să-i ceară mereu bani și voia să scape de ei. Dar, mai ales, voia să scape de pericolul care-l amenința: acela de a se trezi condamnat la ani grei de închisoare. În ce privește familia, nu renunțase la ea. Adică, mai tîrziu, urma să mă duc în străinătate, împreună cu fetița. Însă nu m-am dus. Nu mi-am ținut promisiunea pe care i-o făcusem. N-are rost să mă ascund după deget. Eram istovită. Nu puteam și nu voiam să trăiesc cu Laurențiu. Nu mai eram în stare să îndur. Victor mă iubea. Lîngă el mă simțeam în siguranță. Credeam că am și eu dreptul la o viață normală. La puțină fericire. Și apoi era Ada. Creștea. Avea să înțeleagă unele lucruri și avea să sufere. De aceea nu am plecat să-l întîlnesc pe Laurențiu. I-am scris. Pe adresa dată de dînsul. I-am explicat. Mi-a răspuns că îmi dă dreptate și că e de acord. Eram mai liniștită. Începusem din nou să sper. Lucram. Dar . . . s-a întors.

— De ce?

— Din mai multe motive. În primul rînd din cauza fetiței. Ținea mult la ea. Îi era dor. În al doilea rînd din motive materiale.

— Adică?

— Lăsase în țară obiecte de mare valoare: bijuterii, icoane vechi, tablouri ale unor pictori de renume. Voia să le ia. Să le ducă în străinătate ca să le vîndă. Îi aparțineau. Le moștenise de la familia lui. De aici, din salon, a luat un tablou de Hobbema și unul de Giorgio de Chirico. Urma să primească sume foarte mari pe aceste valori. O adevărată avere.

— Nu s-a gîndit la mica Ada?

— Știa că se afla în grija mea și că n-avea să-i lipsească nimic. Și în al treilea rînd, continuă ea, deoarece maiorul nu găsi de cuviință să spună ce părere are despre acel tată „iubitor“, venise și pentru mine. Susținea că numai pe mine mă iubise și mă iubește cu adevărat. Cu celelalte femei se distrase, dar nu reprezentau nimic pentru el.

— De aceea l-ați ascuns?

— Nu. M-a silit. Firește, nu vă pot dovedi că este așa; însă trebuie să mă credeți. Mi-a explicat că încălcasem legea atunci cînd îi fusesem complice în Austria. A folosit acest cuvînt: complice. A pomenit și de întreruperile de sarcină. Spunea că autoritățile mă vor considera vinovată, în cazul că el ar declara că l-am ajutat efectiv. Mi-a vorbit și de copilă. „Ce se va-ntîmpla cu ea, dacă noi doi vom ajunge la închisoare?“ L-am ascuns. Mai întîi

în atelier, într-o nişă mascată, apoi în mansarda casei de vacanţă şi, pe urmă, din nou aici.

— De ce s-a deghizat?

— Ca să nu-l recunoască Ada şi cei doi şantajişti. Şi alţii: cunoscuţi sau prieteni.

— Ada? Cum, n-a vorbit cu ea?

— Ba da. Dar ca model al meu. Adică, Laurenţiu se dădea drept model al meu. Deşi fetiţa era mică la „moartea" lui, totuşi l-ar fi putut recunoaşte. Ar fi povestit tuturor că s-a întors tăticul ei. Nu vă închipuiţi prin ...

Se opri. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— N-aveam încotro. A trebuit să-i ofer adăpost, zise sculptoriţa, cînd se mai linişti.

— Cu furtul casetei cum a fost?

— Cu caseta? Da. Sigur. N-am reclamat dispariţia ei, deoarece Laurenţiu se temea; ancheta putea readuce în actualitate accidentul din Austria.

— Mai este ceva. Aţi relatat faptul că doctorul Sebastian se reîntorsese ca să ia de aci obiecte de mare valoare. În legătură cu aceasta v-aş ruga să-mi răspundeţi la două întrebări. Prima este: de ce nu v-aţi opus?

— Pentru că erau ale lui şi fiindcă speram că luîndu-le va pleca mai repede.

— A doua întrebare este: cum credea Sebastian că va putea scoate din ţară atîtea obiecte de valoare? Nu găsea că e prea riscant?

— Bineînţeles că ştia cît este de riscant s-o facă. Dealtfel şi eu i-am atras atenţia. Dar mi-a explicat că are pe cineva care „le va trece dincolo".

— Nu v-a dat alte amănunte despre această persoană?

— Nu. Cînd l-am întrebat mi-a răspuns: „Cu cît ştii mai puţin, cu atît mai bine. N-aş vrea să risc, făcînd confidenţe inutile".

— La data cînd Tarcea a încercat să vă şantajeze, soţul dumneavoastră era aici, în casă?

— Da. Locuia în nişa din atelier. Sosise cam cu o săptămînă înainte.

„Nu minte, gîndi maiorul. Data corespunde cu aceea existentă la punctul de frontieră pe unde a intrat în ţară falsul Rösner".

— Cînd s-a mutat la mansardă?

— Îndată după moartea lui Victor. Zicea că la mine vor veni cei de la Miliţie şi nu voia să rişte.

— Doamnă Sebastian, deşi nu vă aprob, înţeleg că aţi fost silită să-l adăpostiţi pe soţul dumneavoastră. Dar nu înţeleg de ce aţi continuat să o faceţi şi după ce l-a ucis pe inginerul Barna.

— Nu Laurenţiu, ci Tarcea este ucigaşul.

— De unde ştiţi?

— La ora cînd s-a comis crima, Laurenţiu se afla în atelier.

— Eraţi cu el?

— Nu. Mă dusesem la o şedinţă, la Uniunea artiştilor plastici. De la zece pînă la treisprezece. Atît a ţinut şedinţa.

— Şi soţul dumneavoastră nu putea ieşi? N-avea cheie?

— Avea, însă era bolnav. L-am lăsat în pat. Dealtfel, ieşea mai mult noaptea. Şi cu Victor se înţelegea foarte bine.

— Mă tem că vă înşelaţi. Avem toate motivele să afirmăm că soţul dumneavoastră l-a ucis pe inginerul Barna. Cînd îl vom prinde ...

— Nu mă veţi prinde, îl întrerupse o voce de bărbat.

În cadrul ușii stătea o bătrînă înaltă și slabă, îmbrăcată în negru. O basma de aceeași culoare îi acoperea capul și partea de jos a feței.

Cela Sebastian, la auzul acelei voci, sări ca arsă din fotoliu, palidă ca o moartă și cu ochii măriți de groază. Maiorul, fără să se ridice, încercă să-și scoată pistolul.

— Sus mîinile! porunci „bătrîna" observîndu-i gestul și îndreptînd spre el un pistol cu amortizor de zgomot.

— N-ai plecat? exclamă Cela Sebastian cu voce gîtuită de spaimă. M-ai mințit din nou...

— După cum vezi, n-am plecat. Mai am unele treburi pe aici.

— Aseară vorbeai altfel...

— Sigur că vorbeam altfel. Doar nu era să-mi dezvălui planurile față de o femeie care mă putea trăda în orice clipă. Pentru că asta ai făcut. Am auzit tot. Din păcate, domnului maior nu-i vor putea fi de folos cele aflate. Și ca dovadă că sînt absolut sigur de acest lucru, te informez, scumpa mea, că eu l-am ucis pe iubitul tău Victor.

— Tu? L-ai ucis? rosti ea cu greutate.

— Firește, răspunse Sebastian calm. Doar nu era să-l las să-mi ia nevasta și să mă denunțe. Se socotea tare deștept. Dac-ai fi văzut ce mutră a făcut cînd i-am pus...

— Tu, ucigaș? îl întrerupse sculptorița. De ce?

— Ți-am spus de ce l-am ucis.

— Laurențiu Sebastian, zise maiorul, care tăcuse pînă atunci, oare nu-ți dai seama că nimic nu te mai poate salva?

— Nici pe tine, făcu acesta ironic. Dar înainte de a te ucide...

— N-ai să faci asta! strigă Cela Sebastian, îndreptîndu-se hotărîtă spre dînsul.

— Stai pe loc! îi porunci soțul ei tăios.

Maiorul, profitînd de faptul că intervenția sculptoriței abătuse atenția asasinului, își scoase pistolul și se ridică. N-apucă să facă uz de armă, deoarece doctorul Sebastian, de îndată ce-i observă mișcarea, trase. Însă Cela Sebastian se aruncă în fața maiorului și glontele o nimeri în piept.

17

Dîndu-și seama că greșise ținta, Sebastian părăsi în fugă încăperea. Maiorul Stelaru o susținea pe Cela Sebastian, grav rănită. Îl apărase cu trupul ei. Pierdea mult sînge. N-o putea lăsa ca să pornească în urmărirea asasinului, dar nici acestuia nu-i putea permite să plece netulburat. Nu încăpea îndoială că subordonații săi care păzeau vila n-aveau să-l oprească: ei trebuiau să prindă un bărbat cu semnalmentele lui Rösner-Sebastian, nu o bătrînă în haine cernite! Hotărîndu-se brusc, Stelaru o luă pe rănită în brațe și fugi după ucigaș. Acesta însă reușise să iasă din clădire și se repezise în garaj, unde se afla mașina sculptoriței. Ușa nefiind încuiată cîștigă secunde prețioase. Se urcă la volan și porni. Maiorul, stînjenit de povara vie pe care o purta în brațe, nu se putea mișca la fel de repede. Ajunse în stradă cînd mașina condusă de Sebastian se și îndepărtase.

Din fericire, în apropiere se găseau două mașini ale Miliției, fără însemnele caracteristice: una ca-

re-l adusese pe el și una aflată la dispoziția celor care supravegheau clădirea.

Șoferul primei mașini, plutonierul Gheorghe Vlădescu, văzîndu-l pe maior cu femeia rănită în brațe, veni în întîmpinarea lui.

— Du-o repede la spital, îi ordonă Stelaru, depunînd cu grijă rănita, care leșinase, pe bancheta din spate.

— Am înțeles, tovarășe maior, zise șoferul și porni îndată.

Acum cînd știa că Cela Sebastian va primi la timp îngrijirile necesare, maiorul alergă spre locul unde staționa cealaltă mașină. Prin radiotelefon alertă toate echipajele Miliției, dîndu-le atît numărul Renault-ului sculptoriței cu care fugise asasinul, cît și noile lui semnalmente. De asemenea, ordonă oamenilor săi care supravegheau vila să se posteze la cele două intrări ale acesteia și să rețină pe oricine ar încerca să intre sau să iasă.

Mașina în care se afla maiorul Stelaru porni cu viteză maximă în urmărirea fugarului. Se înnoptase, însă circulația era destul de intensă, ceea ce laolaltă cu întunericul și ploaia ce se pornise pe neașteptate împiedicau oarecum urmărirea. Singura consolare era că și asasinul întîmpina aceleași dificultăți. Acesta avea un avans considerabil, dar nu existau șanse să scape de cleștele format în jurul lui de echipajele Miliției.

Curînd se stabili că Sebastian se-ndrepta spre Snagov. Probabil că intenționa să se refugieze într-una din casele de vacanță nelocuite. Dacă apuca să-și realizeze intenția ar fi fost mult mai greu să fie prins: întunericul nopții și vegetația bogată l-ar fi ajutat să se ascundă. Această speranță sau poate

și alte motive îl determinară pe Laurențiu Sebastian să apese pe accelerator, gonind nebunește. Auzi în urma lui sirena unei mașini a Miliției și mări viteza. Tocmai cînd crezu că reușise să scape de ea, zări venind de pe o stradă laterală o altă mașină a Miliției. Scrîșni din dinți și întoarse brusc volanul spre dreapta, schimbîndu-și direcția. Se strecură printre două autoturisme și apoi vru să iasă în șosea. Un autobuz care mergea în fața lui îl cam stînjenea și, fără să micșoreze viteza, încercă să-l depășească. Reuși s-o facă, însă cum din cauza acestei manevre îndrăznețe ieși din banda pe care circula, se izbi de o autobasculantă care venea din sens opus. Datorită vitezei excesive, autoturismul, la volanul căruia se afla doctorul Sebastian, fu zdrobit.

După cîteva minute, maiorul Stelaru ajunse la locul ciocnirii. Din mormanul de fier și tablă contorsionată în care se transformase Renault-ul, tocmai era scos, cu mare greutate, cadavrul lui Laurențiu Sebastian.

— Din declarațiile făcute de Cela Sebastian, Didina Cioran și Ilie Iordache am aflat multe amănunte ale dificilului caz Sebastian — Barna. Mai sînt însă unele detalii de clarificat, zise colonelul Neagu.

În cabinetul acestuia se aflau maiorul Stelaru, căpitanul Borcea și locotenentul Stănică. Se făcea o analiză amănunțită a „Cazului Sebastian — Barna".

— Observația dumneavoastră este foarte îndreptățită, tovarășe colonel, admise maiorul Stelaru. La aceste detalii mă voi referi în continuare.

— Consider că ar fi necesară o trecere în revistă a faptelor, preciză superiorul său.

— Cu aceasta m-am gîndit să încep, tovarăşe colonel. Deci, doctorul Laurenţiu Sebastian, avînd nevoie de cîştiguri suplimentare din cauza vieţii sale dezordonate, începe să facă întreruperi de sarcină. Îl ajută sora medicală Didina Cioran. Tot ea îi aduce şi o parte din „cliente". Prin intermediul aceleiaşi Didina Cioran, o cunoaşte pe Victoriţa Iordache, în vîrstă de şaptesprezece ani. Tînăra devine curînd amanta lui. În Capitală, cei doi amanţi se întîlnesc în locuinţa Didinei, în timpul concediului într-o casă din Constanţa. Chiria o plăteşte, bineînţeles, doctorul, căruia toate par să-i meargă din plin. În acea casă izolată din Constanţa, el continuă să efectueze întreruperi de sarcină. Victoriţa rămîne însărcinată şi-i declară că intenţionează să păstreze copilul. În timpul certei iscate din această cauză, Victoriţa Iordache se prăbuşeşte de pe balcon în mare şi, cum nu ştia să înoate, se îneacă. Se face o anchetă şi cazul este socotit un tragic accident. Fratele decedatei şi Didina Cioran au declarat că Victoriţa ştia să înoate, iar autopsia a stabilit că atunci cînd a căzut în apă era vie. Toate acestea au contribuit ca moartea tinerei să fie considerată accident. Mărturiile lui Iordache şi ale Didinei Cioran sînt destul de contradictorii în privinţa rolului jucat de doctorul Sebastian. Dar chiar dacă admitem că el nu a aruncat-o sau nu a împins-o peste parapetul balconului, trebuie considerat vinovat de moartea ei, deoarece cînd Victoriţa Iordache s-a prăbuşit în mare, el nu numai că n-a sărit s-o salveze, deşi avea cunoştinţă de faptul că ea nu ştia să înoate, dar l-a împiedicat şi pe fratele ei să-i vină în ajutor. Aceasta, fireşte, nu micşorează partea lui de vină. De asemenea docilitatea cu care Sebastian plătea şantajiştilor de teamă că putea ajunge la închisoare ca asasin al Victoriţei dovedeşte cu prisosinţă că se simţea răspunzător de tragicul ei sfîrşit. Didina Cioran şi Ilie Iordache vor da socoteală pentru faptele lor. Am insistat atît de mult asupra morţii Victoriţei Iordache, deoarece după această moarte au început neplăcerile pentru doctorul Sebastian. Didina Cioran, complicea, ajutoarea şi „furnizoarea" lui de „paciente" şi Ilie Iordache, amantul ei, îl şantajau. Sebastian le plătea sume mari de bani, mai ales lui Iordache. Făcea aceasta ştiindu-se vinovat şi avînd certitudinea că dacă cei doi s-ar fi înţeles să depună mărturie împotriva lui, declarînd că o ucisese pe Victoriţa aruncînd-o în mare, ar fi fost pierdut. Ca să scape de şantajişti şi de ameninţarea care atîrna deasupra capului său ca o sabie a lui Damocles, s-a folosit de primul prilej ca să-şi schimbe identitatea. Nu voi reveni asupra celor petrecute în masivul Niedere Tauern din Alpii Austrieci, acestea fiindu-vă deja cunoscute. Totuşi, este absolut necesar să menţionez un fapt, referitor la acel „accident": nu avem deloc certitudinea că Rösner era mort atunci cînd Laurenţiu Sebastian l-a împins în prăpastie. Oricum, crima din munţi, — dacă a fost într-adevăr crimă, — şi schimbarea identităţii nu par să fi fost premeditate de către Sebastian. A profitat doar de ocazia ce s-a ivit pe neaşteptate. De asemenea se poate afirma că nu se dusese în străinătate cu intenţia de a rămîne acolo. În caz contrar, n-ar fi lăsat în ţară acele obiecte de mare valoare. Aşadar Laurenţiu Sebastian revine în ţară sub identi-

tatea inginerului elveţian Karl Heinz Rösner. Pentru a nu fi recunoscut de fetiţa lui, Ada, de şantajişti şi de alte cunoştinţe îşi lasă barbă şi se deghizează în vagabond. Fireşte, o operaţie estetică i-ar fi modificat radical înfăţişarea, însă nu putea recurge la o asemenea soluţie: el semăna foarte mult cu Rösner şi modificîndu-şi aspectul feţei nu s-ar mai fi putut folosi de actele acestuia. Desigur, în străinătate şi-ar fi putut procura acte false, însă din toate punctele de vedere era preferabil să aibă acte autentice. E clar că Laurenţiu Sebastian se întorsese în ţară ca să-şi ia bijuteriile, icoanele vechi şi tablourile pe care intenţiona să le valorifice peste hotare. Nu este exclus să fi aranjat cu vreun străin scoaterea acestor valori. Oricum, n-a apucat să le înstrăineze; au fost găsite în nişa din atelierul Celei Sebastian şi au rămas în posesia ei şi a fetiţei, bineînţeles, cu îndeplinirea formalităţilor de rigoare. Desigur că la început avea intenţia să ia obiectele de valoare şi să plece. Dar pe urmă şi-a prelungit şederea, deoarece voia să-l ucidă pe inginerul Barna. Şi l-a ucis. A mărturisit-o chiar el. De ce a făcut acest lucru? Din două motive. În primul rînd, a aflat, cu ocazia şantajului încercat de Dinu Tarcea, că soţia lui devenise amanta lui Victor Barna înainte de aşa-zisa lui moarte în accidentul din Alpii Austrieci. Laurenţiu Sebastian aparţinea categoriei de bărbaţi care găsesc foarte firesc să-şi înşele soţia, dar care nu pot admite ca şi ea să facă la fel. Din cele ce mi-a declarat mie doamna Sebastian cînd am vizitat-o acasă şi din depoziţia ei, făcută mai tîrziu, pe patul de spital, reiese că Sebastian i-ar fi repetat în mai multe rînduri că o iubeşte şi că nu se poate

împăca deloc cu ideea că ea îl înşelase. Tot din ultima ei depoziţie reiese că Sebastian, în cele din urmă, se arătase de acord ca fosta lui soţie, legal văduva lui, să se căsătorească cu inginerul Barna. Dar acest „acord“ fusese doar formal. Acum este limpede că Laurenţiu Sebastian nu voia ca femeia pe care el o făcuse să sufere, să fie fericită cu un altul. Sebastian „murise“ şi îşi însuşise identitatea lui Rösner nu ca să-şi elibereze soţia, ci ca să se salveze pe sine, ca să se sustragă de la o pedeapsă binemeritată. La acest prim motiv de ordin sentimental s-a adăugat un al doilea, mult mai grav, şi anume: teama că inginerul Barna, care aflase că „moartea“ lui era un fals, l-ar fi putut denunţa autorităţilor.

— Deci, în concluzie, Laurenţiu Sebastian l-a ucis pe inginerul Barna din două motive: din gelozie şi din teama de a nu fi denunţat că îşi însuşise identitatea altei persoane, rezumă colonelul Neagu.

— Întocmai, tovarăşe colonel. Cum a aflat Barna că de fapt doctorul Sebastian trăieşte? Totul s-a datorat întîmplării. După cum ştim, fiind funcţionar superior în Ministerul Comerţului Exterior, inginerul Victor Barna călătorea foarte des în străinătate. Într-o zi, în perioada cînd Laurenţiu Sebastian se afla deja în ţară, Barna şi-a luat rămas bun de la viitoarea lui soţie, deoarece urma să plece pentru vreo cîteva zile la Budapesta, în interes de serviciu. Însă documentaţia pe care trebuia s-o ia cu el nu era completă şi călătoria lui a fost amînată. Dornic să-i comunice faptul Celei Sebastian şi, totodată, vrînd să-i facă o surpriză, s-a dus la ea acasă, fără să-i telefoneze în prealabil. Sculptoriţa se afla în atelier cu un fel de vagabond bărbos,

care, instalat pe un scaun, părea să-i pozeze. Cel puţin aşa a crezut Barna la început. Cum nu avea de ce să se ferească de un model, inginerul i-a vorbit drăgăstos, a sărutat-o şi a anunţat-o că voiajul său a fost amînat. După cum declară Cela Sebastian, intrînd în atelier, Barna nu a acordat o atenţie deosebită omului pe care-l luase drept model. Numai după ce i-a întîlnit privirea plină de ură, l-a privit mai cu luare-aminte. Înzestrat cu o bună memorie vizuală, nu i-a fost greu să-şi dea seama că acel vagabond bărbos era doctorul Sebastian! A rămas uluit şi nu-i venea să creadă. Îl cunoştea prea bine şi nu se putea înşela. Dealtfel, după cum a declarat doamna Sebastian, soţul ei nici n-a negat acest lucru. Înainte de a continua, ţin să reamintesc că inginerul Barna era un om corect, cinstit, un caracter integru. O iubea sincer pe Cela Sebastian şi la începutul legăturii lor, cînd încă nu deveniseră amanţi, îi ceruse să divorţeze, deoarece voia s-o ia de soţie. Ştim acest lucru nu numai din depoziţia Celei Sebastian, ci şi din aceea a Ilincăi Gilorteanu, mătuşa inginerului. Deci nu e de mirare că pe un bărbat ca Barna descoperirea făcută l-a afectat foarte mult. Cum e şi firesc, a cerut explicaţii. Doctorul Sebastian i-a arătat în ce împrejurări îşi schimbase identitatea şi motivele pentru care recursese la această soluţie disperată, bineînţeles, avînd grijă să „îndulcească“ realitatea şi să se prezinte într-o postură de victimă nevinovată. Totodată, l-a asigurat pe Barna că va pleca curînd, că va dispare pentru totdeauna din viaţa Celei. L-a asigurat că se reîntorsese numai de dragul copilului şi că n-are nimic împotrivă ca Barna să se căsătorească cu Cela, care, legal, era văduvă.

În schimb, i-a cerut inginerului să nu pomenească nimănui despre faptul că trăieşte şi că şi-a însuşit identitatea altuia. Deşi doamna Sebastian susţine că inginerul Barna, în ciuda celor aflate, îi declarase că hotărîrea lui de a se căsători cu ea rămăsese neschimbată, este puţin probabil că ar fi făcut-o. Însă continua s-o viziteze pe Cela Sebastian şi se purta faţă de ea ca totdeauna. La numai două zile după dramatica scenă din atelierul acesteia, a survenit tentativa de şantaj a lui Dinu Tarcea. În acea perioadă, Laurenţiu Sebastian stătea încă ascuns în atelierul soţiei sale. Ea a recunoscut că în prima sa depoziţie a spus ceea ce-i indicase doctorul Sebastian. Acesta o ameninţa şi o silea să-i urmeze întocmai indicaţiile.

— Cînd ai fost la ea în atelier, Laurenţiu Sebastian se afla ascuns acolo? întrebă şeful său.

— Nu, tovarăşe colonel. După ce l-a asasinat pe inginerul Barna, Sebastian se mutase în mansarda vilei lor de la Snagov.

— Bine. Continuă, te rog.

— În seara dinaintea crimei, Sebastian fusese în vizită la Barna. Portarul, căruia i-am arătat fotografia lui, l-a recunoscut. Cu siguranţă că s-a întors mai tîrziu, tot cu inginerul. Cum a doua zi acesta l-a chemat pe Dinu Tarcea, nu-i exclus să-i fi cerut permisiunea să asiste, nevăzut, la discuţia lor. Aici trebuie să atrag atenţia asupra faptului că inginerul Barna, care nu avea nici un motiv să se teamă, îl izgonise pe şantajist. În schimb, Laurenţiu Sebastian avea toate motivele să se teamă. De aceea îi interzisese soţiei sale să reclame la Miliţie furtul casetei: nu voia ca în timpul anchetei să se readucă pe tapet „accidentul“ din munţi. Dar să re-

venim la „Cazul Barna". Sfătuit de Sebastian, care a invocat păstrarea bunului renume al soției sale, inginerul Barna i-a telefonat lui Dinu Tarcea să vină la el acasă, la orele zece și jumătate dimineața. De fapt, după cum reiese din întîmplările ulterioare, nu păstrarea bunului renume al soției sale îl îndemnase să-i dea lui Barna acel sfat. Pur și simplu, Laurențiu Sebastian se hotărîse să-l ucidă pe inginerul Barna, aruncînd toate bănuielile asupra lui Tarcea.

— Și, în oarecare măsură, a reușit, spuse căpitanul Borcea. Multă vreme, eu susțineam că asasinul lui Barna este Dinu Tarcea.

— „Multă vreme" e cam exagerat zis, preciză maiorul Stelaru. La un moment dat, cu toții am crezut acest lucru. Dar să continui. Deci, Laurențiu Sebastian se afla în apartamentul lui Barna, cînd acesta l-a primit pe șantajist. Îndată după plecarea lui, Sebastian l-a ucis. S-a folosit de acel pistol vechi ca să ne inducă în eroare. Doar avea un pistol ultramodern, cu amortizor de zgomot. Cred că raționamentul lui a fost următorul: un Walter vechi putea aparține oricui, însă un pistol de tip nou, adus din străinătate, ar fi putut îndrepta pașii anchetatorilor spre cineva venit de curînd de peste hotare. Se punea însă întrebarea: de ce a mai zăbovit Sebastian, după ce l-a ucis pe inginer? De ce nu a părăsit de îndată țara? Răspunsul nu poate fi decît unul: persoana care trebuia să-i scoată din țară obiectele de valoare nu sosise încă sau el nu reușise s-o contacteze.

— Deși nu ne putem baza pe presupuneri, nu văd ce altă explicație s-ar putea da prelungirii șederii sale aici, spuse colonelul Neagu. Faptul că

avea asupra lui două pașapoarte, unul autentic pe numele lui Rösner și unul fals, pe numele unei bătrîne elvețiene, ne îndreptățește să presupunem că Laurențiu Sebastian stabilise legături cu unele cercuri ale lumii interlope din Occident.

— Tovarășe colonel, îmi permiteți să fac o remarcă? întrebă, îmbujorîndu-se, locotenentul Stănică.

— Te ascultăm, zise colonelul cu bunăvoință.

— Cred că Sebastian nu s-a grăbit să plece îndată după crimă din trei motive. Unul este cel arătat de tovarășul maior Stelaru. Al doilea este că voia să aștepte terminarea anchetei, ca să-și controleze soția, temîndu-se că aceasta ar fi putut face unele mărturisiri primejdioase pentru el. Al treilea este că, avînd la dispoziție două pașapoarte și un adăpost sigur în vila de la Snagov — nu putea prevedea tentativa de spargere a lui Catifeluță — se simțea în siguranță și, fiind convins că va putea părăsi țara oricînd, a preferat să aștepte ca lucrurile să se liniștească.

— Consider remarca dumitale judicioasă și înclin să cred că, într-adevăr, acestea sînt motivele care l-au determinat pe Laurențiu Sebastian să-și amîne plecarea. Continuă, te rog, i se adresă apoi maiorului Stelaru.

— Și eu împărtășesc punctul de vedere al lui Stănică, zise maiorul. Dar să termin expunerea cazului. Ultimele evenimente vin în sprijinul presupunerii că Sebastian aștepta ca o persoană X să-i scoată din țară obiectele de valoare. El a părăsit seara locuința soției sale, declarîndu-i că va pleca în străinătate. Însă n-a plecat. A stat ascuns undeva și, în seara următoare, izbutind după toate

aparențele să se întîlnească cu acel X, a revenit. Obiectele de valoare, puse într-un sac, le lăsase în nișa din atelier, sub divanul pe care dormise. Mai precis, cu ajutorul unor sîrme prinsese sacul de arcurile divanului. A deschis cu cheia pe care o avea și a intrat în atelier. Cei care supravegheau vila nu s-au alertat: primiseră ordin să se ocupe de un bărbat cu semnalmentele lui Rösner-Sebastian, nu de o bătrînă. Cum ușa de la salon era deschisă — trebuie să arăt că acesta comunică cu atelierul printr-un mic hol —, a auzit zvon de glasuri și a tras cu urechea. Din discuția mea cu doamna Sebastian și-a dat seama că e demascat și s-a decis să mă ucidă.

— Sau, ceea ce e mai probabil, să te ucidă atît pe dumneata, cît și pe doamna Sebastian, observă colonelul.

— Mai mult ca sigur că aceasta îi era intenția, spuse și căpitanul Borcea. E greu de crezut că ar fi lăsat în viață un martor atît de primejdios ca soția lui.

— Se poate. Însă principalul este că n-a reușit. Și acest lucru se datorește doamnei Sebastian. Ea mi-a salvat viața și mi-a permis să intervin, zise maiorul cu căldură.

— Cum se simte rănita? se interesă colonelul.

— Plămînul i-a fost atins și va trebui să mai rămînă un timp în spital, dar medicii au declarat că e în afară de orice pericol, răspunse maiorul.

— Sper că vei merge din cînd în cînd să o vizitezi, spuse colonelul zîmbind.

— Bineînțeles, tovarășe colonel. Dar, la rezolvarea acestui caz, în afară de colaboratorii mei,

căpitanul Marin Borcea și locotenentul Ion Stănică, un sprijin prețios ne-a dat și Lidia Jeleru.

— Într-adevăr, fu de acord colonelul, și ar trebui să-i mulțumim.

— S-a făcut, tovarășe colonel, îl asigură maiorul Stelaru.

— Deci „Cazul Sebastian — Barna“ a fost rezolvat, iar vinovații fie că și-au primit, fie că își vor primi pedeapsa. Vă urez să obțineți și în viitor asemenea succese, le ură colonelul Neagu.

În aceeași zi, maiorul Radu Stelaru se duse s-o vadă pe Cela Sebastian. Ochii ei, cerniți de suferință, străluciră cînd îl zări.

— Nu puteți sta decît cîteva minute, îi spuse infirmiera.

Maiorul puse într-o vază aflată pe noptieră buchetul de trandafiri albi pe care-l adusese.

— Cum te simți? o întrebă el pe Cela Sebastian.

— Destul de bine, răspunse ea încet. Mulțumesc pentru trandafiri. Sînt minunați.

Rostea cuvintele cu greutate și respira anevoie.

— Am să-ți aduc și alții.

— Oare merit?

— Da.

— Atunci are rost să mă vindec.

— *Trebuie* să te vindeci.

— Ada ce face?

— E bine. Săptămîna viitoare va veni să te vadă împreună cu Sia și cu Lidia.

— Am să-i cer scuze Lidiei.

— Nu e cazul. Te iubește și te admiră. Și ea și Sia au mare grijă de Ada. Să fii liniștită.

— Sînt.

— Nu mai vorbi. Cînd te vei reface, ne vei ține cîte discursuri vrei.

— Cu plăcere.

— Și vei crea o nouă statuie a „Adevărului". A unui adevăr frumos.

— Da.

— Acum trebuie să plec, dar mîine voi veni iar.

— Te voi aștepta, îi spuse ea.

Stelaru porni spre ușă, însă după ce făcu cîțiva pași se întoarse.

— Nu uita că niciodată nu este prea tîrziu, murmură el și, luîndu-i mîna, i-o sărută.

Cela Sebastian, emoționată, nu fu în stare să răspundă, dar îl urmări cu privirea pînă ce părăsi camera.

SFÎRȘIT

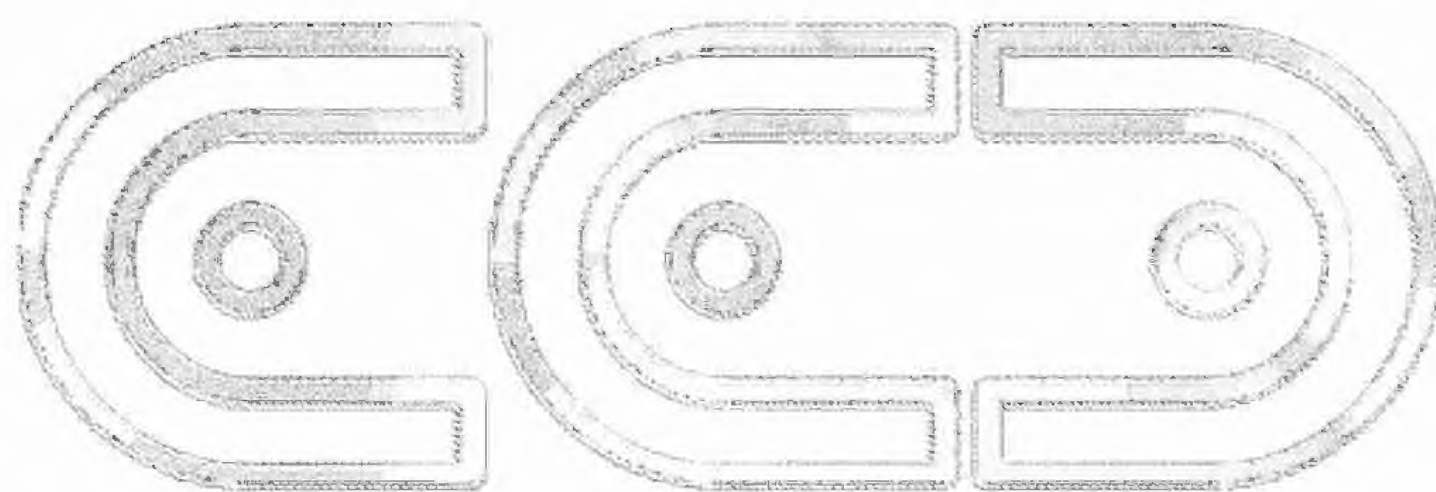
Lector: MIRCEA OPRIȚĂ
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1978. Bun de tipar: 1.IV.1978.
Comanda n.: 1676. Coli de tipar: 8,375.
Hîrtia: ambalaj albit 63 g/m². Format: 32/70×100
Tiraj: 100.000+90 exemplare broșate

Tiparul executat sub comanda nr. 764/1977,
la Întreprinderea Poligrafică Cluj,
Municipiul Cluj-Napoca, str. Brassai nr. 5—7
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

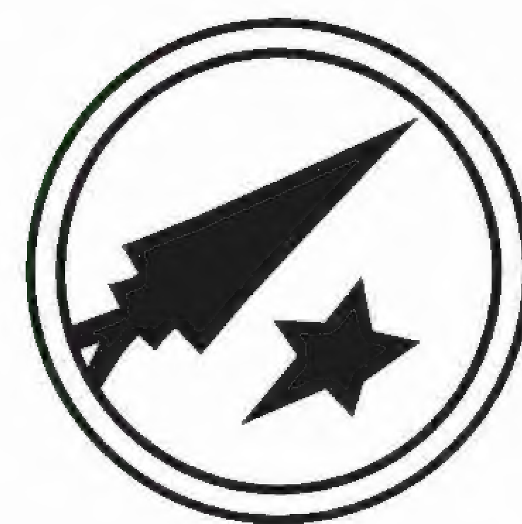

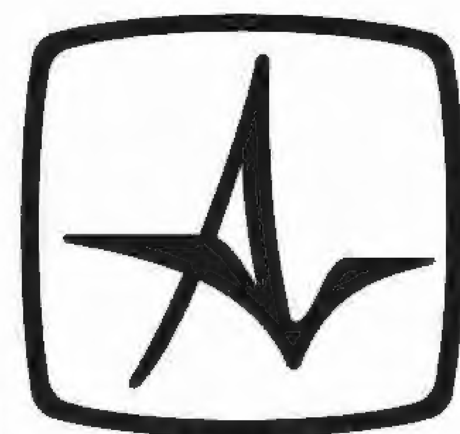
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023